

● מודעה על כינוס השלוחים

באנגלית

● סטריפים על הכנסת אורחים,

ולהוסיף "חתום עכשיו על

הוראת קבע" בטלפון של הרב

אברהם בן שמעון, נציגנו

באר"ק.

לפי עם,

ישראל

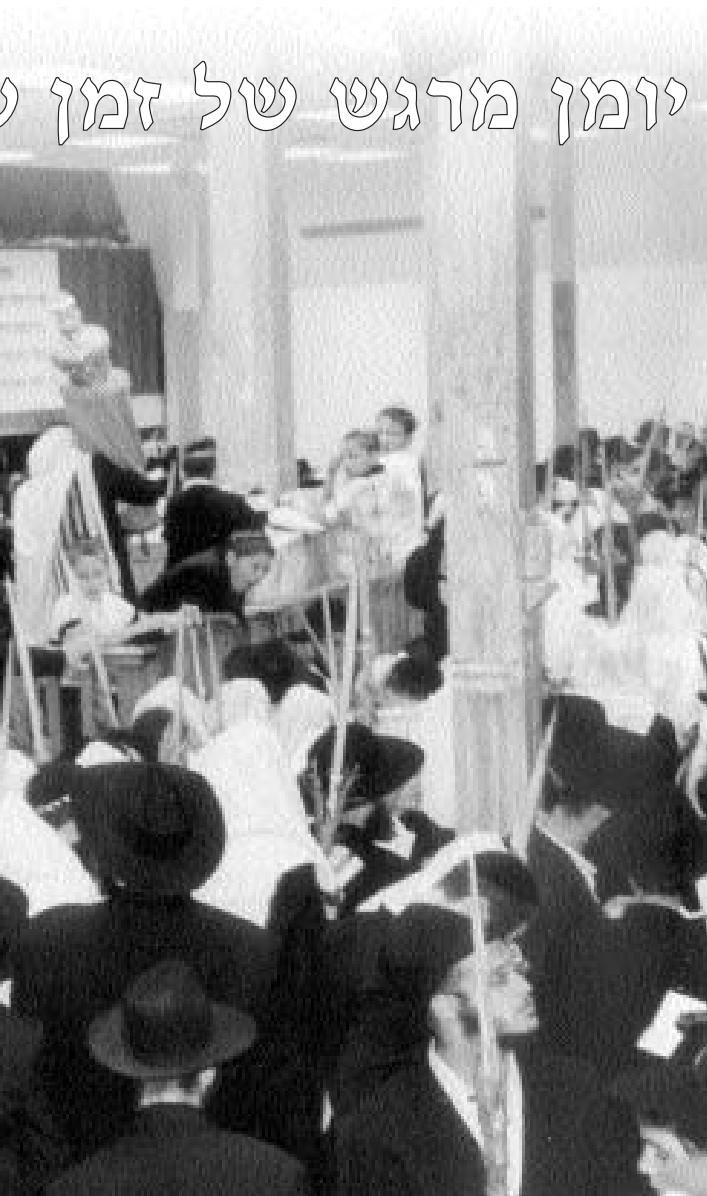
שמחתנו ב"בית היינו"

בהתאסף אל

יחד שבטינו

יומן מרגש של זמן

תשרי שכזה לא זכור שנים רבות, כאשר אלפים מכל רחבי העולם נהרו אל בית חיינו – בית משיח, 770, להסתופף בצלא דמיהמנותא כבנים הסמוכים על שולחן אביהם. מאורעות תשרי עמדו השנה בסימן של "הקהל", כאשר אלפים, אנשים, נשים וטף, אשר "הרגש החסידי שלהם לא נתן להם להשאר בביתם" הגיעו להיות עם הרבי בימי חג ומועד אלו. ואכן, ימי זמן שמחתנו העלו את האלפים לרמות גבוהות של שמחה: שמחת החג, שמחת התורה, השמחה להיות עם אבינו מלכנו מלך המשיח, ושמחת הגאולה בבטחון ובאמונה יצוקה כי עוד רגע קט יתגלה הרבי מלך המשיח • יומן מיוחד ומפורט

יום ראשון ו' תשרי

היום הוא יום היארצייט של אם המלך, הרבנית חנה ע"ה. ביום זה נוהג הרבי מלך המשיח לעבור לפני התיבה בכל התפילות. אחד הביטויים ליום מיוחד זה הוא נרות השעווה העבים הדולקים משך כל הימעת לעת' בסטנדר של החזן, כפי הנהוג בכל יארצייט במשפחת הנשיאים.

היום החלו האורחים ללמוד במתכונת סדרים מיוחדת, השונה במעט מהסדרים הרגילים הנהוגים ב-770. השוני הוא בכדי להתאים את שעות הסדרים לפי הצורך האישי של כל האורחים, שיש ביניהם הבדלי גילאים, משיבות קטנות ועד לאברכים מבוגרים.

היום בצהריים עברה מול 770 הלוייתו של הרב התמים **אברהם בנימין** ע"ה **מינץ** מפלטבוש, שזכה להיות אחד מראשוני התמימים באמריקה, מאלה שהוכיחו כי "אמריקה איז ניט אנדערש". יהי זכרו ברוך.

ועוד בקשר לאורחים: היום התקיים כינוס התמימים העולמי המתקיים מידי שנה בערב, או במוצאי ו' תשרי. הכינוס הונחה בידי הרב **יקותיאל ראפ**, שמארגן את הכינוס זו השנה הי"ט. הרב ראפ אף סיפר כמה

הרצל, "שעמלק, שעליו נאמר שאין שמו של הקב"ה שלם ואין הכסא שלם, כביכול, עד שיוכחד, לא החטיא כלל את ישראל, אלא "רק" קירר את העם מהאמונה הפשוטה שהייתה להם בצאתם ממצרים".

בסיום דבריו, הזמין הרב ראפ את מי שנחשב לאחד מגדולי המחנכים בארץ, הרב **צבי גרינוולד**, לחתום את הכינוס בדבריו. הרב גרינוולד דיבר על החובה שיש לכל אחד לעזור ולסייע למי שירוד ממנו במדריגה וכי בדברים כאלו אין לומר "אני את נפשי הצלתי", כי החובה על כך מוטלת על כל אחד ואחד. לדבריו של הרב גרינוולד, שנאמרו בשפה עשירה ומהוקצעת על אף שניכר בהם כי הדובר אותם מדבר בכאב לב אמיתי, האיזו התמימים בקשב רב.

יום שני ז' תשרי

כמות האורחים המגיעים למלך לשנת ה'הקהל' גודלת והולכת מדי יום בצורה משמעותית. כל יום מגיעים כמה טיסות, הכוללות עשרות ואף מאות (!) אורחים. ביטוי לכך היה אפשר לראות במיקום סדרי הלימודים ב-770: בימים האחרונים התרכזו סדרי הלימודים ב-770 בחלקו המזרחי של

אפיזודות מעניינות בקשר לאירגון הכינוס על ידו בשנים הראשונות (ראה מסגרת).

הנואם הראשון היה מהישיבה המארכת – הרב **שניאור זלמן הלוי לאבקובסקי**, ראש הישיבה ב-770, שהביא את ברכת הישיבה לתמימים שבאו להסתופף בחודש החגים ב-770. כמו כן נשא דברים הרב **זוד רסקין**, שאף הוא משמש כחבר הנהלה בישיבה המרכזית.

אחריהם נשא דברים הרב **לוי יצחק גינזבורג**, משפיע בישיבת תורת"ל המרכזית באה"ק, שדיבר על האהבת ישראל שצריכה להיות בכלל, ועל אחת כמה וכמה בין תלמידי התמימים, תוך שהוא מביא כדוגמא סיפור שהתרחש עם המשפיע, הרה"ח ר' מענדל פוטערפאס ע"ה. כמו כן נשא דברים הרב **יצחק שפרינגר**, משפיע ב-770.

לאחר מכן ניגנו התמימים ניגונים מספר, ולאחריהם הזמין לשאת דברים הרב **שניאור זלמן הרצל**, משפיע ביאהלי תורה, שדיבר על ההרגש והחום החסידי שיש אצל התמימים בכל עניין אלוקי ובפרט בעניינים שנוגעים להתקשרות לרבי, ובאמונה הפשוטה בקיומו הנצחי של מלכנו משיחנו. הרב הרצל עורר על כך שכל קירור ולעג בעניינים שכאלו – מקורו לא-טהור. "עלינו לזכור", אמר הרב

מעשה בפועל

ביום ראשון, ו' תשרי, התקיים ב-770 כינוס התמימים העולמי הי"ט. במהלכו סיפר המנחה והמארגן, הרב **יקותיאל ראפ**, אפיזודה מהכינוס הראשון, שממחישה יותר מכל מהי המטרה והכוונה של הרבי בעריכת כינוסים מעין אלו.

היה זה בכינוס הראשון. בסיום הכינוס הוקראו ההחלטות בפועל, שאותם החליטו לבצע במהלך הכינוס. הרב ראפ העלה את ההחלטות על הכתב בחוזר מיוחד שהופץ בכל מוסדות החינוך של חב"ד בארץ ובעולם, בו נכתב כי אלו ההחלטות מהכינוס, והכל מתבקשים לבצע אותם.

ימים ספורים לאחר מכן נקרא הרב ראפ בדחיפות למשרדו של הרב חודקוב. הרב ראפ החל להתחרט על כל מעשה הפצת החוזר. הוא הבין שבשל מעשה זה הוא נקרא ללשכת הרב חודקוב, ובליבו כבר הכין את ההתנצלות על מעשהו, לשלוח חוזר ללא כל תיאום וללא הודעה לאף אחד מהמוסדות שתפקידם לדאוג לעניינים מעין אלו. כשהגיע למשרד, שאל אותו הרב חודקוב ישירות: "אתה הפצת את זה?" תוך שהוא מראה לו את החוזר מעשה ידיו. הרב ראפ השיב "כן" בשפה רפה.

"למה לא ציינת כאן במפורש, כי יש להודיע לך על ביצוע ההחלטות, כדי שתוכל לדווח ע"כ לרבי?" הקשה הרב חודקוב, ומיד המשיך: "למה אין מספיק דגש על כך, שחוף

מהכנסים ומההחלטות, צריכים לדאוג שהדברים אכן יתבצעו בפועל..."

הרב ראפ התחייב לתקן את המעוות, ויצא מהמשרד. "זה מה שהרבי רוצה" הכריז הרב ראפ, "הרבי רוצה מעשים בפועל. ואז, ורק אז – יש תוכן לכל ההתכנסויות".

כתוצאה מכך, הודיע הרב ראפ, כי ההחלטה הטובה מכינוס זה הינה – ללמוד בעיון את קונטרס "ואהי להם למקדש מעט... – זה בית רבינו שבבבל", המבאר את מעלת 770 כמקום בו נמצאת שכניה בגילוי, ואף להשפיע על עוד יהודי שילמד את הקונטרס.

התמימים, שמיהרו לחתום על דו"ח, בו הם מוסרים לרבי כי הם קיבלו על עצמם את ההחלטה, הוכיחו כי הכינוס, והסיפור של הרב ראפ, אכן פעלו את פעולתם.

בימת הנשיאות בכינוס התמימים העולמי

תושבי השכונה והאורחים עורכים "כפרות"

הגאולה על חשבון האחדות, ועוד ועוד. עם תום הסימפוזיון ניתן היה לראות בכל פינה ב-770 בחורים המדברים על הנושאים בהם עסק הסימפוזיון, ומלבנים את הנושא הכללי של "לחיות עם משיח" בינם לבין עצמם.

יום שלישי ה' תשרי

היום בבוקר החלו לבנות את הסוכה של הכנסת אורחים, השוכנת בחצר 770. התמימים שחלפו במקום וצפו בנעשה הביעו תקווה, שנזכה לשמוע השנה את ברכתו הקדושה של הרבי לאורחים, הנאמרת ביום טוב הראשון של סוכות בסוכה זו.

היום חולקו ב-770 דפים, הקוראים לציבור התושבים בשכונה לצאת ולהצביע בבחירות לאחר ממוסדות השלטון בעיר. במודעות הודפס פסק של רבני השכונה מהבחירות שעברו, שלפיו יש להצביע לנציגים של וועד הקהל דקראון הייטס, וכן מענה קודש של הרבי בנידון.

הלילה הוא ליל ערב יום כיפור, בו מנהג ישראל לעשות כפרות. ואכן בצומת הרחובות קינגסטון ופריזידנט נפתח דוכן ענק של ארגון "הכנסת אורחים", לצורך מכירת עופות ושחיתים. המוני אנשים צבאו על הדוכן לאורך כל הלילה. במקום התקיים לזמן קצר הייעוד של "לילה כיום יאיר" בשל הזרקורים הענקיים שהאירו את המקום, לנוחות הקונים. העופות הועברו מאוחר יותר למקום מיוחד שהוכן לקליטתם, שם נוקו והוכשרו.

סימפוזיון מיוחד שיערך היום בנושאי גאולה ומשיח. קוראי המודעות התבקשו להעלות את שאלותיהם בנושאים אלו על הכתב, ע"מ שיוכלו להתייחס אליהם בסימפוזיון. ואכן, מיד לאחר תפילת ערבית סודרו הספסלים, ובמשך יותר משלוש שעות ישבו הרבנים לוי יצחק גינזבורג, שניאור זלמן ליברוב ושניאור זלמן הרצל, והשיבו על עשרות שאלות בענייני גאולה ומשיח, אותם הפנה אליהם מנחה הסימפוזיון, התי שמואל אלכסנדר סנדר ווילשאנסקי. השאלות הקיפו מגוון נושאים, וביניהם: הגדרת ימים אלה כ"ימות המשיח", פירסום בשורת

היזאלי – וזאת בשונה ממה שקיים בדרך כלל, כאשר במשך כל השנה, ואף בתשרי, מתרכזים הלומדים בחלק המערבי של 770, והחלק המזרחי פנוי למתפללים. היום ראו המארגנים מ'הכנסת אורחים' כי המקום פשוט צר מהכיל את אלפי התמימים, בלעה"ר, שישבו ולמדו "מתוך הדחק" כפשוטו – בצפיפות בלתי נסבלת. לכן הוחלט להתפרס על כל שטח הזאל הגדול, תוך כדי השארת השטח שמתחת לעזרת נשים ללא תמימים, כדי לאפשר למניינים הרבים להתקיים בלא הפרעה. עוד ביטוי לכך שה"הקהל את העם" מתקיים כפשוטו.

בנוסף לשיחה היומית המושמעת ב-770 תמידין כסדרן, ובנוסף לחידוש שהגו ב'הכנסת אורחים' השנה, להראות מידי יום ביומו וידיאו הקשור עם ענייני היום, הרי שמהיום יש קביעות נוספת בסדרי 770 הקשורה עם ראיית פני המלך: מדי יום ביומו מוקרנים ביזאלי הקטן קטעי וידיאו מהרבי, הכוללים שיחות משנת ה'תשנ"ב, ה'תשמ"ח ועוד. אצל הצופים הווידיאו אינו מספק. להיפך, הוא רק מגביר את הצימאון לראות ממש, דבר המתבטא בהכרות ה"יחיי" הפורצת מפיות הנוכחים לאחר כל צפייה במראות קודש, הכרזה שמצהירה "רצוננו לראות את מלכנו" ממש, בלי שום אמצעי!

היום גם החלו לפעול דוכני ה'כפרות' של 'הכנסת אורחים', שאליהם הגיעו תושבים רבים מהשכונה בבחינת "זריזין מקדימין", כשהם מנצלים את ההזדמנות לקיים את מנהג ישראל תוך כדי שילוב מעשה חסד. כבר מאתמול פורסמו מודעות על

בימת הנשיאות בסימפוזיון שנערך ב-770 לדיון בענייני גאולה ומשיח

דמדומי חמה, בהתקדש היום הגדול, עלו תלמידי התמימים לזאל' הקטן, להתברך מהאב, הרבי.

יום המישי י' בתשרי,

יום הכיפורים

עם התקדש היום, היו כל הכניסות והמסדרונות באזור הזאל הקטן מלאים בתמימים שעלו לשם כדי לקבל את "ברכת הבנים". השנה היה הלחץ גדול בהרבה מהשנים שעברו: מאות תמימים מילאו את הזאל והחדר שני הסמוך אליו, חוץ מאלה שעמדו בחוץ. הזמן נוקף, הבימה עם הסטנדר המכוסה במפה לבנה כבר עומדים מוכנים... התמימים מתחילים לנגן את הניגונים של רבותינו נשיאינו. אין מילים. יש רק את הציפייה הדרוכה. מתי נשמע את הרבי מתחיל את ה"ברכך"...

הניגונים מתחלפים בזה אחר זה. חם. צפוף. עננת אדים מתנשאת מעל ראשי הבחורים, אבל דומה שאף אחד לא שם לב. כל המבטים מרוכזים בנקודה אחת. ואז נשמע קול השירה שביטאה את ה-כ-ל. "יחיי". השירה נמשכת דקות ארוכות. נראה שהתמימים החליטו לשיר עד הרגע שהרבי יתחיל את הברכה. אבל השעה דוחקת. למטה כבר מתחילים את ה"כל נדרי". לפתע מכריז אחד התמימים, בקול שבור ומרוסק: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!". והבחורים חוזרים על הכרזת הקודש, וכך שוב ושוב.

בזאל הגדול ניגש החזן הקבוע, הרב **מרדכי ברקוביץ**, לתפילת "כל נדרי" ומעריב. הלחץ עצום. דחיפות חזקות. אפקט ה"גלים", שלפיו כל תנועה חזקה מדי לכיוון מסויים גורמת תזוזה רבתי באותו צד – פועל כאן במלוא העוצמה. אבל כל זה נזנח. יום כיפור, אחת בשנה, במקום הקדוש ביותר בזמן הגלות, ביחד עם הנשיא, המלך, הרבי...

לאחר התפילה החל הקהל לומר את ספר התהילים, כמו בכל השנים האחרונות, גם השנה ניגש הרב **חשד"ב ליפסקר** בתור שליח ציבור. המנין נגמר בערך בשעה 11:30, ושעה ארוכה לאחר מכן היה 770 מלא עדיין בהמוני תמימים ואנ"ש, שאמרו תהלים ולמדו חסידות. חלק נכבד מהקהל אף שהה כל הלילה ב-770.

למחרת בבוקר הקדימו הזריזים, וכבר מהשעות המוקדמות של הבוקר היה 770 מלא. ושוב, כדי לתפוס מקום. "לתפוס מקום", פירושו מקום עמידה נוח, ליד קיר או

פרידמן, משפיע בישיבת חב"ד בצפת. עד שעות הבוקר ישבו למעלה ממאה (!) תמימים מהישיבה בצפת ומחוצה לה, שניצלו את הזמן עד ל"כפרות", ובאו להתועדות. הרב פרידמן דיבר על התפקיד של התמימים בכלל, ובפרט בנוגע לאחריות הרובצת על כתפי כל תמים, בנוגע לחבריו.

יום רביעי ט' תשרי

– ערב יום הכיפורים

בתחילת היום היה אפשר לראות עדיין את אחרוני התמימים מזדריזים למסור את עופות ה"כפרות" שבידיהם לשחיטה לפני סדר חסידות שהיה מלא וגדוש למרות ליל השימורים מאתמול, שעבר על התמימים מי בציפייה בתור, מי בהתועדות חסידית ומי "סתם" בלימוד חסידות.

כבר מאתמול בלילה החלו כמה תמימים לסדר את 770 לכבוד היום הקדוש. לאחר לילה של עבודה מאומצת נראה 770 מסודר ומצוחצח. השולחנות, שיועדו לשם כך, היו מלאים במאות (!) קופות צדקה, כשכמעט אין ארגון חב"די שלא מיוצג בהן. כידוע, הרבי מקפיד לתת צדקה בכל קופה שנמצאת על השולחן, והרבה תמימים ואנ"ש אימצו את ההנהגה הזו והסתובבו שעה ארוכה בין הקופות, תוך שהם משלשלים סכום מסויים לכל מטרת צדקה שנקרתה בדרכם.

למרות העניינים הרבים שיש להספיק היום, כמו הסעודות, הטבילות וכו', מצאו תמימים רבים זמן כדי לצאת למבצעים לפני החג. ואכן, התמימים הצליחו לפרוט על נימים מסויים בלבבות האנשים "שלהם", וגם כאלו שבדרך כלל לא מניחים תפילין ניאותרו לעשות זאת.

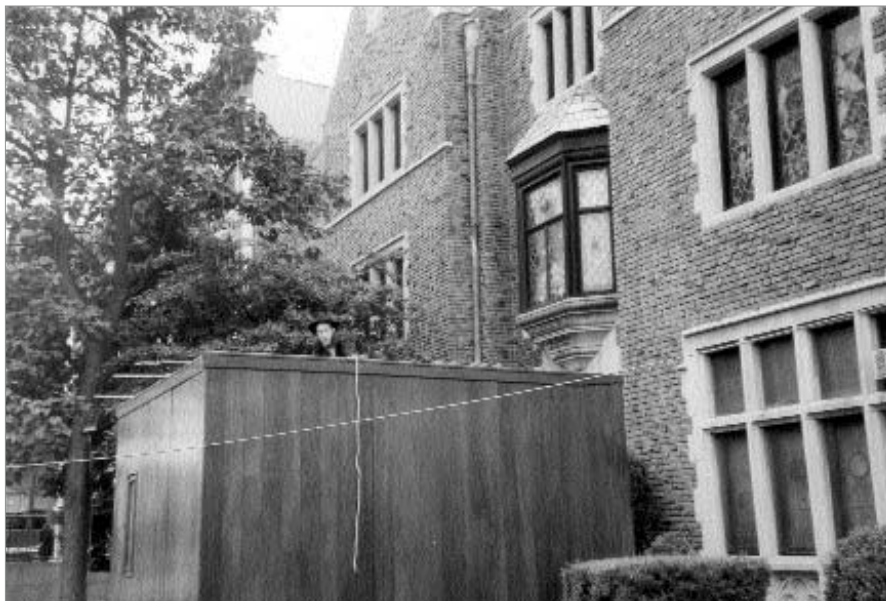
בתפילת מנחה ניגש לתיבת החזן הרב **לוי יצחק שפירא**. התפילה נמשכה זמן רב מהרגיל, בשל ההוספות המיוחדות שמוסיפים במנחה של ערב יום הכיפורים. לאחר התפילה היה ווידאו של ערב יום כיפור מהשנים האחרונות, שכלל את ברכת הרבי הכללית, ו"ברכת הבנים" – הברכה לתמימים.

מיד לאחר מכן, כבר היה 770 מלא בתמימים ואנ"ש שחפצו לתפוס מקום נוח בתפילות. את פני הבאים קדמו מודעות בהם נאמר, כי גם השנה יעלו תלמידי התמימים לזאל' הקטן, שם יברך את בניו בברכת ערב יום הכיפורים. במודעה אף נאמר, כי התמימים מאמינים בביטחון גמור שנזכה לשמוע את הרבי מברך בפועל ממש. ואכן, עם

את פני הבאים קדמו מודעות בהם נאמר, כי גם השנה יעלו תלמידי התמימים לזאל' הקטן, שם יברך הרבי את בניו בברכת ערב יום הכיפורים. במודעה אף נאמר, כי התמימים מאמינים בביטחון גמור שנזכה לשמוע את הרבי מברך בפועל ממש. ואכן, עם דמדומי חמה, עלו להתקדש היום הגדול, עלו תלמידי התמימים לזאל' הקטן, להתברך מהאב, הרבי.

ב-770 ניתן היה לראות בעוד פרט כי הלילה הוא ליל ערב יום כיפור: התועדות. הלילה התקיימה התועדות לכבוד סיום הרמב"ם. התועדות "סטנדרטית" לכאורה, שקיבלה משמעות מיוחדת בשל התאריך המיוחד בו אנו עומדים. התמימים ואנ"ש שנכחו במקום האזינו שעה ארוכה לדברי הרה"ח **גזעון** (גידי) **שרון**, שהתועד על נושא הפצת המעיינות חוצה בעידן המיחשוב, תוך כדי שהוא מביא כדוגמא את אתר האינטרנט שמפיץ בקנה מידה חסר תקדים את תורתו של הרבי – הלא הוא האתר "אוצרו של משיח-770", בו ניתן למצוא כל נושא, כפי שהוא מוסבר בכל תורת הרבי. הרב שרון אף ציין כי באתר זה יש משום "הפצת המעיינות פנימה", אפשרות לעשות את תורת הרבי זמינה ונוחה גם בקרב אנ"ש, תוך שהוא מביא כדוגמא את הישיבה בצפת, שם הוקמה ספרייה ממוחשבת לתורת הרבי, תוך שימוש באמצעי מיחשוב שפותחו במיוחד לשם כך, ללא צורך בחיבור לאינטרנט.

חוץ מההתועדות הזו, התועד בפניה המזרחית מתחת לעזרת נשים הרה"ח **זאב**

חיילי בית דוד בונים את סוכתו של הרבי מלך המשיח בחזית 770

התמימים שהיו שם התועדו הרב **זוד נחשון**, מנכ"ל היניידות; הרב **שלמה זרחי**, והרב **שלמה קאליש**, מגדולי התומכים בכל ענייני משיח וגאולה.

יום שישי י"א תשרי

היום החלה התפילה במנין כ"ק אד"ש מעט יותר מוקדם מהרגיל – בשעה 9:55, וזאת בשל העובדה שביום שלאחר יום הכיפורים, המכונה "בשם השם", נהוג להתפלל בשעה מוקדמת מהרגיל.

היום היה ניתן לחוש בעוד פרט, שחג הסוכות קרב ובה: היום החלה בניית הסוכה המפוארת של הרבי. את הסוכה העמידו תמימים מספר במקומה הקבוע – בחצר שבקידמת 770. המשימה לא פשוטה, כמו שאפשר להבין: מדובר בחדר של ממש. החל מדפנות הסוכה, שעשויות מעץ משובח וכבד, וכלה בריהוט הפנימי. התמימים שבנו את הסוכה, וכל מי שראה אותה, התפעלו מפאר וההדר שלה, וקיוו שהשנה ייעשה בה שימוש, גם לעיני בשר, בהתגלות השלימה.

יום השבת י"ב תשרי

החל משעת הדלקת הנרות לא היה שייך למצוא ב-770 מקום ישיבה. היזאלי הענק היה גדוש מפה לפה, וכך היה אפשר לראות בחורים רבים לומדים על מדריגות הבימה, שעונים על קיר או עמוד, או סתם כך, עומדים ללא תמיכה כלשהי והוגים בספרי חסידות, שגם הם אגב, היו יקרי המציאות בשעה זו. כליל שבת, בשעה מאוחרת מאד, פשטה

העזה, שהחליפה את המארש. אי מי שהיה נקלע למקום היה בוודאי מתפלא, מנין יש כח לאותם אנשים, שצמו והתפללו כל היום, לשיר כך. והתשובה – אחת: רצוננו לראות את מלכינו!

אך התפילה צריכה להימשך. שקט משתרר, וקול תקיעה ארוכה בוקע את הדממה, כשמיד לאחריו נשמעת השאגה של קהל האלפים: "לשנה הבאה בירושלים", כשגם הפעם הכוונה ברורה: השנה לא זכינו. לא ראינו "מראה כהן בצאתו מן הקודש". אבל לשנה הבאה – נראה גם נראה, בירושלים הבנויה.

במעמד הקידוש לבנה הועמד הסטנדר, והודלקה המנורה. אבל שוב לא ראינו...

לאחר הריקודים, כפי הוראת הרבי הידועה בקשר לקידושי הלבנה, ניגש הקהל הרב לשבירת הצום במדרכה שמול 770, שם הועמדו שולחנות מבעוד מועד עם מזונות ושתייה קלה, לרווחת הקהל. סעודת שבירת הצום נתרמה ע"י הרה"ח **נחום מרקוביץ'**, וברכת "יישר כח" נמסרת לו בזה בשם התמימים, ואשרי חלקו וגדול זכותו. לאחר כשעה נפתח חדר האוכל, שם נערכה סעודה כיד המלך.

מאורעות היום הגדול הסתיימו ב-770 בשלוש התועדויות: התועדות סיום הרמב"ם שנערכה ביזאלי הגדול, התועדות שנערכה ביזאלי הקטן עם הרה"ח **הוד זוד אריה**, משפיע בישיבה בקרית גת, ועוד התועדות שהתקיימה מתחת לעזרת נשים בחלקו המזרחי של 770. התועדות זו התקיימה לרגל היבר מצוה' של בנו של הרב **אליעזר הלוי ברוד**, מרבני חב"ד באה"ק, שהתקיימה היום. עם כמאה וחמישים (!)

עמוד. מקומות ישיבה – אין בנמצא. אם יש "באקס" – זה כבר "מותרות". תמימים רבים עמדו במהלך כל התפילות. חלקם אף עמדו במשך כל היום.

לפסוקי דזימרא ניגש השי"צ הרב **נחום קפלינסקי**. ב"המלך" החליף אותו הרב **זלמן גולדשטיין**, שעמד עד קריאת התורה. כשהוציאו את ספרי התורה, בדרך לבימת הקריאה – החלו הדחיפות. נושאי הספר הגיעו לבימה לאחר דקות לא מעטות. גם הפעם ניתנה אפשרות למי שלא הספיק לנשק את ספרי התורה בין העליות.

למוסף ניגש החזן, הרב **שמואל מנחם מענדל בוטמאן**. בברכת כהנים שוב מוקם הסטנדר המיוחד של הרבי בקרבת הבימה, מאחר שבשעת ברכת כהנים הבימה מלאה במברכים. התפילה נגמרה בערך בשעה 3:45, ולאחריה הודיעו הגבאים על הפסקה עד השעה 5:15.

בהפסקה הועלה על בימת התפילה של הרבי גרם המדריגות שעליו עולה הרבי ומעודד את שירת ה"מארש" בסוף תפילת נעילה.

במהלך ההפסקה גם הוצאו ספרי התורה מארון הקודש, וברחבי היזאלי התקיימו מניינים רבים של קריאת התורה של מנחה, כדי לאפשר למי שרצה לעלות ל"מפטיר יונה" – היא העלייה של הרבי, כידוע. כל ההכנסות כתוצאה מקריאות אלו הוקדשו למערכת הקונטרס "יחי המלך", וכן לבית הכנסת.

בשעה היעודה הסתיימו מניינים אלו, ולתפילת מנחה ניגש הרב **יעקב הרצוג**. בשל השעה המאוחרת מעט נסתיימה התפילה במהירות, יחסית, והחלו ההכנות לתפילת נעילה, התפילה החמישית, בה מתגלה בחינת היחידה, הניצוץ של משיח שבכל אחד ואחד.

כשליח ציבור ניגש שוב הרב **מרדכי ברקוביץ'**. "לעילא ולעילא", "וחתמינו בספר החיים", חזרת השי"ץ במנגינה המסורתית, ולבסוף – "שמע ישראל". לאחר תפילת נעילה נשמעה הכרזת ה"יחיי". מה שקרה אז אין לתאר. ההכרזה הדהדה בכל קצוות היזאלי הענק, כשהכוונה ברורה. רבי, כמה אפשר???

ההרגשה הזו התחזקה עוד יותר באמצע הקדיש, לפני התקיעה, בשירת ה"מארש". במשך דקות ארוכות שר כל הקהל העצום את הניגון שהועלה לקדושה, את המארש ש"איתו ייצאו מהגלות", כשעיני הכל נעוצות בגרם המדריגות, שהועלה לבימה בהפסקה. את הדחיפות לא שייך לתאר, אבל לא איכפת לאף אחד. רבי, די!!! רוצים לראות אותך!!! הביטוי לרגשות אלו הייתה שירת ה"יחיי"

יום ראשון י"ג תשרי

היום סיימו תלמידי התמימים את ה"פינישים" האחרונים לסוכת הרבי, והיא ניצבת על תילה לתפארת השוכן בה.

היום גם הסתיימו עבודות הסיכוך בסוכת האורחים הגדולה שבחצר 770, והסוכה מוכשרת כעת לקליטת האורחים ולשימוש הנעלה ביותר לה זכתה סוכה זו – ברכת האורחים מהרבי ביום טוב ראשון של סוכות.

ומהסוכה – לשוכנים בה: היום התקיים ב-770 כנס "הקהל" ענק לאלפי האורחים שבאו להיות בסוכות עם המלך, כציווי התורה.

– מאמר המוסגר: השנה הזו מוכרת כעת כשנה העמוסה ביותר ב-770 בשנים האחרונות. אבל זכות זו אינה נזקפת בשלימותה לתלמידי התמימים, למרות שזהו חודש החגים הראשון עם הרבי עבור מאות תמימים, אלא בעיקר לזכות אנ"ש. הפירסום המסיבי על שנת ה"הקהל", תוך ציון הזכות הגדולה שיש למי שבא בשנה זו, ובפרט בתשרי, לרבי, ובעיקר – הפרסום במדור זה של מענה הרבי לאותו אברך ש"כבר 15 שנה שלא התראינו", בשל העובדה שהלה החסיר שתי שנות הקהל רצופות – עשו את שלהן.

מאות, ויותר מכך, מאנ"ש בארץ ובעולם עשו את דרכם לבית שכל פיות פונים אליו, ע"מ לשהות החגים אצל נשיא הדור. אנ"ש מהארץ, שיודעי דבר מספרים עליהם כי לא היו כבר אצל הרבי חמש, עשר, ואף עשרים (!) שנה, הטריחו את עצמם, ולעיתים קרובות – אף עם "ביתם" וילדיהם, כדי לשמוע את קריאת התורה מהמלך. ויחד איתם אנו מקווים ומתפללים שזה יהיה ה"מכה בפטיש" להתגלות השלימה והמיידיית נאו! –

הכינוס נפתח במשא מרתק של הרב **יוסף יצחק גייקובסון** על מהות שנת הקהל. הרב גייקובסון ריתק את הקהל הרב במשך למעלה משעה (!) בשלבו בצורה מעוררת התפעלות שיחות רבות של הרבי, כאשר הכל מכוון לנקודה העיקרית – העניינים שהזמן גרמא.

לאחר התפילה התקיים המשך הכינוס, שהיה כעת "רשמי": הייתה בימה, שעליה עלו המשפיעים והרבנים. את הכינוס פתח המנחה הרב **ראובן מטוסוב**, שכבר בתחילת דבריו הודיע כי אין זה אלא החלק הראשון. "החלק השני", הודיע הרב מטוסוב "ייערך בצורת התוועדות חסידית במסגרת "סיום הרמב"ם", שישנו היום, לאחר תום הנאומים".

הרב **אברהם מייזליש** היה ראשון

כאש בשדה קוצים הידיעה כי אחד התמימים, שכל חטאו הסתכם בכך שרצה להיכנס לדירתו, נדקר בידי שכן בן בליעל. התמים נלקח מיד לבית רפואה סמוך, וקהל אנ"ש והתמימים בארץ ובעולם מתבקש לומר תהלים לרפואתו השלימה והמיידיית של **הת' לוי בן חנה בריינא**.

למחרת, בסדר חסידות, למדו התמימים בשקידה והתמדה, למרות שניכר היה כי הדבר קשה עליהם בשל מה שקרה אתמול. בקריאת התורה עשה הגבאי הרב גרליצקי "מי שברך" מיוחד לתמים שנדקר, כאשר אנ"ש והתמימים עונים "אמן", ומייחלים שאכן, "שבת היא מלזעוק, ורפואה קרובה לבוא".

לאחר קריאת התורה חזר את השיחה הרב **לוי גרליק**. הרב גרליק ציין בפתח דבריו, כי למרות שבבית הכנסת ובית המדרש של הרבי השפה המדוברת היא אידיש, בכל זאת, לכבוד האורחים מהארץ, הוא ידבר בעברית. בהמשך, עמד הרב גרליק על מעלת האורחים, שעזבו את הבית בארץ, ובאו להיות בחגים, ובפרט בשנה זו, שנת ה"הקהל", אצל הרבי. לאחר מכן חזר הרב גרליק על השיחה הידועה של "אין אנו מניחין אותנו", שם מוסבר על מעלת היהודים בזמן משה, והקיש מכך לזמננו, ובפרט – על האורחים, שגם הם לא מוכנים להסתפק בשום תחליף אלא רוצים את הנשיא בעצמו. "האורחים שבאו לכאן", זעק הרב גרליק בהתרגשות עצומה, "מכריזים: 'אין אנו מניחין אותנו', אנחנו רוצים לשמוע את קריאת התורה בסוכות, עליה מצווים אנו בשנת ה"הקהל", מהמלך בעצמו!".

בשעה היעודה החלה ההתוועדות של הרבי. הכיסא הובא לשולחן ההתוועדות, השולחן עצמו נערך בצורה מרשימה, והקהל שנכח באותה שעה ב-770 החל לנגן. לאחר מכן התחלקה ההתוועדות המרכזית להרבה התוועדויות קטנות בהם ישבו משפיעים מהארץ, כמו הרב **לוי יצחק גינזבורג**, והרב **דוד נחשון**, וכן משפיעים מקומיים, כמו הרב **לייבל מוצ'קין**, וגם משפיעים מארצות אחרות, כמו הרב **ראובן מטוסוב** מצרפת, והרב **עקיבא וגנר** מטורונטו, ועוד משפיעים רבים וטובים, שתקצר היריעה מלפרטם.

לפני תפילת ערבית הודלקו בעמוד החזן שתי נרות גדולים ועבים משעווה, ביחד עם עוד שלוש נרות נשמה, כפי הנהוג בימי הילולא ויאר-צייט, בשל י"ג תשרי, יום הסתלקות אדמו"ר מוהר"ש, שיחול מחר ומתחיל מהיום בערב. לאחר התפילה צפה הקהל הרב בווידיאו שארך כשעה, משיחת י"ג

**מאות, ויותר מכך, מאנ"ש
בארץ ובעולם עשו את דרכם
לבית שכל פיות פונים אליו,
ע"מ לשהות בחגים אצל נשיא
הדור. אנ"ש מהארץ, שיודעי
דבר מספרים עליהם כי לא היו
כבר אצל הרבי חמש, עשר, ואף
עשרים (!) שנה, הטריחו את
עצמם, ולעיתים קרובות – אף
עם "ביתם" וילדיהם, כדי
לשמוע את קריאת התורה
מהמלך. ויחד איתם אנו מקווים
ומתפללים שזה יהיה ה"מכה
בפטיש" להתגלות השלימה
והמיידיית נאו! –**

תשרי משנים עברו.

היום בערב התקיימה סעודת מלווה מלכה לרגל י"ג תשרי ולכבוד סיום כל ספר נזיקין. עם התמימים הרבים שנכחו במקום התוועד "המשפיע של בית משיח" – הרב **לוי יצחק גינזבורג**, שנוהג להתוועד כל שבוע עם אלפי חסידים מהארץ ומהעולם, מעל דפי השבועון "בית משיח".

אלה היו מאורעות השבוע האחרון בבית המקדש. שבוע שבמהלכו חל היום הקדוש ביותר, ובו היינו במקום הקדוש ביותר, עם המלך, אך לראותו לא זכינו. ברור כשמש, כי הרבי היה איתנו בברכת הבנים, במארש, ובכל השבוע, והשפיע עלינו את כל ההמשכות, אבל אנחנו לא מסתפקים בזה.

"אין אנו מניחין אותנו", "רצוננו לראות את מלכינו!!!"

מאות אורחים בסוכת הענק של "הכנסת אורחים"

הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון במשא המרכזי – בכינוס מיוחד לדין אודות שנת הקהל

"כאן מתקיימים סדרי לימוד של הכנסת-אורחים", הכריזו המודעות, והתמימים ישבו מאחורי המחיצות ושקדו על לימודם

הפעם לא מדובר רק בחברים, אלא גם בבחורים, שפגשו לפתע את אבותיהם ב-770, והתברר שברגע האחרון הם החליטו לנסוע, ולא הספיקו אפילו להודיע לבניהם, שכבר שהו בבית חיינו...

יום שני י"ד תשרי – ערב חג הסוכות

כבר מאתמול נתלו מודעות המבשרות על הסעות מאורגנות מטעם בתי חב"ד בפלטבוש, אושען פארוקווי וברייטן ביץ', שייצאו לאחר המניין של הרבי למבצעים בשכונות אלו.

שהוא מציין את העובדה כי הרבי גילה חשיבות עצומה לכרטיסים אלו, עד כדי ירידה לפרטי פרטים.

לאחר מכן הוקרן וידיאו, שהיה אמור להיות מיד אחרי מעריב ונדחה עד עתה בשל הכינוס, ומיד לאחריו הזמין מנחה הכינוס, הרב מטוסוב, את הקהל הרב לחלק השני – ההתוועדויות, תוך שהוא מתיישב, ביחד עם עוד משפיעים, להתוועדות ארוכה.

יצויין כי במשך כל זמן משך הכינוס הגיעו כמה וכמה טיסות מלאות וגדושות בתמימים, ובעיקר מאנ"ש באה"ק. בשעה 2:00 בלילה 770 שקק חיים כאילו הייתה השעה 2:00 בצהריים. המראות הרגילים מתחילת תשרי – חזרו על עצמם, כאשר

המוזמנים. הוא הקריא את פרק התהלים של הרבי, כשהקהל הרב נעמד במקומו ועונה אחריו פסוק בפסוק. לאחר מכן קרא הרב מייזליש את פרק כ"ו, לרפואתו השלימה והמיידית של התי' לוי בן חנה בריינא, שנדקר לפני יומיים בידי בן-עוולה.

לאחריו נשא דברים הרב לוי יצחק גינזבורג. תוך שהוא מסכם את נושא ה'הקהל' בזווית הנסיעה לרבי. אחריו דיבר הרב שלמה מאיעסקי, שאף הוא דיבר על אותה נקודה.

לאחר כמה ניגונים עלה לבימה הרב שמואל בוטמאן, ולאחריו – הרב אליעזר הלוי ברוד, שהתפלפל בגדרו ההלכתי של ה'הקהל' בזמנינו, לאור שיחות הרבי בנושא.

הרב שמואל גרייזמן נשא דברים על הנושא שהוא "ח"י" בו משנת ה'תש"מ – ספרי התורה, לילדי ישראל וגם למבוגרים, תוך התייחסות למצב הביטחוני בארץ הוא מביא את דברי הרבי על הפסוק "יימלט כל עמך הכתובים בספרי", שהכוונה היא על ספרי התורה לאחדות ישראל.

לאחר מכן עלה לדבר הרב יוסף יצחק וולשאנסקי, שבמשך שעה ארוכה דיבר על ה"מלך", ועל החיוב לבוא ולראותו כפי שכל זה נוגע לנו ולרבי, כמלך המשיח.

הנואם האחרון בכינוס היה הרב דוד נחשון. הרב נחשון דיבר על ה'הקהל' מנקודת מבטם של תלמידי התמימים, ועל התפקיד המיוחד שיש להם בשנה זו, תוך שהוא מזכיר את הוראתו של הרבי משיחת יום זה, י"ג תשרי, בשנת ה'תשמ"ח, שאף היא הייתה שנת הקהל, שהוקרנה כאן בהשגחה פרטית במוצאי שבת, על כרטיסי ה'הקהל', תוך

לאחר התפילה הצטופו תמימים רבים ליד "בימת העץ", היא בימת ההתוועדות, תוך שהם מחכים ומצפים לראות את "המלך יושב עליה ומביאין לו ספר תורה והוא פותח וקורא". אך, לדאבונינו, במחזור זה של שבע השנים לא זכינו לקיום המצווה הנדירה בשלימותה, שכן אוזנינו לא שמעו את הרבי קורא בתורה.

התמימים ואנ"ש אכן ניצלו את ההזדמנות, והאוטובוסים יצאו מלאים וגדושים בהמוני תמימים שיצאו לקיים את ה'מבצעים' בשכונות אלו, וזאת, כמובן, חוץ מהתמימים שיצאו למקומותיהם הקבועים, בהם היו אך לפני ימים מספר, בערב שבת.

המניין של הרבי בתפילת שחרית היה עמוס כפשוטו. רבים מהמתפללים הגיעו אך אתמול לבית חייו, כאשר תפילה זו הינה התפילה הראשונה שלהם במניין הרבי. בתפילה עצמה עלו לתורה שתי נערות, לכבוד ה"בר מצווה" שלהם. לאחר התפילה נתקיימו שתי התוועדות, בהם חזרו הנערים את המאמר, וזכו לשפע ברכות ואיחולים מהאורחים הרבים, שהשתתפו בשמחתם.

לאחר התפילה עוררו הגבאים על הוראת הרבי, שבערב חג הסוכות יש להרבות בצדקה, ואמנם, הקהל הרב נענה בנפש חפצה, והתמימים ואנ"ש הוזילו מכספם למטרות צדקה רבות כאשר המטרה העיקרית היא, כמובן, בית רבינו שבבבל.

ברחבי השכונה בכלל, ולפני 770 בפרט, התקיים ה"שוק" של ארבעת המינים החל מעשרת ימי תשובה, כאשר השיא היה היום,

כפשוטו. המוכרים אמרו, כי הביקוש השנה היה חסר תקדים. עד כדי כך הגיעו הדברים, שכבר לפני חצות היום לא היה ניתן להשיג ולו הדס אחד בכל רחבי השכונה (!).

היום החלו גם ההכנות לשמחת בית השואבה, שתיערך בקרן הרחובות מונטגומרי וקינגסטון בכל לילה מלילות החג, החל מלילה זה. את הביטוי לכך נתנה הבימה, שהוקמה במקום, וכן מחסומים של המשטרה, שגידרו את כל השטח, תוך כדי השארת שטח מיוחד לנשים, על פי כל כללי הצניעות.

גם היום הגיעו המוני אנ"ש בכמה וכמה טיסות, בנוסף לכמות האדירה מאמש. לא כל מי שהגיע יכל להיכנס ישירות ליזאלי הגדול, כי היום, לאחר תפילת מנחה (בה הייתה נוכחות מעטה מאד, בשל ה'מבצעים') נסגר הזאל לצורך ניקוי וסידור. ואכן, התוצאות נראו בשטח: חלק ניכר מספסלי בית חייו הוצא לסוכת האורחים, כשבכך תועלת כפולה: לסועדים בסוכה יהיה מקום ישיבה בשופי, ולמתפללים יהיה מקום לעמוד, ועוד ועיקר – יהיה מקום לסיבוב היהושענות' הגדול.

"עשה למענך, אם לא למענינו, עשה למענך והושיענו!"

יום שלישי ט"ו תשרי,

א' דחג הסוכות

לקראת הדלקת הנרות החלה נהירה רבתי לכיוון 770. בתוך היזאלי הצטופו כבר מאות, ואולי אלפי האורחים ואנ"ש תושבי השכונה בציפייה לתחילת תפילת ערבית, כאשר מבחוץ מגיעים עוד ועוד. הצפיפות והדוחס כבר היו כמעט בלתי נסבלים, כאשר החלה שירת ה"יחי", שלפני התפילה. כמקובל בחג הסוכות, נוגנה ההכרזה במנגינת "ושמחת בחגך", כיאה ל"זמן שמחתינו". השירה נמשכה זמן רב, כאשר כל הקהל מנגן שוב ושוב מתוך שמחה עצומה את הניגון המיוחד עם המילים הקדושות, עד שנשמעה הדפיקה על בימת הקריאה, והתפילה החלה.

לאחר התפילה הועלה הסטנדר המיוחד לבימת ההתוועדות, כאשר קהל רב מתאסף למטה וממתין לשמוע את ברכת החג מהרבי. האורחים עלו לסוכה הגדולה שבחצר בית המקדש, שם עמדו וציפו בדריכות לשמוע מפי קודשו של הרבי את הברכה המיוחדת לאורחים. בינתיים החל הרב לוי יצחק גינזבורג להקריא את הברכה האחרונה לע"ע ששמענו מהרבי, בחג הסוכות ה'תשנ"ב.

שוב, לא שמענו את הברכה מהרבי. שוב הומשכו המשכונות בלי שנראה לעינינו בשר. עד מתי???

לאחר חזרת הברכה, החלו רקודי ה"יחי" שלאחר התפילה. במשך למעלה מחצי שעה נמשכו הריקודים, כאשר תמימים ורבים מאנ"ש שרים את מילות הקודש במנגינת "ושמחת".

לאחר מכן הלכו האורחים לסוכה הגדולה, שהשנה שימשה כחדר אוכל במשך כל ימות החודש, ולפני החג הוסר גגה, ובמקום היריעה שכיסתה את השטח הונח סכך. רבים מהאורחים הלכו ביחד עם אנ"ש לבתיהם, כאשר בבתיים רבים הופכת הסעודה להתוועדות חסידית עם משפיע אורח מאה"ק, עד שעות הלילה המאוחרות.

הצד השווה שבכל האורחים ואנ"ש המקומיים – שמחת בית השואבה. לאחר גמר הסעודה בסוכה הגדולה של הכנסת אורחים, החלו הריקודים בצומת מונטגומרי-קינגסטון, כאשר הנהירה למקום נמשכת ונמשכת. פה ושם הגיעו קבוצות גדולות, שיצאו מבית פרטי, בו התקיימה התוועדות שזה עתה נגמרה, ותוך כדי השתלבות במעגל סיפרו "ווארטים" מההתוועדות. הריקודים במקום נמשכו עד השעה 6:20 בבוקר – שעת פינוי הכביש ע"י המשטרה. אך הרוקדים, שהוכיחו את השתייכותם ל"עם קשה עורף" למעליותא, לא ויתרו: מהמקום יצאה תהלוכה רבתי לכיוון 770, ושם נערך המעגל מחדש מול הכניסה, עד לשעה 7:00. בשעה זו הלכו התמימים למקווה, ולאחר מכן, בשעה 7:30 החל התור מול הסוכה המגודרת הקטנה, שבפאתי סוכת האורחים הגדולה שבחצר 770, מקום בו ניתן ליטול את הלולב של הרבי, אותו הכין הרב לוי יצחק גינזבורג, כפי מנהגו בחמש השנים האחרונות.

התור מתארך, והעומדים בו שקועים בשרעפים. לא קשה לנחש מה חושבים לעת אשר כזו: הכל נזכרים ביום א' דסוכות ה'תשנ"ב, אז נכח הרבי בעצמו בשעת הברכה. כאשר מגיעים לראש התור מתנערים, ומצפים: אולי גם הפעם...

אך הרב גינזבורג ניצב לבדו מעבר למדף העץ, שמשמש כשולחן. ע"פ ההוראה המיוחדת של הרבי בקשר לכך, הוראה שמופיעה גם ב"היום יום", הוא מקפיד לומר לכל מי שעובר, שהקניית הלולב היא "מתנה על מנת להחזיר".

לאחר מכן ניגשים התמימים וטועמים "מזונות" וקפה, שהובאו למקום באדיבות "וועד סעודת שלמה-לשכת עושי חביתין", תהי משכורתם שלימה מן השמיים.

אלפים חוגגים בשמחת בית השואבה ברחובות קראון הייטס

מברכים על הלולב של הרבי

תוך שהם מחכים ומצפים לראות את "המלך יושב עליה ומביאין לו ספר תורה והוא פותח וקורא". אך, לדאבונינו, במחזור זה של שבע השנים לא זכינו לקיום המצווה הנדירה בשלימותה, שכן אוזנינו לא שמעו את הרבי קורא בתורה.

גם היום חזר על עצמו מראה ההתוועדויות. אם בסוכה של הכנסת אורחים, או בסוכות פרטיות ברחבי השכונה, ולדוגמא רק נציין את ההתוועדות הענקית של הרב **עופר מייזובניק**, שהתקיימה באחד מבתי השכונה בנוכחות קהל תמימים רב, ונסתיימה רק ב-2:30 לפנות בוקר (!). הצד השווה בכל ההתוועדויות היה, כמו אתמול, ההתאחדות של כל המתוועדים בשמחת בית השואבה. רף השמחה עלה מהלילה שעבר, וזאת בהתאם לשירת הרבי מליל ב' דסוכות, אשר זהו הלילה הראשון שבו אפשר להוסיף בשמחה, ועד להוספה שבאין ערוך. הריקודים מתחזקים, ומישהו נזכר ב"היום יום" שיקראו מחר בבוקר, בו אומר הרבי ה"צמח צדק", שיונה הנביא קיבל את רוח הקודש שלו בשמחת בית השואבה – וזוהי ההתחלה, והסוף הוא שמישיח יבוא כי נעוץ תחילתן בסופן. כלומר, ההתגלות של משיח תהיה בשמחת בית השואבה, ובשל העובדה שזהו הפתגם המיוחד ליום ב' דחג הסוכות – הרי שזהו היום המתאים ביותר לסיים את המעגל שהחל בכתבת ה"היום יום", שהוא ספרו הראשון של הרבי, בהתגלות השלימה! אבל השחר כבר החל להאפיר, השמש הפציעה במזרח וגם המשטרה כבר החלה בפינוי הכביש, ועדיין לא בא---

גם היום השתרכו תורות ארוכים, החל מהשעה 7:30 בבוקר, מול הסוכה הקטנה שבקצה סוכת האורחים הגדולה שבחצר 770,

כעת תתקיים חלוקת מקומות למבצע לולב, והחפצים בכך יכלו לגשת לכניסה לזאל, שם תתקיים החלוקה. בשעות אחר הצהריים, כשהגיעו ההולכים, הסתבר כי הסיפור של ראש השנה חזר על עצמו, ובגדול: כמעט כל מי שהלך למבצע לולב, חזר כשבפיו דו"ח על עוד מקומות, בהם יש יהודים שאין להם לולב. בעקבות זאת הודיע הרב גרליצקי, כי מחר יתקיימו שתי חלוקות: החלוקה הראשונה תבצע בבוקר, לפני שחרית, והחלוקה הבאה תהיה לאחר התפילה.

גם עכשיו חזר על עצמו המחזה של תמימים רבים ההולכים לבתי אנ"ש הפרטיים, כשהם מלווים משפיע שיתוועד איתם שם, וזאת חוץ מהסוכה המרכזית של האורחים, שם הוגשה סעודת החג לאורחים בידי אגף ההזנה של "הכנסת אורחים". גם בסוכה זו התקיימו התוועדויות רבות שנמשכו שעות ארוכות, ורק הידיעה כי השעה 6:00, היא השעה שנקבעה לתפילת מנחה, קרבה ובאה – סיימה אותן.

לאחר תפילת מנחה החלו התמימים להתכונן לתפילת ערבית. באופן כללי המה 770 מקולות לימוד, אך פה ושם היה אפשר לראות בחורים ואנ"ש שקיימו את דברי הגמרא במה שנוגע לשינה בסוכות והיו "מנמנמי אכתפי אהדדי". כל זה הופסק מיד כשהחלה השירה של ה"יח"י" במנגינה המקובלת בחג הסוכות.

יום רביעי ט"ז תשרי,

ב' דחג הסוכות

לאחר התפילה הצטופפו תמימים רבים ליד "בימת העץ", היא בימת ההתוועדויות,

למרות העייפות, היה אפשר לראות תמימים רבים רכונים על ספרי חסידות, המבארים את המעלה המיוחדת של חג הסוכות, ולומדים בשקידה. בשעה 10:00 החלה התפילה, שהצטיינה בשמחה מיוחדת, דבר שהתבטא במנגינות הרבות, אותם שילב החזן בסדר התפילה. לקראת "הלל" הגיע מלמעלה, מהסוכה, הרב גינזבורג, כשהוא נושא בחיקו את ארבעת המינים של הרבי. בחרדת קודש הוא ניגש לסטנדר, מניח עליו את הלולב והאתרוג, ונסוג בהליכה אחורנית. המוני המתפללים מצפים: אולי גם השנה נוכל לראות את ההנהגה המיוחדת של הרבי בשנת ה"תשמ"ח, אז אחז הרבי את כל ארבעת המינים במהלך אמירת כל ה"הלל". הרבי ביאר בקשר לכך, כי דבר זה בא לבטא את ההבדל בין השנים הרגילות לבין שנת ה"הקלה", ולכן הוא נוהג כך, למרות שהרבי הקודם נהג אחרת. אך שוב, לא ראינו –

לאחר ה"הלל" החלו ה"הושענות". הרב לוי יצחק גינזבורג נושא את הס"ת של משיח לבימת הקריאה, והחזן מתחיל: "הושענא, למענד אלוקינו, בוראינו, גואלינו, דורשינו", ושוב חולפת המחשבה: "למענד, שלח את הרבי!".

לאחר קריאת התורה החלה תפילת מוסף, בה נושאים הכהנים כפיים, כנהוג. הסטנדר המיוחד של הרבי מוקם מתחת לבימת התפילה, ועל הבימה עצמה עלו המברכים. לאחר הברכה, נוגן ה'שים שלום' במנגינת 'ושמחת', ולאחר מכן שבו הכהנים למקומם, תוך שהמוני אנ"ש והתמימים מברכים אותם בברכת "יישר כח" כפי הנהגת הרבי בעניין זה.

לאחר התפילה הודיע הרב גרליצקי, כי

גם הלילה נמשכו הריקודים מתוך שמחה מיוחדת עד הבוקר, ובוהו כבר גלשנו לתיאור היום הבא...

יום המישי י"ז תשרי, א' דחול המועד סוכות

במניין הרבי לשחרית היו בלי עין הרע הרבה "מי שברך" לילדות, וקריאות ה"מזל טוב" הדהדו ב-770 שעה ארוכה.

לאחר התפילה יצאו מ-770 הסעות רבות ל"מבצעים". במשך כל שעות היום הגיעו ל-770 אוטובוסים, "טנק המבצעים" וגם טנדרים רגילים לקחו תמימים למקומות שונים ברחבי המטרופולין כיד לזכות כמה שיותר יהודים בנטילת ארבעת המינים. חלק נכבד מהעוסקים ב"מבצע לולב" נשאר בשכונות הסובבות את קראון הייטס גם לאחר השקיעה, כדי לסייע לשליח המקומי בארגון "שמחת בית השואבה".

בנוסף לזה, כרגיל מידי שנה, מארגן הרב **כתריאל קסטל** מטעם צא"ח המרכזית התוועדויות שמחת בית השואבה בערי השדה של נ.י. ובמשך ימי חול-המועד ביקרו קבוצות של אנ"ש המקומיים והאורחים ב-50 עיירות. יצויין גם, כי קבוצות גדולות של אנ"ש הוסיפו להגיע היום, כשהקבוצה הגדולה והבולטת מכולן היא הקבוצה מהרצליה, שהגיעה בהרכב של 60 נפשות, אנשים נשים וטף, כשבראשם רב הקהילה והמשפיע של אנ"ש שם, הרב **ישראל הלפרין**.

היום התקיימו 2 כנסים: כנס אחד לחיילי צבאות ה', שהתקיים היום בשעה 5:00 בקמפוס "בית רבקה" שברחוב לפרטס, והשני – כינוס צעירי חב"ד העולמי ה-46, שכנהוג מתקיים ביום א' דחול המועד ב-770. בכינוס, שהחל מיד לאחר מנחה, נשאו דברים שלוחים רבים, מהארץ ומהעולם, כשכל אחד מהם מדבר על הפעילות שמתקיימת אצלו, והפרט העיקרי – הפצת בשורת הגאולה במקומו.

לא כאן המקום לפרט את כל הנואמים, ובפרט שבשבעות זה מתפרסמת ע"כ כתבה נפרדת, אך פטור בלא כלום אי אפשר, ורק נזכיר את הרב **שמואל מ"מ בוטמאן**, הרב **זוד רסקין** והרב **יצחק** (איציקה) **גונזבורג** מ"כאן ציווה ה' את הברכה", הרב **גרליצקי** ממונטריאל, הרב **רפאל חרותי** מאה"ק ועוד רבים וטובים, שנשאו דברים במעמד זה.

לאחר תפילת ערבית החלו ההכנות לשמחת בית השואבה ולכינוס הילדים שלפניו. בשעה 8:30 החל היהקהלי לחיילי צבאות ה', ובשעה 10:00 החלו הריקודים

הי"שנ"ב, בה מבאר הרבי את מעלת יום זה, שהוא ה"חזקה" של השמחה, ובו צריך לשמוח עד שכל רואיו יכירוהו שהוא ה"רוח החיה" בשמחה ובריקודים.

לאחר הוידאו התקיימה ב-770 מעין "שמחת בית השואבה", בריקודים שנמשכו זמן רב מהרגיל בליווי כלי זמר. הריקודים נמשכו עד מועד התחלת שמחת בית השואבה, ואז פנו הרוקדים והלכו מתוך שירה וזמרה לצומת הרחובות קינגסטון-מונטגטמרי, שם כבר היה קהל רב, שכלל גם חסידי פולין ו"מתנגדים" מהשכונות הסמוכות, שגם הם יודעים כי "מי שלא ראה שמחת בית השואבה בחוצות קראון הייטס – לא ראה שמחה מימיו". ואכן, השמחה והריקודים הגיעו לשיאים חדשים הלילה, כשכלך מסייעים

שם היה אפשר לברך על הולב של הרבי. התור הגיע לא אחת עד לרחוב קינגסטון, כאשר משך ההמתנה מנוצל ללימוד חסידות (יום טוב היום, ואפשר לטלטל), חזרת דא"ח בע"פ, או אמירת הקרבנות שלפני התפילה.

היום חזרה על עצמה ה"תורנות". מדובר, כמובן, בנענועי ארבעת המינים שבי"הלל", וכן בסיבוב ה"הושענות". לרוב האורחים אין לולב, והם מנענעים את ארבעת המינים של חבריהם העומדים לצידם. כך היו סטים של ארבעת המינים שאותם נענעו שלושה, ארבעה ואף חמשה אורחים, וזאת חוץ מה"יבעל הבית" הרשמי שלהם...

לאחר התפילה הכריז הרב גרליצקי על חלוקה נוספת למבצע לולב, ומועד תפילת

עשרות הילדים שהגיעו עם הוריהם לשנת הקהל השתתפו גם בשמחת בית השואבה

במידה רבה כלי הזמר, שנכנסו לראשונה השנה לפעולה, כל זה בארגון ועד הקהל של שכונת קראון הייטס. עוד מושג ידוע, שנכנס לתוקף הלילה, הוא "סוכות כל דכפין". המדובר הוא בסוכות ברחבי השכונה, שבעליהן משאירים בהם מזון ושתייה לרווחת הרוקדים. בחלק נכבד מסוכות אלו מתקיימות התוועדויות עם טובי המשפיעים מהארץ ומהעולם. כך, למשל, התוועד היום הרב **עופר מיוזובניק** עם תלמידי ישיבת "אור שמחה". וגם התוועדויות לאנ"ש היו הלילה, כמו ההתוועדות של הרב **שמואל פרומר** עם אנ"ש מהקריות, שחלק נכבד מהם שוהה ב-770, והיו גם סתם התוועדויות כלליות, כמו ההתוועדות של הרב **זלמן לנדא** והרב **ברוך בועז יורקוביץ'**, שבה נכחו רבים מאלו המתקראים חסידי חגי"ת.

מנחה נקבע, כמו אתמול, לשעה 6:00. בזמן שבין לבין היה 770 מלא וגדוש באברכים ותמימים. בשונה משאר השבתות והימים טובים, בהם מתקיימת לאחר התפילה ההתוועדות של הרבי, וממילא 770 נשאר שוקק אדם, היום ואתמול לא התקיימה התוועדות, ובכל זאת 770 היה עמוס: מי בלימוד, מי בתפילה ומי בהחלפת כוחות לקראת "שמחת בית השואבה", שתקיים הלילה.

בסיום תפילת ערבית נשמע קולו של המבדיל הוותיק, ר' **אברהם וויליאמס**, כשהוא בוקע מהסוכה הקטנה, הצמודה לחלקו האחורי של 770 שנבנתה במיוחד לצורך ההבדלה. לאחר סיום ההבדלה הוקרן ווידאו ממושך, שכלל את מראות החג, וכן את שיחת יום א' דחול המועד סוכות משנת

אילום: אלי יוני

ד' המינים שנקנו במיוחד עבור הרב, מונחים על הסטנדר

770, קידמה התוועדות חסידית עם הרב זלמן לנדא. רבים מהתמימים ואניש הצטופפו סביב לשולחן, וההתוועדות היוותה עבורם חלק מההכנה המתאימה לברכה על הלולב והאתרוג של הרבי.

גם היום לא פסקה הנהירה הגדולה של אניש לבית חיינו. עד שעות ספורות לפני השבת נחתו עוד ועוד טיסות שהכילו בחובן רבים מאניש. גם חלקן של יתר ארצות תבל לא נגרע: כך למשל, אניש מצרפת, שהיום הגיעו רבים מהם בקבוצה גדולה מאד, גם מאוסטרליה הגיעה קבוצה של אניש, וזאת בנוסף לארצות אחרות, שאין כאן המקום להאריך ולפרט.

לאחר התפילה יצאו המוני תמימים ואניש, מקומיים ואורחים, לזכות יהודים במצוות נטילת ארבעת המינים. הדוחו"ת הראו על הצלחה מסחררת. המקום שבו נשברו כל השיאים, ללא ספק, היה האתר שבו עמדו בעבר מגדלי ה"תאומים". במקום זה ניצבים כעת צופים, הבאים לראות את סמל

התמימים בסוכה המרכזית של 770, או להתוועדות של הרב יצחק גולדברג והרב יוסף יצחק גורביץ' מהישיבה במגדל העמק. האפשרויות האחרות היו קורצות לא פחות: התוועדותם של תלמידי ישיבת נתניה בעבר ובהווה עם ראש הישיבה, הרב משה אורנשטיין, התוועדותם של התמימים המתגוררים בנחלת הר חבי"ד עם הרב משה דיקשטיין, ההתוועדות של הרב ישראל הלפרין עם מושפעי, שהגיעו היום, או סתם כך, ללכת ליזאלי הקטן, שם הוקרן ווידיאו של הרבי במשך כל הלילה. באפשרות האחרונה בחרו בעיקר חסידי פולין, שששו על ההזדמנות והצטופפו בהמוניהם במקום, עד שעות הבוקר.

במתכונת המוכרת, כאשר עד לשעה 1:00 מתנגנות הנעימות באמצעות כלי זמר שונים, המפנים את מקומם בשעה הזו לאורגן, שמלווה את הרוקדים עד שעות הבוקר. במהלך הריקודים נעשתה הפסקה קלה, במהלכה עלו על הבימה 12 ילדי חמד, תינוקות של בית רבן, ואמרו את 12 הפסוקים, כשהילד האחרון מסיים בהכרזה המשולשת "יחי". לאחר הילדים דיבר הרב שבתי בלוך מצפת שעורר את הקהל בנושא שלימות הארץ. מיד לאחר תום דבריו התחדשו הריקודים ביתר שאת, עד שעות הבוקר.

מי שהרגיש רעב או צמא במהלך הריקודים יכל ללכת לאחת מהסוכות של "כל דכפין" ולבוא שם על סיפוקו. לחילופין, מי שכמה להתוועדות חסידית, היה יכול להשתתף בהתוועדות הגדולה של תלמידי ישיבת צפת עם חברי ההנהלה שלהם, שרובם ככולם נמצאים כעת בחצרות קודשנו, או ללכת להתוועדות המיועדת לתלמידי

יום שישי י"ח תשרי,

ב' דחול המועד סוכות

את פני הבאים לסוכת האורחים שליד

ה"כוחי ועוצם ידי", שקרס. בין הצופים יש יהודים רבים, שששו על ההזדמנות לקיים את המצווה.

יום השבת י"ט תשרי, שבת חול המועד סוכות

עם כניסת השבת כבר היה צפוף ב-770. לקראת תפילת מעריב כבר היה עומס רציני מאד. התפילה החלה, כנהוג בשבת שחלה בחג, ב"מזמור לדוד". כמה דקות לאחר מכן, עת שר הקהל העצום את שירת ה"יחיי" לאחר "לכה דודי", הורגשו תנודות חזקות בתוך גוש המתפללים. כמה תמימים "עקשנים" למעליותא, לא וויתרו ללחץ וארגנו מעגל לריקוד ה"יחיי". השירה והריקוד ארכו זמן רב מהרגיל, בשל ה"זמן שמחתינו".

אחרי התפלה, חזר הרב גינבורג את השיחה האחרונה לע"ע, ששמענו מהרב, הנוגעת ליום זה, למעלת השמחה שנגשת בו בגילוי יותר משאר הימים, והקשר בין האושפיו ה"רגיל" של לילה זה, הוא אהרן הכהן, לאושפיו החסידי, הלא הוא כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק".

בסיום השיחה יצאו התמימים, ששמעו עד עתה רק "חזרה", ולא כפי שהיה צריך להיות, "תורה חדשה", בריקוד סוער של שירת ה"יחיי", שהעידה יותר מכל על מחשבות הקהל שלמד את השיחה: "רבי, עדיין לא התגלית, ואנו מחכים לך בכליון עיניים, אבל אמנותינו איתנה, ואנו מצפים ומצפים".

בריבוי בתי אנ"ש בשכונה התקיימו התוועדות בלילה זה, כשהתוועדות המרכזית שוכנת בסוכה של הכנסת אורחים. עוד התוועדות בולטת הייתה בבית הרב **בנציון סטאק**, בו נערך ה"שלום זכר" לבנו של הרב **מנחם מענדל בליניצקי**, מנהל מערכת הקונטרס "יחי המלך". עם הנוכחים התוועד הרב **יוסף יצחק גורביץ'** ממגדל העמק. גם חלקה של סוכת האורחים שבחצר 770 לא נגרע: הרב **ישראל הלפרין** התוועד שם עם קהילת אנ"ש בהרצליה, שאגב, נמצאת ב-770 בהרכב כמעט מלא, כשאליהם מצטרפים רבים אחרים.

העייפות הרבה לא הורגשה בתפילה, שנמשכה זמן רב מהרגיל. החזן הרב **אברהם פרסמן** מירושלים, שניגש כשליח ציבור, ההנאה את הקהל הרב בתפילתו הנאה, בה שילב גם נגונים רבים, כיאה לשבת שחלה בחג הסוכות.

היום לא התקיימה ההתוועדות של הרב, כנהוג בסוכות, והמוני התמימים ואנ"ש הלכו

לסוכת הכנסת אורחים, שם התקיימה התוועדות גדולה, ולהתוועדות קטנות יותר שהתקיימו בבתי אנ"ש.

בשעה 5:45, היא השעה שנקבעה לתפילת מנחה, התמלא שוב 770. בסיום התפילה, שהתנהלה אף היא בשמחה מיוחדת, החל ב-770 סדר ניוונים חזרו על מאמר דא"ח. את המאמר חזר הרב **יוסף יצחק פעוונזער** מצרפת.

מיד לאחר ההבדלה כבו האורות ב-770, והקהל צפה בווידיאו מהרבי, שכלל את השיחה על יום זה, ומראות קודש של הרבי בימים אלו. כעבור הפסקה קצרה, הוקרן שוב וידיאו על המסך הענק. הפעם נראתה התוועדות קודש של הרבי בליל ערב ראש השנה של שנת ה'תשמ"א, שאף היא הייתה שנת ה'קהל'. וידיאו זה הועלה כבר בחודש זה, והחידוש של הפעם היה התרגום לעברית, שהופיע בכיתוביות על המסך, דבר שאיפשר לרבים מהאורחים לא רק לשמוע, אלא גם להבין. השיחה שם הייתה רצופה בביטויים חסרי תקדים בחריפותם על שלימות הארץ. רק לדוגמא נציין שהרבי תקף בחריפות את הממשלה באה"ק, שנותנת נשק לערבים, כשכאן הכוונה היא על ... נפט, כשהרבי מסביר, שרק חלק זעיר מתוצר זה מנוצל לשימוש אזרחי, ורובו הגדול נמצא בשימוש צבאי. הרבי גם מסביר בשיחה זו, שהיחידים שיש להם מה להפסיד מהפגישות בין הממשלות מאה"ק, ארה"ב והערבים הם היהודים, והם אכן מפסידים בפועל. באותה התוועדות, בהפסקות שבין שיחה לשיחה, ביקש הרבי שינגנו כמה וכמה ניוונים, וביניהם "עוצו עצה", ו"אתה בחרתנו".

לאחר השיחה הוקרנו פנינים מחלוקת הדולרים, שגם הם תורגמו לעברית באמצעות כיתוביות. כך פעל הווידיאו שביזאלי הגדול במשך כל הלילה, וזאת חוץ מהמסך שניצב ליד שמחת בית השואבה, בקרן הרחובות קראון וקינגסטון.

גם התוועדות לא חסרו הלילה, ונציין כאן שתיים מהמיוחדות שבהם: התוועדות שנכללה במסגרת סעודת הודיה, שנערכה ע"י אחד התמימים שלמד בעבר בישיבה בצפת. התי"ניל נדקר לפני שמונה שנים ביד מחבל, ימ"ש, וחיי ניצלו בנס. מאז נוהג אותו בחור לחגוג את נס הצלתו בתאריך זה. בהתוועדות נכחו חברי ההנהלה של הישיבה בצפת, הלא הם הרב ווילשאנסקי, הרב לבקיבקר, הרב אורנשטיין והרב מידובניק.

עוד התוועדות מיוחדת שהתקיימה היום, היא שיעור ה"מתקשים" שנערך לאנ"ש והתמימים תושבי באר שבע. סיפורו של

השיעור מתחיל בהתוועדות חסידית שנערכה בבאר שבע לפני שנים מספר, ובה הוחלט, שבמסגרת שיחת הרבי בכ"ח ניסן ה'תנש"א, בה נאמר שהלוואי שיימצאו כמה עקשנים שיביאו את הגאולה בפועל, יש לייסד שיעור בגאולה ומשיח, בו ישתתפו (לכל הפחות) מניין אנשים, ש"יתקשו" להביא את הגאולה. ואכן, במשך כל השנים שחלפו מאז, מתקיים השיעור במוצאי שבת בבית כל אחד מה"מתקשים", לפי הסדר. בימים אלה נמצאים בחצרות קדשינו רוב מנין ורוב בניין של הקהילה הבאר שבעית, ולזאת הוחלט לקיים כאן את השיעור, שכנהוג, הפך להתוועדות ארוכה לתוך הלילה, בה ישבו תמימים ואנ"ש, לאו דווקא מבאר שבע, והאזינו לסיפורי המופתים שהתגלגלו שם, ולדברי של משפיע הקהילה, הרב **תנחום ברושנסקי**.

במהלך הלילה יזם אחד התמימים רעיון מקורי של "פצו מעיינותיך חוצה": אותו תמים חילק בלילה כמויות אדירות של שיחות מודפסות כמינשר, וכן מאות גליונות ישנים של "בית משיח". התמים היוזם מדווח על היענות רבה בקרב אלו שלא זכו להיקרא "חסידי חב"ד". עדיין אי אפשר לאמוד את ההשפעה העצומה של מבצע זה, במסגרתו נחשפו המוני "עמך" לדברי הרבי ללא כחל ושרק, ועוד חזון למועד.

הלילה הוא הלילה האחרון בו אפשר לרקוד עד הבוקר במסגרת "שמחת בית השואבה", והדבר אכן ניכר בקהל, שהיה שמח בצורה מיוחדת. למשטרה, שפינתה את הרחוב למעבר כלי רכב, הייתה עבודה קשה, כי תמימים רבים חפצו לרקוד ולרקוד עוד עד בלי די. ואכן, התהלוכה מהמקום ל-770 הייתה הפעם גדולה מתמיד. גם הריקודים על פתח 770, וכן בתוך 770 עצמו נמשכו שעה ארוכה, עד עת הברכה על הלולב של הרבי.

יום ראשון כ' תשרי,

ד' דחול המועד סוכות

בשל העובדה שהלילה שחלף היה הלילה האחרון בו היה אפשר לרקוד עד הבוקר, נשארו רבים ב"שמחת בית השואבה" עד תום הריקודים. הדבר התבטא בעובדה, שכבר בשעות הבוקר המוקדמות יחסית, נוצר תור ללולב והאתרוג של הרבי, וידיו של הרב **זובער מנדלסון**, שעמד מעבר למדף והקנה את הלולב למברכים, היו מלאות עבודה.

תפילת שחרית הייתה היום עמוסה מהרגיל, והרב **לוי יצחק קופצ'יק**, שנשא את

ספר התורה של משיח לבית הקריאה בשעת היהושענות, הצליח אך בקושי לפלס את דרכו בינות למתפללים, שחפצו לנשק את הספר.

היום הוא היום האחרון בו ניתן לצאת למבצעים ללא טרדות, בשל העובדה שמחר הוא ערב חג, ויש הרבה מה לעשות, כך שהיום יצאו למבצעים בכמות ובהיקף גבוהים מיתר ימי החג. כך היו תמימים שיצאו למבצעים השכם בבוקר, חזרו ל-770 לברכת הלולב ולשחרית, נסעו שוב למבצעים עד מנחה, ועוד הספיקו לשמח יהודים ב"שמחת בית השואבה" אי שם, אצל שליח המתגורר באיזור.

לאחר תפילת ערבית היה אפשר להרגיש בחלל 770 את "ליל הושענא רבה". את ההכנות למחר היה אפשר לא רק להרגיש, אלא גם לראות בצורת דוכני הערבות הרבים שהוקמו בתוך 770 ומחוצה לו. סביב הדוכנים האלו הצטופף קהל רב, שביכר לשלם מעט

יותר ולרכוש ערבות כבר כעת, ובלבד שלא יחזור על עצמו הסיפור של הדסי "ארבעת המינים", שכזכור, אזלו בערב החג. הדוכן שרשם לעצמו את היקף המכירות הגדול ביותר, היה הדוכן שהכנסותיו נתרמו לאחזקת בית רבינו – בית משיח.

סמוך לשעה 1:00, היא שעת התחלת אמירת התהילים, הופסקה הנגינה בצומת הריקודים. כל הרוקדים שמו פניהם ל-770 תוך שירת "יחי" אדירה, כשבראש התהלכה מתנוססים דגלי "משיח", שהתנופפו במהלך כל לילות חג הסוכות בריקודי השמחה, וכעת הובילו את התהלכה ל"בית משיח"-770. בתוך בית הכנסת החלו גבאי בית הכנסת בחלוקת "תפוח בדבש", שכפי הנהוג מחולקים בלילה זה, לשנה טובה ומתוקה.

בשעה 1:00 ניגש הרב חשד"ב ליפסקר לתיבת החזן, והחל באמירת התהילים. קצב המניין הזה מזורז, ואת התהילים סיימו לאחר שעה וחצי, כשפרק ק', פרקו של הרבי, נאמר מעומד, ופסוק בפסוק.

לאחר אמירת התהילים נשארו רבים מהתמימים ב-770. חלקם נמנו במקום, חלקם למדו חסידות, ויתר התמימים השתתפו בהתוועדות שנערכה לרגל ה"לחיים" של אחד התמימים, שם התוועד הרב **עופר מיוזובניק** עד שעות הבוקר.

מראה ארון הקודש של 770 בהושענא רבה

יום שני כ"א תשרי, הושענא רבה

בתפילת שחרית, הוצאו מארון הקודש כל ספרי התורה המצויים שם, ונושאייהם נעמדו על בימת הקריאה, כשהקהל הרב מסתובב סביבם 7 פעמים, כפי הכתוב בסידור. לאחר מכן אמרו המתפללים את התחינות, ובסיומן – המה 770 מקולות צליפות הערבות על הרצפה, כשהמתפללים ממחרים לזרוק אותן בגמר "המתקת הדינין" מעל ארון הקודש, כמקובל.

התפילה הסתיימה בשעה מאוחרת, ומיד לאחריה נסגר 770 לצורך המשך הכנתו לימי השמחה, ימי שמיני עצרת ושמחת תורה.

כפועל יוצא מסגירת היזאלי הגדול, התקיימה תפילת מנחה במניין הרבי, בשעה שלוש ורבע – ביזאלי הקטן. לאחר התפילה הגישו בסוכה הגדולה של 'הכנסת אורחים' את סעודת החג, שכנהוג כללה גם מרק עם כופתאות ("קרעפלאך"). למרות העייפות, טרדות החג והעובדה שהיו מבצעים יום יום במשך שבוע – יצאו חלק מהתמימים למבצעים, תוך ניצול היום האחרון לקיום מצוות נטילת ארבעת המינים. ואכן, חלק ניכר מפירות המבצעים היום, היהודים שבירכו על הלולב, עשו זאת היום בפעם הראשונה בשנה זו.

כשעה לפני החג נפתח מחדש היזאלי הגדול. המקום נראה שונה לחלוטין ממראהו

הרגיל: פירמידות ניצבו לאורך הקיר הדרומי והמזרחי, בחלקו האחורי של 770 היו שתי ספסלים לשיבה, וחוף מזה לא היה בכל רחבי היזאלי הענק אף ספסל. במרכז היזאלי הועמדו שולחנות, שנקשרו בשרשראות לצורת ריבוע, הוא הריבוע המפורסם, שמסביבו ייערכו 'ההקפות', ובמשך כל ימי החג ירקדו במעגל מסביב לו. בלב הריבוע ניצבה תיבת הקריאה, שבימים כתיקונם עומדת על הבימה המיוחדת, וכעת היא הועמדה על החלק האמצעי של הבמה הרגילה.

השינוי העיקרי, ללא ספק, היה בבימת התפילה של הרבי: הבימה הוצמדה לסטנדר של החזן, ועליה הוצבה הבימה שמשמשת כרגיל את בימת הקריאה. ושם, על רום הבימה, הוצבו הסטנדר והכיסא של הרבי. תוספת זו, שמגביהה את בימת התפילה בכמטר וחצי, נעשתה בכדי שכל הקהל יוכל לראות ללא קושי את פני המלך מכל קצווי בית הכנסת, ללא

צורך להידחף לשם כך. כמו כן סודרה הבימה כך, שיהיה אפשר לעלות לחלקה התחתון ולרדת בדרך אחרת. סידור זה נעשה בכדי שכל הקהל יוכל לנשק, במהלך ההקפות, את ספר התורה של הרבי. איוו זה חייב גם שינוי במבנה הפירמידה הארוכה שניצבה לאורך הקיר הדרומי, שינוי שאכן נעשה וגרם להצרת הפירמידה באורח ניכר.

בשעה היעודה החל 770 להתמלא, והתמלא עוד ועוד. באופן כללי שונו ב-770 במהלך ימי החג כמה מכללי הבריאה הבסיסיים ביותר, כמו הכלל שקור יורד למטה וחום עולה למעלה: כל מי שהיה שם יוכל להעיד, שבה בשעה שבגובה פני הרצפה ועד לרום שתי מטר היה חם עד אימה, הרי כל מי שהיה מעל למפלס הגובה הזה פשוט קפא מקור. כלל נוסף שלא כובד ב-770 היה הכלל שבניין מסוגל להכיל כמות מסויימת של אנשים ותו לא: ל-770 נכנסו ונכנסו תמימים ואברכים בלי סוף כפשוטו. ידוע הפירוש על "לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים": היה צפוף, ועוד איך, אבל לא הרגישו. גם כאן היה כך, ובשינוי קל: היה צפוף, והרבה יותר מזה, אבל כשעומדים לפני המלך הפרטים האלו נדחקים לשוליים: כשמשתררת ב-770 דומיה גמורה והכל מייחלים לשמוע את קולו של משיח באמירת "אתה הראית לדעת", עניינים כמו צפיפות וחום לא תופסים מקום. אך לא נקדים את המאוחר.

תפילת מעריב החלה בשעה 7:10. החזן

התפלל במנגינת הימים הנוראים, שכי המובא ב"היום יום" שמחת תורה משתווה אליהם, אלא ששם העבודה היא במרירות ובהכנעה, וכאן העבודה היא בקו השמחה. את הצפיפות אין לתאר: גוש אחד, שפעם היה כמה אלפי אנשים, התפלל מעריב בכמה אלפי פיות.

בינתיים התפזר הקהל העצום בבתי השכונה, לעשות קידוש, כשרוב רובו הולך לסוכת האורחים שב-770, שם הכין כבר מבעוד מועד איש החסד הרב **נחום מרקוביץ** את הקידוש הגדול, אותו הוא עושה שנים רבות. קידוש זה הוא הפתיח לשורת הקידושים, אותם מכין הרב מרקוביץ בימי החג, קידושים שיש בהם משום הצלת נפשות כפשוטו ממש, ויישר כחו.

כחצי שעה לפני ההקפות החל 770 להתמלא שוב. הפעם כבר היו התמימים ואנ"ש תחת רישומו של ה"משקה" וכבר ניתן היה לקבוע כי "התחיל שמחת תורה". לפני השעה היעודה החלו התמימים בשירת יחי אדירה, כשגם הפעם המילים "מולבשות" על מנגינת "ושמחת".

מאחורי הריבוע החלו מספר תמימים ואברכים לרקוד במעגל. לפני שורות מספר הוזכרו כמה חוקי טבע שאינם פועלים בזמן מסויים, במקום מסויים. מעגל זה מהווה בעצם קיומו סתירה לחוק טבע נוסף. חוק זה אומר כי אנשים שרוקדים, מתעייפים, והמעגל מתפרק לאחר זמן מסויים. ב-770 רקדו במעגל זה במשך כמעט כל הארבעים ושמונה שעות של החג, למעט הזמן בו יצאו הרוקדים לתהלכה, והזמנים בהם כובד הרבי באמירת הפסוקים. ללא ליאות, ללא תשישות קיימו הרוקדים את דברי הרבי, לנצל כל רגע לריקוד ללא כל פשטלאך במשך כל שתי המעט לעת.

בשעה 9:00 בדיוק עלה הרב גרליצקי על חלקה התחתון של בימת התפילות. הס הושלך בקהל העצום, והרב גרליצקי מכריז בקולו האדיר: "**זעם פסוק "אתה הראת" פון זעם ערשטען מאל, איז מען מכבד כבוד כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א**".

השקט גובר, הדממה מתעצמת. הכל מצפים לשמוע את ה"אתה הראת" ממי שיודע, ש"אין עוד מלבדו". השניות נוקפות. לא חושבים על כלום – וחושבים על הכל. התיאורים על הקול שפולח ובוקע ומכריז "הי הוא האלוקים" חולפים בראש, והאוזניים שלנו לא שומעות אותו...

לאחר כמה שניות דומיה, שואג הקהל את הפסוק, כששמחה וצער משמשים בו

בין הפעם הראשונה לשניה, השניה שלששית ולאחר אמירת כל הפסוקים, ניגון הקהל את ניגוני החג, הם ניגון ההקפות לאבי המלך, ניגון השמחה של שמחת תורה והשירה העשירית – יחי.

לאחר הניגונים ניגשו הגבאים לעריכת ה"הקפות". הרב גרליצקי מכריז על כיבוד הרבי בספר התורה הראשון – ה"ס"ת הקטן, הידוע בשם "הספר תורה של הרבי". הרה"ג **אברהם אזבא** מקבל את הספר מהגבאי, עולה במדרגות, ניגש לסטנדר של הרבי ומניח עליו את הספר בחרדת קודש.

שוב, הזיכרונות והסיפורים מתרוצצים במוח. ושוב, הציפייה שהנה הנה הרבי לוקח את הספר, ורוקד ומרקיד את כל הקהל אל בית המקדש, ושוב, המציאות המרה, שעיינינו לא מסוגלות עדיין לחזות בזיו פני המלך...

בהקפה הראשונה כובדו הרבנים. בנשיאת ה"ס"ת של משיח כובד הרה"ג **גדליה אקסלרוד**. הרב אקסלרוד אמר את פסוקי ההקפה, כשלאחר מכן הוא מכריז בקול גדול: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!" והקהל העצום מחרה-מחזיק אחריו ועונה בקול גדול על ההכרזה המשולשת.

לאחר מכן סבבו הרבנים, כשבידיהם ספרי התורה, את הריבוע, וניגון ההקפות נוגן בכל עוז. במהלך ההקפה ניגש הגבאי הרב **זלמן ליפסקר** אל הבימה המוגבהת, ונטל בהדרת כבוד את ספר התורה. לאחר מכן נעמד הרב ליפסקר בנקודה שנקבעה לכך, ובמשך כל ההקפות, וגם משך זמן לאחריהן, ניתנה האפשרות לכל אחד לגשת לספר התורה ולנשקו. ואכן, הקהל ניצל את ההזדמנות, וצבא בהמוניו על הספר.

לאחר זמן החלה ההקפה השניה, בה כובדו אנשי השכונה. בס"ת של משיח, ובחזנות כובד המזכיר הרב **יהודה לייב גרונר**. בהקפה זו נוגן בכל עוז הניגון "ושמחת". בהקפה השלישית כובדו האורחים, כשבראשם הרב **בועז סגל** מתל אביב, שכובד בנשיאת ה"ס"ת של משיח ובאמירת פסוקי ההקפות. בהקפה הרביעית כובדו ה"טניקיסטים" ואנשי הצבא, כאשר הרב **זוד נחשון** משמש להם כנציג, בנושאו את ה"ס"ת של משיח תוך אמירת פסוקי ההקפות. מה שהיה אז ב-770 אפשר לדמיין – ואי אפשר. אפשר, כי כל בר דעת מבין, שלעת אשר כזו השמחה פורצת גדר, ורוקדים, ורוקדים הרבה. ואי אפשר לתאר, כי רק מי שהיה שם יכול להבין מה הפירוש "שמחה". ריקודים "נורמליים" לא היו שם. אפקט ה"גלים", עליו כבר דובר, פעל, וחזק. מקום לזוז לא היה – ורקדו. ורקדו עוד. ועוד.

השקט גובר, הדממה מתעצמת.

הכל מצפים לשמוע את ה"אתה הראת" ממי שיודע, ש"אין עוד מלבדו".

השניות נוקפות. לא חושבים על כלום – וחושבים על הכל.

התיאורים על הקול שפולח ובוקע ומכריז "הי הוא האלוקים" חולפים בראש, והאוזניים שלנו לא שומעות אותו... לאחר כמה שניות דומיה, שואג הקהל את הפסוק

בערבוביה: שמחה, על כי זכינו, ואנו נמצאים איפה שצריך להיות, בזמן שצריך להיות, עם מי שצריך להיות אתו. וצער – כי לאחרי כל העניינים וההמשכות, שבוודאי ישנם ללא שינוי, אנו עדיין לא שומעים בגשמיות. עד מתי, רבי, עד מתי???

הרב גרליצקי ממשיך לנהל את סדר אמירת הפסוקים, כאשר בפסוק האחרון הוא מכבד שוב את הרבי. שוב שקט, שוב דריכות, שוב אפשר לראות את כל הקהל העצום מטים אוזן-אולי הפעם---

שוב ההכרזה הגדולה, אשר למרות הכל הרי שאנו מאמינים ובטוחים, ש"מציון תצא תורה, ודבר ה' מירושלים", והרבי נמצא איתנו כאן, בבית המקדש, מקום המקדש גופיה לעתיד, ובסופו של דבר – תצא מכאן התורה, תורה חדשה, שנשמע גם באזינינו החומריות.

בלילה זה מחולקים הפסוקים למוסדות ואירגונים כלליים, ולמנהליהם. גם ציבורים שלמים, כמו כלל התמימים למשל, קיבלו פסוק, ובפסוק האחרון שחולק, הפסוק "מלכותך" שב"אתה הראת" השלישי, כובדו אנשי "הצלה", שידיהם היו הלילה מלאות עבודה, וזאת לאחר חודש שקט יחסית, ת"ל.

אחדות בהקפות

בליל שמחת תורה הגיעו ל-770 אורחים רבים. היו שם יהודים, איתם נוצר קשר במהלך ה'תהלוכות', היו שם ישראלים המתגוררים ביבויסמנטים ברחבי השכונה, והיו שם גם אישים מוכרים וידועים. כך למשל, שהה במהלך כל ההקפות יהודי מסויים, סגן עורך ראשי בעיתון נפוץ ופופולרי באה"ק, עיתון שאינו חשוד באהבת חב"ד גדולה, בלשון המעטה...

אותו יהודי התפעם כל כך, עד כי הבטיח לפעול כל מה שביכולתו, כי לשנות את התדמית של חב"ד בעיני העורכים, וממילא גם בעיני חלק חשוב מאחב"י באה"ק.

עוד יהודי מפורסם שהיה בהקפות בליל שמחת תורה ב-770, הוא הרב ברוך חורי. הרב חורי הוא מראשי רבני קהילת היהודים יוצאי תוניס. בשעתו, ייסד הרב חורי את חברת התהילים "דוד המלך", והוא עומד בראשה עד היום.

למרות שמדובר באדם שחגג כבר את יום הולדתו התשעים ושמונה, שהה הרב חורי ב-770 כל משך זמן ההקפות, ואף נישק את ספר התורה של הרבי תוך שהוא מכריז את ההכרזה המשולשת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

קצת הרבי בכל פסוקי ה"אתה הראית" בפעם הראשונה. יצוין, כי מי שהכריז היה הרב **יצחק העכט**.

באמירת הפסוקים שלאחר מכן, התכבדו אותם אלו שקנו את הפסוק, לטובת ישיבת תומכי תמימים, כנהוג, ואלו מצדם כיבדו באמירתו את בני משפחתם, חבריהם ומוקיריהם. גם פסוקים "כלליים", אותם קנו אנשים וכיבדו בהם ציבור מסויים, לא חסרו. הזמן בין הפעמים נוצל, כבאתמול, לשירה, וביתר שאת.

עוד חידוש שהיה הלילה, היו הפסוקים

מה שהיה אז ב-770 אפשר לדמיין – ואי אפשר. אפשר, כי כל בר דעת מבין, שלעת אשר כזו השמחה פורצת גדר, ורוקדים, ורוקדים הרבה. ואי אפשר לתאר, כי רק מי שהיה שם יכול להבין מה הפירוש "שמחה"

בדבר פטירתו בדמי ימיו של איש החסד הידוע, הרב **רחמים** (רמ"ל) **אנטיאן** ע"ה, שנפטר בעיצומו של היום שלו, בה"א הידיעה, – יום שמחת תורה. ת.נ.צ.ב.ה.
770 נותר בשימונו עד השעה 7:10, השעה שנקבעה לתפילת מעריב.

יום רביעי כ"ג תשרי,

שמחת תורה

בתפילת ערבית נכחו כמעט 100 אנשים. רק להשוואה: אתמול במעריב נכחו כמה אלפי אנשים במניין הרבי לתפילה זו. התפילה עצמה נוגנה גם הפעם במנגינת ראש השנה. לאחר התפילה הודיעו, כי ההקפות נדחו בגלל התהלוכות, ושעתם נקבעה ל-10:30.

בשעה 9:00 התקיימה ההתוועדות של הרבי, כשקהל שמנה אך בקושי מניין יושב ומנגן. לאחר זמן התוועדו מעט כמה מטובי המשפיעים, וביניהם הרב **יצחק הכהן הענדל** והרב **זושא זילברשטיין** ממונטריאל, הרב **הלל פעוזהער** מצרפת, הרב **מרדכי הכהן ריבקין**, תושב השכונה, הרב **שניאור זלמן ווילשאנסקי** ממאריסטאון ועוד. את היגשמיותי של ההתוועדות תרם הרב **נחום מרקוביץ'**, שפתח שוב שולחנות לקידוש, והפעם עבור החוזרים מהתהלוכה. בצורך הגדול שיש בכך – אין צורך להאריך, ובפרט עבור מי שחוזר מאחד מהמקומות המרוחקים. יישר כח.

לקראת שעת ההקפות החל 770 להתמלא. בין השאר בלטה קבוצת תמימים, שחזרו מהמקום המרוחק ביותר – ווסט סייד. תמימים אלו פשוט רצו לאורך כל הדרך, כדי להספיק להגיע כבר לתחילת ההקפות – ואכן, הם הספיקו. ההקפות עצמן נפתחו בשירת ניגון ההקפות, כבאתמול. השמחה הייתה רבה לאין ערוך. בתוך 770 עצמו חילקו הגבאים "לחיים", והריקודים התגברו והתגברו. היום חזר על עצמו המחזה המרטיט מאמש, בו מכובד הרבי בפסוק, וביתר עוז: כנהוג בליל שמחת תורה, כובד

בעיקר נכונים הדברים כלפי ההקפה השביעית, ההקפה האחרונה, בה מכובד הרבי. זוהי ההקפה בה נראו הגילויים הרמים ביותר, ובה שמח הרבי במיוחד. גם הקהל העצום ששהה במקדש בשעה ההיא הגיע אז לרגעי השיא של השמחה, עד לסיום ההקפות. ההקפות הסתיימו בשירת ה"עלינו", ובקדישים שלאחריה. את הכרזת ה"יחי" הכריזו חיילי צבאות ה' אחרי השעה 12:00 (!).

מי שחשב, שכעת יפסקו הריקודים – טעה. כל הלילה, והכוונה היא **לכל הלילה** רקדו התמימים ואנ"ש ב-770. הריקודים לא פסקו גם בבוקר, עד לתפילה במניין הרבי, אז שקט הריבוע, וגם אז היו ריקודים במעגל האחורי.

התפילה עצמה הייתה במתכונת חג "רגילה", כשהחזנים משלבים בתפילות ניגונים שמחים, כיאה ליום זה. התפילה נגמרה לערך בשעה 1:00, והתמימים מיהרו לקדש ולחטוף משהו לאכול טרם היציאה לתהלוכות.

התהלוכה הראשונה שיצאה הייתה לווסט סייד, מנהטן. המדובר בהליכה מהירה ומאומצת של כמעט ארבע שעות, דבר שחייב את ההולכים לשם לצאת בשעה 2:30. בשעה שלוש יצאו התהלוכות למקומות המרוחקים ה"רגילים", הם קווינס, ברייטן ביטש וסיגיט, שזמן הליכתם נע בין שלוש וחצי שעות, לשלוש שעות (ואם מישהו לא הבין, המרחקים המצויינים בשעות הליכה הם לצד אחד בלבד. לאחר מכן יש לשמח את המתפללים במקום, ולחזור ל-770, שם מחכים עם ההקפות במיוחד עבור החוזרים ממקומות אלו). בקטיגוריית המקומות הקרובים נכללים בורו פארק, איסט סייד מנהטן, אושען פארקווי, פלטבוש וקנרסי, שהמרחק ביניהם ל-770 נע בין שעה לשעתיים הליכה.

בשעה 5:30 היה 770 שומם כפשוטו: בפרקי זמן מסויימים נכחו שם פחות ממניין אנשים. תמימים כמעט ולא נראו בכלל, למעט שניים שלושה שבשל בעיות רפואיות לא יכלו ללכת. קצת הגיעה ל-770 השמועה המעציבה

ילדי צבאות ה' מכריזים "יחי אדוננו" בסיום כל תפילה

לאחר ההקפות החל סדר קריאת התורה. החזן מכריז "שמע ישראל", אחד אלוקינו, "גדלו" ולאחר מכן שלוש פעמים "יחי". שלושת ספרי התורה, ששניים מהם היו הספרים של הרבי ושל משיח, החלו לעשות את דרכם לבימת הקריאה, כשדרכם אינה סוגה בשושנים, בלשון המעטה... כשהגיעו לבסוף, הונח הס"ת הראשון על בימת הקריאה, והקריאה בתורה החלה. כנהוג, בכל עלייה ועלייה עלו רבים מאנ"ש והתמימים, שאיוו לעלות לתורה ביום זה במנין הרבי. יצוין, כי השנה שרר ב-770 שקט מוחלט בקריאת התורה, וזאת הודות להשתדלות הגבאים המסורים, שטרחו עשה ארוכה כדי להשליט שקט בקהל. הבעל קורא היה הרב מיכאל סלאווין, שלפני הקריאה אמר "לחיים", ויעל כוס גדולה".

במניין הרבי לא חוזרים על הקריאה, כפשוט, ולאחר זמן לא רב הגיעה הקריאה ל"חתן תורה", וגם בה עלו רבים מאנ"ש. לאחר קריאה זו הגיעה תורה של הקריאה, העלייה לתורה של הרבי, הפעם היחידה במעגל השנה בה אומר הגבאי את שמו המלא של הרבי, ביחד עם שמו המלא של אדמו"ר הריי"צ.

את ה"מרשות" אומר ה"בעל קורא" הוותיק, הרב סלאווין. "ועתה..." הרב סלאווין אינו מסוגל להמשיך. למרות ה"לחיים" שלקח לפני הקריאה, הוא לא מסוגל לבטא בפיו את שמו הק' של הרבי. בליט ברירה אומר את ההמשך הרב **חשד"ב ליפסקר**. "עמוד עמוד עמוד, אדוננו מורנו ורבינו הרב ר' יוסף יצחק בן אדוננו מורנו ורבינו הרב ר' שלום זובער, ואדוננו מורנו ורבינו, הרב ר' מנחם מענדל בן הרב ר' לוי יצחק, חתן בראשית ברא...". מה שכל אחד מקהל האלפים חשב אז אינני יודע, אבל אין ספק מה היה הנושא. הכיוון היה ברור: "זהו זמן השיא".

את ברכות הקריאה, ששמענו באזנינו הגשמיים, אמר הרב סלאווין. ומיד לאחריו פתח בקריאת התורה מתחילת הספר, בספר בראשית. ל"מפטיר" עלה הרה"ג הרב **אברהם אזבא**, המרא דאתרא, שקרא את ההפטרה במהירות, יחסית. לאחר ההפטרה הולכו ספרי התורה לארון הקודש, כשהקהל העצום מלווה אותם בשירת "שישו ושמחו בשמחת תורה".

החזן של תפילת מוסף הרב **שלום זובער בוימגרטן** עשה מאמץ ניכר כדי שישמעו, ואכן הצליח בכך, ואת חזרת השי"ח היה אפשר לשמוע כמעט בכל 770, למרות הרעש. התפילה נגמרה בשעה 4:00, ותפילת מנחה

הסטנדר הרה"ג יצחק הכהן הענדל.

הלילה הסתיימו ההקפות בשעה 2:30 בלילה, כשהריקודים נמשכים גם כעת, וכך עד הבוקר.

תפילת שחרית במניין הרבי החלה כרגיל, בשעה 10:00, וזה היה הדבר ה"רגיל" היחיד בה... התפילה עצמה התנהלה במנגינת הימים הנוראים, תוך שהחזן מנגן במהלכה ניגונים שמחים לאין מספר. לאחר התפילה נעשה לחזן "קולע", כנהוג, והחלה מחדש קריאת הפסוקים של "אתה הראית". אם חשב מישהו, כי העובדה שפסוקים אלו נקראים כעת בשלישית, תפחית, ולו במשהו, מעוצמת הציפייה לשמוע את הרבי, או מעוצמת השמחה והניגונים שבין הפעמים – הרי שמחר מאד הוא נוכח בטעותו. הציפייה גדלה, אם כי הדבר לא הפריע לרצונו של הרבי, שתהיה שמחה, ובהוספה: משך כרבע שעה נמשכו הניגונים בהפסקות שבין החזרה על הפסוקים.

גם היום נקנו הפסוקים ע"י אנשים פרטיים, וכנהוג לטובת המרכז לעניני חינוך שבהנהלת המזכיר הרב שלום מענדל סימפסון, הכריז את הכיבודים הרב **יעקב הרצוג**, פסוק אחד נקנה ע"י אחת מקהילות אנ"ש כאן, ב"חצי כדור התחתון", לעילוי נשמת הרב **רחמים אנטיאן** ע"ה, שנפטר אמש.

ההקפות היו מקוצרות היום, ע"פ המנהג לקיים ביום זה רק שלוש הקפות וחצי, אבל המילה "מקוצרות" לא כללה את השמחה והריקודים, שהפכו את שלושת ההקפות הללו לארוכות יותר מכל ההקפות שנערכו אתמול ושלשום.

המיוחדים, הם: הפסוק "ופרצת" והפסוק שאותו הנהיג הרבי לומר בשנת הקהל, "הנני מביא אותם". פסוקים אלו לא נקנו מראש, כדי שכל אחד יוכל להשתתף בקנייתם בשעת מעשה, במקום. ואכן, רבים רבים מאנ"ש, וגם כאלו שייצגו קהילות אנ"ש ברחבי העולם השתתפו בקניית הפסוקים המיוחדים. עיקר ההיענות הייתה בהשתתפות בקניית הפסוק השני, הפסוק הנדיר, הנאמר פעם בשבע שנים, בשנת הקהל. ההשתתפות נאמדה בסכום של 28 דולר (יחי), פעמיים יחי, שלוש פעמים ועד לעשר פעמים יחי. לאחר המכירה כובד הרבי באמירת הפסוק, כשהכל מצפים ומאזינים בדריכות: איזה רגע מתאים יותר להתגלות, מאשר הרגע הזה, בו מכריז מלכינו משיחנו "הנני מביא אותם מארץ צפון, וקובצתים מירכתי ארץ... קהל גדול ישובו הנה", והרי חלק מיעוד זה נתגשם כבר: נהירה המונית הייתה השנה ל-770. וכעת, הגיע הזמן לאתערותא דלעילא כדי להביא לשלימות ייעוד זה בהתגלות השלימה, עכשיו, תוך כדי אמירת הפסוק הזה...

שוב, אוזנינו לא שמעו. לאחר כמה שניות דומיה, שואג הקהל את הפסוק, כש"חדווה תקיעא בליבאי מסטרא דא" – שהרי זכינו, ואנו נמצאים – לא ב"קאטווד", אלא בבית המקדש, ובי"ום של הרבי" אנו נמצאים עמו, ובכיה תקיעא בליבאי מסטרא דא – "למה איננו זוכים לשמוע את קול קודשו???"

גם ההקפות נמשכו לפי הדפוס של אתמול, כשהפעם הכל נערך מתוך תוספת, המרובה על העיקר: זהו היום, זהו המקום, במחיצת המלך. גם היום כובד המלך בהקפה הראשונה והשביעית, כשהפעם ניגש למקום

כל לילה בחול המועד הוצב סטנדר עם מקרפון על בימת הרבי, באמונה ובציפייה שהרבי יתגלה ויאמר שיחה כבימי קדם

נקבעה לשעה 6:00.

את ההפסקה שבין התפילות ניצלו התמימים ללימוד השיעורים הארוכים של החומש, הנלמדים היום במסגרת שיעורי היחתי"ת. כמו כן נוצלה ההפסקה להזרמת ספסלים לתוככי 770 – אות ראשון להתוועדות הרבי, שתקיים לאחר התפילה. התפילה עצמה התנהלה כסדרה, ובשקט יחסי. כעשר דקות לאחר התפילה החלה ההתוועדות. 770 מלא וגדוש. מכל פינה אפשרית יש פירמידות. קול ניגון חרישי נשמע ברחבי היזאלי, והכל מסתכלים אל עבר נקודה אחת. השולחן. הכיסא. הגביע והמפה המכסה על המזונות. הכל מוכן – – –

את השקט הפר הרב שמעון ניובארט, שע"פ הוראת הרבי, הזכיר שיש עדיין זמן לנטילת ידיים, וכל מי שמאיזה סיבה עדיין לא נטל את ידיו – מתבקש לעשות זאת כעת. הרב לוי יצחק גרליק חוזר על המאמר "להבין עניין שמחת תורה", שנאמר בשנת ה'תשל"ח, בתקופה שהרבי ישב בחדרו ולא נגלה אל צאן מרעיתו, והקשר בין אז להיום, מובן מאליו...

מנגנים את כל ניגוני רבותינו נשיאינו. ה"שלוש תנועות", "קלי אתה", ה"קאפעליע", "ימין הי", "לכתחילה אריבער", ניגון ההכנה, ה"בינוני", וניגון של הרבי – "הוא אלוקיני". מה חולף בראש – אי אפשר להעלות על הכתב. התמונות, השיחות מני"א-נ"ב, כל הקטעים בנושאי גאולה ומשיח: "די העכסטע צייט", "דער מינוי פון דוד מלכא משיחא איז שוין געווען", והמחשבה נעצרת בשיחה על ה"קידוש לבנה", בה אומר הרבי שהדרך

הקלה והמהירה לפעול את הגילוי היא ע"י השמחה. השיחה שם מסתיימה בסגנון נדיר: "ואדרבה, ינסו ויווכחו!"

רבי, ניסינו. כל שתי המעת לעת שמחנו ורקדנו. בעיצומו של יום הלכנו מרחקים עצומים כדי לפעול את עניין השמחה אצל יהודים נוספים. רבי, כעת אנו רוצים להיווכח – – –

קול ניגון ההקפות מקפיץ את הקהל. גם מי שישב באמצע, מול השולחן, קם כעת ועומד על רגליו. התנועה הידועה חוזרת על עצמה שוב ושוב. כעת, עכשיו, זה הזמן...

הס מושלך בקהל. הרב גדליה אקסלרוד, אב"ד חיפה, נעמד על רגליו. בכח התורה שבידו הוא פוסק, כי הרבי צריך להתגלות עכשיו ממש בלי שום שיהוי. הקהל העצום מחרה מחזיק אחריו בשאגת א-מ-ן, שהדהדה זמן רב בין הקירות. ועדיין לא זכינו – – – הקהל מתחיל לנגן שוב את ניגון ההכנה. מיד לאחריו מנוגן בפי הקהל הניגון "די בבות". כולם מסתכלים שוב ושוב על השולחן. אולי כעת נזכה לראות את הרבי, מעודד את ה"נייע זוריציע חלאפציי"...

הרב חשד"ב ליפסקר מתחיל לנגן את כל הניגונים שהרבי לימד במהלך השנים, כשכל ניגון קולע לרגשות הקהל: "כי אנו עמד", על שתי המנגינות שלו, "שאמיל", הניגון המבטא את הגעגועים לימים שהיו, ומסתיים בבטחון גמור שאמנם יחזרו הימים האלה, "צמאה לך נפשי", ומעל הכל הניגון הסוחף של "הוא אלוקיני". "הוא יושיענו, ויגאלנו, שנית בקרוב, וישמיענו ברחמי לעיני כל חי לאמור, הן גאלתי אתכם אחרית כבראשית..." רבי,

כבר נגאלנו, בתשי"א, בקבלת הנשיאות. בתשמ"ה, בשיחת בי ניסן על "יחי המלך". בני"א-נ"ב, בשיחות של הי"דבר מלכות", ועד לני"ג-נ"ד, בעידודים של הי"חיי". רבי, מתי תשמיע לעיני כל חי על הגאולה השניה והשלימה???

הרב נפתלי גרינפלד נעמד על הספסל. בקול רועד מהתרגשות ומבכי הוא מבקש מהרבי בשם אני"ש והתמימים שנמצאים ב-770 להתגלות כעת, נאו!

הקהל הרב שואג "א-מ-ן", והרב גרינפלד ממשיך ואומר, שאז תומשך השלימות בדרך ממילא בכל הקווים בהם הרבי "חיי" ודורש את עניין השלימות: שלימות התורה, שלימות העם ושלימות הארץ. אבל לפני הכל, ומעל הכל, השלימות הגאולה המיידית, ובאופן של "לא עיכבן כהרף עין", אלא "נאו" ממש!

הקהל עונה שוב "אמן", והרב גרינפלד ממשיך: "העבודה היחידה שנתורה, היא לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש, לכן נכריז כעת את ההכרזה של "קבלת המלכות" ע"י הרבי". ואז הכריז הרב גרינפלד בקול חנוק מדמעות, כשהקהל העצום עונה אחריו: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!". וכך שוב, ושוב.

לאחר מכן, פרץ הקהל העצום בשירת "יחי" אדירה. שירה, שכמו הכריזה: "פה נשיר, עד שההכרזה תפעל את פעולה, והמלך יתגלה לעינינו". וכך נוגנה הכרזה הקודש עוד ועוד. הרב שמעון ניובארט משליך הס בקהל, ומודיע: "הסדר יהיה כך: ראשית, תהיה כעת התגלותו השלימה והמיידית של הרבי מלך המשיח שליט"א – נאו!"

מאות אנ"ש ותמימים בתפילת שחרית 'רגילה' ב"בית חיינו"

הזמן "למלא את המצברים" בשהייה בימי תשרי האחרונים אצל הרבי.

היום החלו מספר תמימים לפרק את הסוכה המלכותית של הרבי, שניצבה במשך כל ימי החג בחזית 770. השנה לא זכינו לראות בעיני בשר את המלך עושה שימוש בסוכה, והעוסקים במלאכה קיוו, שבשנה הבאה תוקם הסוכה בחצר 770 הצמוד לבית המקדש, בירושלים.

כפי הוראת הרבי, לעשות "כינוסי תורה" בשלושת הרגלים, התקיים היום כינוס תורה ב-770. הכינוס התחיל מיד לאחר תפילת מנחה במניין הרבי. המנחה, ראש הישיבה המרכזית ב-770 הרב **שניאור זלמן הלוי לאבקובסקי** מצוין, כי בכינוס זה נפתחים סדרי הישיבה לזמן החורף, וזאת לאחר שבימי חג הסוכות לא התקיימו סדרים רשמיים.

בשולחן הכבוד ישבו מגדולי רבני חב"ד מהארץ ומהעולם, ואין כאן המקום להזכיר ולפרט את כולם. נציין רק את הרב **שמואל פסח בוגומילסקי** מניו גירסי, הרב **גדליה אקסלרוד** והרב **שד"ב הלוי וולפא מאה"ק**, וראשי הישיבות הרב לאבקובסקי, שכאמור, שימש גם כמנחה, והרב **יוסף יצחק וילשאנסקי** מצפת.

הכינוס נמשך עד השעה 9:30, הזמן הישן-חדש לתפילת ערבית, שנקבע היום שוב לאחר ימי חול המועד, שבהם התפללו ערבית במניין הרבי בשעה 7:15. לאחר התפילה הוקרן במסך הענק שב-770 ווידיאו של "חלוקת דולרים" משנת ה'תש"י, שנמשך כשעה.

בווידיאו הזה נראה אחד מראשי הישיבות הליטאיות שואל את הרבי על מנהג חב"ד בשניה בסוכה. התשובה, שהרבי ענה לו, לא כללה מענה ישיר. הרבי אומר שם, כי אלה ששואלים את השאלות האלה אינם מתכוונים לשם שמיים, ואדרבה: רואים במוחש שבעניינים אחרים, שנוגעים לאיסורי דאורייתא הם אינם מקפידים, כמו למשל תגלחת הזקן וכיו"ב.

הלילה הוא "ליל שישי" האחרון ב-770 עבור רוב האורחים. הדבר התבטא בכמות התועדויות חסרת תקדים: החל מהתועדויות לא שיגרתיות, כמו ההתועדות לדוברי צרפתית ביניה המזרחית-צפונית של 770 עם הרב **יצחק פשטר**, או ההתועדות המסורתית שנערכה לצוות קעמפ "אורו של משיח", שנערכה בסוכת האורחים, וכלה בהתועדויות "סטנדרטיות", שהתקיימו בכל פינה ב-770, כפשוטו ממש: לא היה מקום שלא נשמע ממנו ניגון חסידי, או דברי התעוררות מפי משפיע. כך, למשל, התועדו

אחד מאברכי השכונה "תספורת" לבנו הרך. התמימים ואנ"ש, שנכחו שם, איחלו לאבות שיזכו לראות רוב נחת מבניהם, וחתני השמחה קיבלו ברכות, שלא יצטרכו להיות מאלה שנלחמים ב"אשר חרפו", כי עד שיגיעו לגיל שבו יוכלו להימנות על "חיילי בית דוד", תושלם העבודה, בהתגלותו השלימה של הרבי.

ההכרזה "ויעקב הלך לדרכו", שנאמרה אתמול, קיבלה היום משמעות ממשית, והאורחים שזכו להיות אצל המלך בשנת ה'הקהל' החלו לחזור לבתיהם ולמקום שליחותם. 770 התמלא מחדש במוזודות, כשהפעם הכיוון הוא הפוך, את שמחת הפגישה מחליף רגש הפרדה, אך כעת יש לנצל את ההשפעות, ולהביא אותם בפועל, כדי להביא להתגלות השלימה, וזוהי המטרה של כל ההמשכות.

היום הגיעו אורחים נוספים. המדובר הפעם ברבנים, שאינם יכולים לעזוב את קהילתם בימי החגים העמוסים, או בשלוחים מנהלי בתי חב"ד, שהפעילות בתשרי אינה מאפשרת להם להסתופף בצל המשלח בחדש זה. עבור הרבנים והשלוחים, שבת בראשית מהווה הזדמנות "לתפוס" חלק מהמושג של "חודש החגים אצל הרבי", בלי שהדבר יפריע לתפקידם. כך למשל הגיע היום ל-770 הרב **מנחם מענדל גלובובסקי** מרחובות, ביחד עם מנהל בית חב"ד המרכזי בחיפה, הרב **דב גינזבורג**, והרב **נתן וולף** מנהל ת"ת וישיבת חב"ד בנה"ח, ועוד רבים וטובים שמצאו את

הקהל עונה "אמן", והרב ניובארט ממשיך: "לאחר מכן, התקיים ברכת המזון, תפילת ערבית, הבדלה ולאחריה חלוקת כוס של ברכה. ומבקשים מהקהל, שהכל יהיה בסדר מסודר".

ואכן, כך היה הסדר, כשמיד לאחר ההבדלה מכרזו הקהל "ויעקב הלך לדרכו". רק הפרט הכי עיקרי, שציין הרב ניובארט, לא התקיים: ה"כוס של ברכה" היה אמנם עד השעה 12:00 בלילה, אך רק בווידיאו, ולא מהשנה הזו...

רבי, מתי נראה אותך בגשמיות, ולא רק מעל גבי מסך???

יום חמישי כ"ו תשרי, איסרו חג

הבאים ל-770 בשעות הבוקר יכלו לראות שאתמול היה יום שמחת תורה: הרצפה אמנם הייתה נקיה, לאחר עבודה קשה של פועלי הניקיון בשעות שאינם מן הלילה ואינם מן הבוקר, אך הפירמידות עדיין ניצבו על מכונן, וחלק נכבד מספסלי בית המדרש המתין עדיין בסוכה שבחצר. הדבר לא הפריע לתפילות ולמניינים, שהתקיימו כאן משעות הבוקר המוקדמות, ומראה המתפללים העטורים בתפילין חזר ל-770, לאחר יותר משבוע, שבו הוחלפו הבתים והרצועות בבדי ארבעת המינים.

לאחר המניין של הרבי התקיימה באחת מפינות 770 ברית מילה, כשבפינה אחרת ערך

התוועדות התקיימו כל החודש, בכל לילה, בכל מקום

תלמידי הישיבה ברמת אביב עם ראש הישיבה, הרב יוסף גינזבורג, על בימת ההתוועדות, הרב זלמן נוטיק התוועד סמוך לצידו המערבי של 770 עם תלמידיו משיבת תורת אמת, הרב יצחק אקסלרוד מהישיבה בלוד התוועד עם מושפעי כותל המזרח, והרב חיים יצחק אייזיק לנדא התוועד, ביחד עם הרב זאב פרידמן, עם התמימים מהישיבה בצפת.

גם התוועדות כלליות לא חסרו, כמו למשל ההתוועדות של הרב זמרוני ציק ביזאלי הקטן, אליה הצטרפו מאוחר יותר הרב זלמן לנדא, רי מרדכי ענתי ורי אבי טאוב, שסיפר שרשרת של סיפורים מרתקים מתקופת השליחות לצינוי רבותינו נשיאנו ברוסיה. בהתוועדות זו, שנמשכה עד עלות השחר, הצטופפו מאות (!) תמימים, ללא השתייכות מסוימת.

ה"יובבן" המרכזי, שעליו נסבו כל ההתוועדות, היה "איך לנצל את ההמשכות מימי תשרי, על פני כל השנה". מסביב לנקודה זו התוועדו שעות רבות טובי המשפיעים, עד שעות הבוקר.

במהלך הלילה התקיימו כמה וכמה התוועדות בבתי אנ"ש ברחבי השכונה. ההתוועדות המרכזית התקיימה בבית הרב מנחם מענדל הכהן הענדל, מנכ"ל ארגון 'הכנסת אורחים', שחגג היום 'שלום זכר' לבנו הרך. בהתוועדות השתתפו, חוץ מאנ"ש המקומיים, גם תמימים ואברכים רבים מאה"ק, שנהנו מהאש"ל של האירגון שהרב הענדל עומד בראשו.

עוד התוועדות התקיימה בבית הרב שניאור שניאורסון, שם התוועד הרב בצלאל קופצ'יק מהודו עם התמימים. התוועדות נוספת התקיימה עם הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי, שהתוועד באחד מבתי השכונה עם תלמידיו בעבר ובהווה.

בשעה 8:30 החל המנין לתהילים, כשלפני העמוד עובר הרב לוי יצחק שפירא, כמנהגו מדי שבת מברכים. את פרקו של הרבי הקריא הרב שפירא פסוק בפסוק, כשהקהל הרב עומד על רגליו וחוזר אחריו על הפסוקים. המניין נגמר באיחור מועט, ותחילת תפילת שחרית נקבעה לשעה 10:30.

גם לתפילה זו ניגש החזן הרב טלישבסקי, כאשר הניגונים תופסים כעת מקום מכובד בהרבה מאתמול. לאחר תפילת שחרית, שבהתאם לעובדה שאך זה עתה יצאנו מימי השמחה של חג הסוכות ושמתח תורה, הייתה שמחה בצורה יוצאת דופן, קודם קריאת התורה, החלו המכירות של בית הכנסת ובית המדרש – 770. כל שנה, בזמן זה, מוכרים הגבאים את העליות המיוחדות של הרבי,

שצוינו אתמול: שלוחים, או רבנים מרחבי ארצות הברית, ש"חטפו" את הימים האחרונים של החודש המושבע בכל. אחד השלוחים הבולטים שהגיע היום, הוא הרב בצלאל קופצ'יק, השליח לפונה, הודו. הרב קופצ'יק, שהגיע עם אחד מבניו הקטנים, שכפוי, הפך מיד לאטרקציה, ניצל הפסקה קלה בעומס הפעילות שהיה בהודו בחגים, ו'קפץ' להחלפת כח ב-770.

יום השבת כ"ז תשרי,

שבת בראשית

עם כניסת השבת החל 770 להתמלא בעוד ועוד תמימים ואברכים, חלקם כאלו שהגיעו לפה אך אתמול, או היום. מי שחיפש מקום ישיבה היה יכול, באותה מידה, לחפש סידור, או את אחד מספרי ה"מאמרים-מלוקט". כל הדברים שצוינו לא היו ברי השגה כלל באותה שעה. המעברים, שמלאים בדרך כלל רק בתפילות, התמלאו מחוסר ברירה גם בהפסקה הזו.

התפילה החלה. לתיבה ניגש החזן הרב משה טלישבסקי, שלו מסורת לעבור לפני התיבה במשך כל תפילות השבת.

הרב טלישבסקי שילב במהלך התפילה קטעי חזנות השייכים לר"ה וליום הכיפורים, כפי מנהגו בשבת זו. גם מקומם של הניגונים לא נפקד, כשהקהל מצטרף ומנגן אותם בשמחה גדולה ובהתלהבות רבת.

יום שישי כ"ה תשרי

בשעה 8:00 בבוקר בדיוק החל סדר חסידות בוקר הראשון בזמן החורף. קול לימוד החסידות בזמן ה'סדר של הרבי' הדהד בכל עוז בכל פינה ברחבי היז'אלי הגדול, וזאת לאחרי יותר משבוע בו לא היו סדרים רשמיים. גם ההתוועדות הרבות שהתקיימו אתמול, שחלק גדול מהם נמשך עד שעות הבוקר המוקדמות, לא מנע מהתמימים להשתתף בסדר חסידות זה, שנקבע ע"י הרבי, ומכאן חביבותו הרבה בעיני התמימים.

עוד עניין מוכר, שהתבצע בשינוי בימי חול המועד, וחזר כעת למסלול הקבוע, הוא ה'מבצעים'. היום יצאו המוני תמימים למבצעים, כשבדיהם הם אוחזים תיקים יוקרתיים, המכילים תפילין וחומר הסברה, ולא את "ארבעת המינים", כפי שהיה בשבוע האחרון.

עוד סממן להחזרת הסדר, היה פתיחת ה'מבצעים סנטר'. חנות המבצעים, שלא פעלה בשבוע האחרון, נפתחה לתמימים מחדש, ובה היה ניתן להשיג חומר עשיר ומגוון על פרשת השבוע, ויתר ענייני היהדות, ועד לעניין הכי עיקרי – כל מה שנוגע לענייני משיח וגאולה: בעברית, בשפת המדינה ובשפות נוספות.

היום הגיעו אורחים נוספים ל-770, אורחים העונים לאחת משתי הקטיגוריות

ועוד כיבודים, כגון פתיחת הארון ביכל נדרי וינעילה, הכרזת הייחי' לאחר קריאת התורה ועוד ועוד.

עוד מצווה, בה אפשר להשתתף, היא ינר למאור". במסגרת זו נכללים הוצאות החשמל למאור ולמיזוג של בית המקדש. מצווה נוספת היא "יין לקידוש ולהבדלה". מלבד המטרה הפשוטה, שנאמרת במפורש, כוללת ההגדרה הזו גם את סיומי הרמב"ם, שנערכים ב-770 בתכיפות רבה, כידוע.

בתרומה למטרות אלו השתתפו גם כמה מאנ"ש, שהתאגדו לציבור מסויים, כמו למשל תלמידי התמימים מיישיבת צפת, שתרמו 220 דולר, או תלמידי היקבוצה, שנדבו 100 דולר עבור נר למאור, ועוד כהנה וכהנה.

את המכירות ניהלו הגבאים, ובראשם הרב מנחם גערליצקי, שאף חבש לראשו "שטרטימל", כפי הוראת הרבי לעורכי המכירה. את המכירה פתח הרב גרליצקי בחזרת שיחה, ובסיפור – וגם זאת בהתאם להוראת הרבי למנהלי המכירות.

לאחר המכירות, שנמשכו יותר משעה ורבע, הכריז הרב גרליצקי, כי "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט", והתחיל סדר קריאת התורה. כל העולים במנין הרבי בשחרית היו חתנים שיקימו את ביתם בישראל בשבוע הקרוב. לאחר התפילה, שנשתיימה בשעה 2:00, החלה התוועדות של הרבי, בניגון ייחי". לאחר מכן התיישבו החתנים להתוועדות רבתי שהתחלקה לאחר מכן להתוועדויות קטנות רבות, בהם התוועדו משפיעים רבים. רק לדוגמא, נציין שהיו שם התוועדויות של

הרב **שלום זובער מוצ'קין**, הרב **לוי יצחק גינזבורג**, הרב **דוב גינזבורג**, הרב **זלמן נוטיק**, הרב **יוסף יצחק ווילשאנסקי**, הרב **משה אורנשטיין**, הרב **יוסף יצחק הלוי סגל** ועוד רבים רבים, שהתוועדו עד השעה 5:30, זמן תפילת מנחה במניין הרבי.

יצויין, כי לערך בשעה 4:00 התקיימה ב-770 ברית מילה לבנו של הרב **מנחם מענדל הכהן הענדל**.

מייד לאחר הברית התיישב הקהל, שנכח במעמד, לסעודת מצווה, שהפכה אף היא להתוועדות חסידית עם הרב **שניאור זלמן אליהו הכהן הענדל**, והרב **יצחק גינזבורג**, סבי הרך הנימול, ועוד משפיעים. ההתוועדות הסתיימה, כמו יתר ההתוועדויות, לקראת תפילת מנחה במניין הרבי.

לאחר מכן התפלל הקהל מעריב, כשמיד לאחריה עושה הרב אברהם וויליאמס הבדלה, כשבסיומה מכריז הקהל "ויעקב הלך לדרכו".

לאחר מכן נראו מראות קודש מכ"ק

אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ולאחריהם נערך בבית חיינו כינוס "הקהל" גדול ומרשים, ששולב בסיום הרמב"ם, והיווה התוועדות "צאתכם לשלום" לאורחי המלך בחודש השביעי.

בכינוס נשאו דברים, בין היתר: הרב **שלום זובער הלוי וולפא**, שעמד על הצורך להפיץ את בשורת הגאולה גם באמצעים שנראים "מוזרים" בעיני הציבור הדתי, הרב **לוי פריז מלונדון**, שדיבר על כך, שהפצת בשורת הגאולה צריכה להיות באופן פנימי ויסודי, הרב **משה ארנשטיין** מצפת, שנשא דברים בעניין ניצול ההמשכות מתשרי על כל השנה כולה בכלל, ובענייני משיח וגאולה, הרב **יוסף יצחק פעוונזנער** מצרפת, שדיבר על המעלה של שנת ה'הקהל' בה אנו נמצאים, ועל כך שהדבר חייב לבוא לידי פועל, כי אם לא יעשו זאת אנ"ש, חוגים אחרים יקחו עליהם את העול, תוך שהוא מביא כדוגמא את צרפת, שם כבר החלו חוגים אחרים בפעילות של 'הקהל', והרב **חיים ששון**, שדיבר על חשיבות ההפצה של בשורת הגאולה באמצעים העומדים היום לרשות כל אחד, תוך שהוא מביא כדוגמא את ספרו "עתה ידעת".

הרב **יקותיאל מנחם ראפ** דיבר על הנושא שעומד בראש מעייניו – שלימות הארץ. במהלך דבריו קיים הרב ראפ הצבעה מיוחדת בקרב הנוכחים, שייצגו מדינות בכל העולם. ההצבעה התקיימה על הנושאים הבאים: נתינת חלקים מאה"ק, ביטחון היישובים באזורי הסיכון בארץ ועל קו המדיניות הדרוש בימים אשר כאלו. כמובן שתוצאות ההצבעה תאמו את שיחות הרבי בנושאים הנידונים, והמצביעים מקווים כי "כן יקום!".

את הכינוס הנחה בטוב טעם הרב **זלמן נוטיק** מירושלים.

כרגיל במאורעות מהסוג הזה, הכינוס לא הסתיים, אלא המשיך להתוועדויות קטנות. עם התמימים התוועד הרב **חיים ששון**, שהרחיב את הדיבור על הנושאים אותם הזכיר בכינוס, והרב **חשד"ב ליפסקר**, שהתוועד בצוותא עם היתרין ריעין זלא מתפרשין, הרב **דוד נחשון** ור' **אבי טאוב**. בהתוועדות דובר על נושא ההפצה של ענייני משיח וגאולה כפשוטם, ללא כחל ושרק.

עוד התוועדויות התקיימו עם הרב **זב גינזבורג**, מנהל בית חב"ד המרכזי בחיפה, שהתוועד בצוותא עם הרב **יוסף גינזבורג** מרמת אביב. כן התוועד הרב **נתן וולף** מנחלת הר חב"ד, והרב **בצלאל קופצ'יק**, השליח בהודו.

אלה היו מאורעות השבועות האחרונים בבית חיינו, השבועות שבהם חל יום הכיפורים, חג הסוכות וזמן השיא – שמחת תורה. הדיווח נחתם באירועי השבת, שבת בראשית, שכפי שנעמדים בה, כך נעמדים כל השנה. ואנו מבקשים, מתחננים ותובעים: לא ולא! השבת לא זכינו לראות את פני המלך, ואיננו מתכווננים להמשיך כך במשך כל השנה כולה בשום אופן! אנחנו רוצים לראות בראיה גשמית את פני הרבי!

יום ראשון כ"ז תשרי

היום הוא יום הסדרים המלא הראשון ביזמן החורף. התמימים האורחים, שטרם שבו לאה"ק, הצטרפו לתמימי היקבוצה, וקול הלימוד הדהד ברמה בכל 770 במהלך כל שעות היום. גם סדרי גאולה ומשיח חזרו למתכונתם הקבועה: ארבעה שיעורים מתקיימים כאן בכל יום: לפני תפילת שחרית במניין הרבי, לאחר תפילת מנחה, לפני סדר חסידות ערב ולאחריו. בדבר חשיבות השיעורים אין להאריך, ובמיוחד לאור שיחות הרבי על ה'דרך הישרה', שמביאה את הגאולה. מארגני השיעור דואגים גם ליגשמיית ביד רחבה, בצורת כיבוד המוגש ללומדים עם תום השיעור.

היום אחר הצהריים התקיימה הכנסת ספר תורה בשכונה. הספר נכתב ע"י משפחת לייך לעילוי נשמת הורי המשפחה. תמימים רבים נכחו בתהלוכה שיצאה מבית משפחת וואלבערג, המקום בו נכתבו האותיות האחרונות, וליוו את הס"ת החדש בשירה וריקודים לבית המדרש "אליהו נחום", שברחוב לפרטס בפאתי השכונה.

לאחר תפילת מנחה הודיעו הגבאים, כי היום תתקיים תפילת ערבית בשעה 6:53, ומכאן ואילך יוקדם זמן התפילה בכל יום במספר דקות, עד שנגיע לשעה הקבועה לזמן החורף – רבע לשבע.

תמימים רבים, שנוסעים מחו מוקדם בבוקר, ששו על ההזדמנות להיפרד מ-770 מתוך התוועדות חסידית, וישבו בהתוועדויות אלו עד השעות הקטנות של הלילה.

יום שני כ"ח תשרי

היום קרה ב-770 מאורע שספק אם התרחש כמוהו אי-פעם: במניין הרבי התפללו שישה חתני בר מצוות. היות שבקריאת התורה יש מקום לגי עליות בלבד, חולקו כיבודים נוספים, שניתנים בד"כ לאברכים

בלבד, לאלו שלא עלה בגורלם לעלות לתורה. כך למשל כובד בפתיחת הארון חתן אחד, את הגבהת הספר ביצע חתן נוסף, והחתן השלישי גלל את הסייף. כיבודים הם כיבודים, אך החתנים צריכים לעלות לתורה ביום זה. אשר על כן, נעשתה ב-770 פעולה, המתבצעת בד"כ רק בשבתות: מיד לאחר המנין, עוד לפני קריאת היהיום יום וריקוד היחי, התקיים מנין נוסף לקריאת התורה, ובו עלו החתנים הנותרים.

מיד לאחר התפילה התקיימו שתי התוועדות בר מצווה גדולות. בהתוועדות אחת דיברו בשפת המדינה, בשל מוצא משפחת חתן ה'בר מצווה', ובהתוועדות השניה, והגדולה יותר, התוועדו הורי החתנים בעברית. ההתוועדויות, שהצטיינו בשפע גשמי, נמשכו עד שעות הצהריים, ובמהלכם חזרו החתנים את ה'מאמר', ובהמשך אמרו גם שיחה של הרבי בענייני בר מצווה ועניינים שהזמן גרמא – גאולה ומשיח.

היום סיים ארגון 'הכנסת אורחים' את תפקידו באופן רשמי. אפשר היה לראות זאת במודעות, בהם נאמר כי היום הוא המועד האחרון לחלוקת הפקדונות. כן נאמר במודעה, כי יש לפנות היום את הדירות ששמשו ללינה, לצורך השבתן לבעליהן.

עוד ביטוי לכך, היה באגף ההזנה: חדר האוכל של הארגון שירת היום בפעם האחרונה את ציבור האורחים. יצויין, כי בארוחה האחרונה נעמד אחד התמימים, ובשם כל האורחים הודה במילים נרגשות לאחראי המסור והנאמן, ה' יוסף יצחק כהן, שבמשך כל החודש האחרון עשה לילות כימים בדאגתו למזון בשפע עבור כל אלפי האורחים. יישר כח.

ה'הכנסת אורחים' נסתיימה באופן רשמי, אך בפועל ממשיכים האחראים לדאוג לגשמיות ולרוחניות האורחים, שע"פ הוראת הרבי בשנת ה'תשמ"ח, שאף היא, כזכור הייתה שנת 'הקהל', נשארו בבית חיינו עד לז' מר-חשוון, היום בו חזרו אחרוני העולים לרגל לביתם. בין יתר הפרטים מתבטאת הדאגה במקומות לינה מיוחדים, בסדרי לימוד ועוד.

היום התקיימה ב-770 התוועדות 'צאתכם לשלום' לתלמידי התמימים שלומדים בשנה זו בישיבה בקרית גת. בהתוועדות, בה השתתפו תמימי ה'קבוצה' שלמדו בעבר בישיבה זו, דובר גם על ההכנות לשנת ה'קבוצה', בהם יש להתחיל כבר בתחילת השנה. התמימים הנוסעים, שרובם ככולם יהיו בשנה הבאה ב-770 במסגרת ה'קבוצה', האזינו לדברים בקשב, וניכר עליהם שהפנימו את הדברים.

עוד התוועדות 'צאתכם לשלום' התקיימה היום ב-770, כשהפעם מדובר ביציאה אחרת לחלוטין: התמימים, שיוצאים לשליחות לישיבה ביבנה, התוועדו עד שעות הלילה הקטנות עם מנהל בית חב"ד המרכזי בחיפה, השליח הרב דב גינזבורג. הרב גינזבורג התוועד עם השלוחים לעתיד על מהות השליחות, כשהוא מדגיש את ההלכה שישלוחו של אדם – כמותו, הלכה שיש להעמיד לנגד העיניים במשך כל זמן השליחות, ועל הנקודה העיקרית של השליחות – 'להביא לימות המשיח', בהתגלות הרבי.

עוד התוועדות בלתי שיגרתי שניערכה היום, נערכה לרגל מלאת ה'שבעה' לפטירת איש החסד הרה"ח רחמים (רמי) ע"ה אנטיאן. בהתוועדות, שגם בה היה שפע בגשמיות, ישבו כמה תמימים ואנ"ש ממכיריו ומוקיריו, והעלו קווים לזכרו. הרבה סיפורים שלא פורסמו עד עתה התגלגלו שם, ולמי שישב שם התברר, כי המנוח ע"ה היה בעל צדקה וחסד הרבה יותר מהידוע לנו. ההתוועדות, שנמשכה עד השעות המוקדמות של הבוקר, הסתיימה ביוארטי של אחד מידידיו, כי ניתן להניח, כי ר' רמי ע"ה, שכל ימיו עסק בפעולות לזירוז הגאולה האמיתית והשלמה, ממשיך בפעולות כאלו אף כעת, והיופך עולמות, כדי לפעול את התגלותו השלימה והמיידידת של הרבי.

יום שלישי כ"ט תשרי

לאחר תפילת שחרית נערכה היום

התוועדות בר מצווה לאחד מאורחי המלך, שנשאר עד היום ב-770 כדי לחגוג את היכנסו בעול מצוות בבית המקדש. בהתוועדות איחלו המשתתפים לחתן השמחה, שאת העלייה לתורה שלו, שתתקיים מחר, יבצע כבר בבית המקדש שבירושלים הבנויה.

היום נעלם עוד סממן של חודש החגים מנוף 770: במשך שעות ארוכות עמל צוות מורחב של פועלים נכרים על פירוק סוכת האורחים שניצבה בחצר 770. הסוכה, ששימשה בנאמנות את אורחי המלך, ואף זכתה שבה יברכו על ארבעת המינים של הרבי, לא פורקה עד היום, בשל סיבות כלשהן. יצויין, כי מלבד שימושה העיקרי של הסוכה, ניצלו אותה ציבור הבאים לבית חיינו גם לצרכים אחרים, כמו, למשל, מקום לעריכת מנינים וכו'.

גם היום הוקדמה במעט תפילת ערבית במנין הרבי. התפילה החלה היום בשעה 6:50, ותוך זמן קצר יעמוד זמנה על השעה 6:45, הזמן הקבוע לתפילה זו בימות החורף. יצויין, כי סדרי הישיבה הוקדמו במקביל לזמן המנין, והם מסתיימים עם תחילת ההכנות לתפילה.

היום התקיימה התוועדות אחת שהיא שתיים: הייתה זו התוועדות לתלמידי התמימים שלמדו בעבר בישיבת "תורת אמת" בירושלים. ההתוועדות התקיימה בעזרת נשים-קינגסטון, והתחלקה לשתי מוקדים: בפניה אחת התקיימה התוועדות "צאתכם לשלום", בה התוועדו התמימים מקבוצה ה'תשס"א, שכמעט כולם יוצאים בימים הקרובים לשליחות בכל רחבי תבל (לסבר את האזן: ברזיל, ארגנטינה, אה"ק ועוד), ובמקום אחר שם התקיימה התוועדות לתמימי הקבוצה הנוכחית, בה דובר על המחויבות של כל תמים כלפי בחור אחר, ובפרט כלפי בחור שלמד איתו בישיבה. הצד השווה בהתוועדויות אלו היה, שהן נמשכו עד שעות הלילה המאוחרות. וכשהסתיימו, ניכר היה כי הם פעלו איזה "הזזה". הן בנוגע לפעולות שונות במהלך השעה בשליחות, והן בנוגע להחלטות טובות במהלך שנת ה'קבוצה'.

מראים ומשמיעים משיח

* יולט בידך הבא
* טיפוח הנבחה

הנה זה מלך המשיח בא!

הפצה עולמית

חולצות טריקו 100% כותנה עם דגל משיח

21 ₪ ליחידה (מינימום 10)

17 ₪ ליחידה (מינימום 100)

חולצות לקוטס – 39 ₪ (מינימום 100)

רקמה ב-4 צבעים

מוצרי משיח

לפרטים והזמנות:

שטריי הראל טלפון: 053-952770

Email: m_moshiach@bezeqint.net

בשעה 3 לפנות בוקר של שמחת תורה...

זה הוא, העורך, שביקש שהדברים יועלו על הכתב. ואני, התחייבתי.

ברור מאליו שקשה לשים את האצבע על אירוע אחד ולהגיד זה היה הארוע בה"א הידיעה. כאן היתה הנקודה המרכזית. שכן כל ארוע שתנקבו בו עומד בזכות עצמו והוא נדבך מרכזי על כל אחד, וכי העובדה שכל מי שהיה נוכח בשמחת תורה ב-770, ואני מדבר על כל אחד, אמר ושר בקול "יחי אדוננו מורנו ורבונו מלך המשיח לעולם ועד" היא בגדר דבר הראוי להתפעלות?" לא ולא, זה הרי ברור וצפוי.

וכי העובדה שבשמחות בית השואבה שנערכו ברחוב מונטגומרי השתתפו אלפי חסידי חב"ד לצד מאות אורחים מחסידויות אחרות, ששרו כולם ביחד "יחי אדוננו", היא נקודה ייחודית? גם במקרה זה התשובה היא שלילית. את האמת הרי אנו יודעים, וכי מה לנו להתפעל שגם אחרים מודעים לאמת? סופה של האמת לנצח, ואומר הכלל הידוע.

ומכיון שכך הרי שאין מוקדם ומאוחר בסקירה זו וכל דבר ראשון הוא בחשיבותו, ורק צורת הכתיבה הביאה אותו למקום שבו הוא נכתב, אך אין זה אומר דבר וחצי דבר אודות דרגת חשיבותו.

הרשימה הזו, לדעתי, לא היתה צריכה להכתב. קשה לחלוק תחושות אישיות עם עשרות אלפי קוראים. במיוחד תחושות עלאיות כאלה. אם היית שם, בבית רבינו שבבבל, הרי חשת זאת אישית. ואם לא היית שם? הרי שתארך היריעה עד לסופה ועדיין לא ירדת לעומקן של התחושות. וכי זה הוגן לבקש מהאדם לחצוב מקירות לבבו את ההרגשים שלו? את התחושה האישית של להיות עם הרבי? ידעתי שתסכימו איתי.

אז למה בכל זאת השורות הללו רואות אור? כיון שב-3 לפנות בוקר, בשמחת תורה, כאשר הרגליים קיפצו מאליהן, והגוף ריקד והפה שר לכבודה של תורה, ניצל אחד העורכים של "בית משיח" את הזדמנות וביקש רשימת תחושות אישיות. הנהנתי לחיוב והמשכתי לרקוד. בשעות הבוקר מצאתי עצמי מתלבט לשם מה הייתי צריך להכניס את עצמי להתחייבות זו. וככה הרשימה הזו יוצאת לדרך, כלומר נכתבת. כותב שורה, מוחק שניים שהן, לדעתי, לא מספיק מבטאות את התחושות. כותב, מוחק, שוב כתב ושוב מוחק עד שהגיעה שעת מסירת החומר, והעורך עמד על ראשי וציווה: "כתוב", אז כתבתי, כי התחייבתי בשמחת תורה...

וזאת למודע: רוב הדברים ידועים לאנ"ש, ברורים ואין בהם כל חידוש, אבל

עיתונאי בכיר (החפץ

בעילום שמו) שביקר

ב"בית חיינו" בימי שמיני-

עצרת ושמחת תורה,

העלה את רשמיו האישיים

העזים על הכתב. בתחילת

רשימתו ציין "אישית, אני

חש כאחד מן החסידים,

וממילא אין זה רשימה של

אדם זר שמביט מן הצד"...

● **מיוחד ל"בית משיח"**

תמונה שצולמה על-ידי צלם נוכרי בהתוועדות שמחת תורה תשכ"ח

זהו פרק הלינה. פרק האוכל עומד בפני עצמו. לכאורה יכולה היתה "הכנסת אורחים" (שעל-ידי "מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח"), להסיר מעצמה את הדאגה לנושא הזה. אין אורח אחד שהגיע ל-770 שלא קיבל בכל יום לכל הפחות שתי הזמנות לארוחות בסוכות אנ"ש. ואם האורח נענה, לא היה גבול לשמחתו של בעל הבית. העובדה שאל הסוכה הזמנו עוד עשרה אורחים לא פגעה בכחוא זה מהיחס האישי שהעניק בעל-הבית לכל אורח. אותו יחס נתנה בעלת הבית לכל אורח.

אל השולחן הוגשו מיטב המאכלים כאשר בעלי הבית עומדים לרשות האורחים ומוכנים למלא כל בקשה שלהם. "וכי דבר קל בעיניך העובדה שהם בחרו להתארח דווקא בסוכתי", הסביר לי אחד המארחים כאשר תמתי באוזניו על שהוא חרד למוצא פיהם של האורחים...

ואם חשבתי שמדובר בצדיק אחד, גיליתי עד מהרה שזה היחס הסטנדרטי של תושבי "קראון הייטס" לאורחים. המיוחדים שבהם, וגם מאלה יש רבים, עוברים בסיום הארוחה מאורח לאורח ואומרים תודה מהלב פנימה על שניאות האורח או האורחת לכבד אותם ולבוא לסעוד עימם...

כל זה מלבד עשרות הסוכות עם השלטים "כל דכפין ייתי וייכול" אליהן אפשר היה להיכנס בכל שעה משעות היממה ולקבל

תשרי; האברכים, חלקם לראש השנה, אחרים לסוכות, ויש גם כאלה שהגיעו רק לשמיני עצרת ושמחת תורה; כל אחד מהבאים שילם כרטיס טיסה, והיה צריך לדאוג לעצמו למקום ללון ולאכול, חלק מהבאים ישנו על מזרונים דקים שהונחו על הרצפה. אחרים שפר חלקן והם הצליחו למצוא לעצמם מיטה באחד ממאות הבתים של חסידי חב"ד המתגוררים ב"קראון הייטס" ושמחו לקיים מצוות הכנסת אורחים בהידור. ויש גם מי שישנו על ספסלים בפינות בית המדרש, כשבאופן לא ברור, למרות שעל גבם הונחה שורה ארוכה של מעילים, כובעים ושקיות, הם הצליחו לישון ולאזור כח.

או אותה חנות שבה לנו בימי חול המועד קבוצה של 'מתקרבים' יחד עם אלו שמקרבים אותם. על הרצפה הונחו מזרונים דקים וככה הם ישנו. חלק מהמתקרבים עברו כבר את גיל 45. תנאי השינה לא היו נוחים במיוחד, אבל בכל בוקר בשעה 9:50 הם הגיעו והכינו עצמם לקראת התפילה במנין של הרבי.

לא הזכרתי את הקבוצה הגדולה שהביא עימו הרב ישראל הלפרין מהרצליה, מגוון של אנשים מרקע שונה, אבל כולם חדורי אמונה וחסידים בלב ונפש. ניתן היה לראות אותם מתוועדים יחד מתפללים יחד, הכל באחדות מדהימה.

ני נזכר בליל הושענא רבא, כאשר בשעה 1 בלילה, לאחר סיום שמחת בית השואבה, נהרו אלפי חסידים אל 770. הרחובות היו מלאים באלפי חסידים לבושי סירטוקים שהלכו בתהלוכה מרשימה להגיד תהילים ב-770. המראה הזה מדהים ומעורר רגשות עזים.

בשמחת תורה עצמה קשה היה שלא להתפעל מהבחורים ב-770. חלק גדול מהם לא זכה לראות את הרבי מה"מ בגוף. ובכל זאת זה לא הפחית בכחוא זה מהתחושה שלהם אודות המשך חיותו של הרבי. וככה יכולת לראות מאות בחורים שחזרו לאחר שעות ארוכות של הליכה ב"תהלוכה" נכנסים אל תוך בית המדרש בעיצומן של ההקפות בשמחת תורה ומיד משתלבים בתוך המעגלים וממשיכים לרקוד בהתלהבות כאילו התעוררו זה עתה משינה עריבה. הבחורים עם האמונה שלהם סחפו את כל הנוכחים, ילדים כמבוגרים, ואף קשישים לרקוד בהתלהבות.

מוקדם יותר בתחילת ההקפות כווד הרבי באמירת "אתה הראת". אלפי אנשים, חסידי חב"ד וגם האורחים, המתינו שניות אחדות בין פסוק לפסוק ורק אז אמרו אותו, וככה זה נמשך ובלט לאורך כל חודש תשרי. תחשבו רגע על כך שאלפי אנשים, עזבו את בתם, את ארץ מגוריהם, את כל עסקיהם ובאו ל-770, הבחורים שבהם באו לכל חודש

בשעה 3 לפנות בוקר של שמחת תורה...

שיש עוד קריאת התורה, מוסף, והתוועדות של הרבי.

לקראת צאת החג הגבאים דואגים לסיים את ההקפות ולהמשיך את "עבודת היום". מוסף, תהלים וכו'.

את כל ה"הקפות" הן בערב והם בבוקר שלמחרת מלווה הקידוש ב-770. מי שחזרו מה"תהלכה", ולא חשבה השעה, מצאו אוכל רב פרוש על שולחנות מחוץ ל-770, לצד שתייה מרובה. היו שם יין, לחמניות 'מזונות', דגים, נקניק, פירות ושתייה. בבוקר הכול היה אותו הדבר, רק שעתה השולחנות היו בתוך 770.

הזמן חולף במהירות מסחררת. שעה קצרה לאחר סיום שחרית, מנחה והתוועדות של הרבי. שורות שורות ניצבים אלפי החסידים, ועינם אל מקומו הקבוע של הרבי. במקום מונח בקבוק היין, הגביע, שקית החלות. הכל מוכן להתגלות.

מאמר דא"ח ולאחריו סדר ניגונים, ניגון רודף ניגון ופתאום אני שם לב שלא רק הניגון הוא אחיד, גם התנועות אחידות, כאילו כולם גוף אחד והכול מסתכלים לעבר מקומו של כ"ק האדמו"ר מה"מ.

עוד שתיים חולפות ביעף. מעריב, ומיד מתחילות ההכנות ל"שבת בראשית" עליה נאמר, בתרגום חפשי, 'כפי שאדם מעמיד עצמו בשבת בראשית ככה תעמוד כל השנה'.

מוצאי שבת, חלק מהבאים מתכוננים לעזוב חזרה הביתה, הגיעה העת להיפרד. ההליכה איטית משהו, המזוודות נסחבות, קשה הפרידה מהשהות בבית רבינו שבבבל.

תחושות הן דבר קשה לכיסוי, וכאמור, מדובר ברשימה סובייקטיבית. לא הכל ניתן לביטוי, לא הכל ראיתי, אבל זה תמצית התחושות האישיות שלי משמחת התורה בבית רבינו שבבבל, בית משיח. ואשרינו שזכינו.

קשה לשים את האצבע על אירוע אחד ולהגיד זה היה הארוע בה"א הידיעה. כאן היתה הנקודה המרכזית. שכן כל ארוע שתנקבו בו עומד בזכות עצמו והוא נדבך מרכזי על כל אחד, וכי העובדה שכל מי שהיה נוכח בשמחת תורה ב-770, ואני מדבר על כל אחד, אמר ושר בקול "יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד" היא בגדר דבר ראוי להתפעלות?" לא ולא, זה הרי ברור וצפוי

ארוחה חמה ומזינה, או לכל הפחות קפה חם ועוגה מעשה בית. שכן זאת יש עליכם לדעת, נשות קראון הייטס שלא טורחות ומבשלות לעשרות אורחים, לא מעלות על דעתן להגיש עוגה קנויה. עצם המחשבה על כך מזעזעת אותן, כפי שאמרה לי אם צעירה שלפני חודשיים ילדה את בנה השני: "אמנם אין לי כח לעמוד ולבשל ארוחות אבל עוגה חייבים לעשות. אין בלבוסטע ב"קראון הייטס" המכבדת את עצמה שתגיש עוגה קנויה מהקונדטוריה". וזה ציטוט מדוייק של דבריה.

טוב נסחפתי, בואו נחזור לשמחת תורה, שעברו נוצרה רשימה זו. כאשר החלו ההקפות, ניתן היה לראות את ההשתלבות וההתלהבות של הקהל. תחילה היה המעגל הגדול. בצד עמדו עשרות חסידים והביטו לעבר המקום שבו נוהג לעמוד כ"ק אדמו"ר מה"מ, ניתן היה לראות במוחש את הכמיהה האדירה וחסרת הפשרות לזכות ולראות את הרבי במוחש. עמדו שם לא רק אנשים מבוגרים, גם ילדים צעירים בני 6-8, לצד אבותיהם והסתכלו. הביטו ושרו, שרו ורקדו על המקום. כאשר מכל תנועה שלהם בולטת התחושה שגם אם יש העלם, הרי שהנה הנה יבוא ויגאלנו במהרה בימינו משיח צדקנו.

ההתלהבות וההשתלבות נמשכו לאורך כל זמן ההקפות, כלומר עד הבוקר. ריקודי ההקפות החלו ב-11 בלילה לערך. בשעה 5 לפנות בוקר עדיין היו הריקודים באותה התלהבות, עם אותו 'ברעף' חסידי ונהרה על הפנים. ניגון ועוד ניגון, בצד יכולת לראות מעגלים קטנים יותר של חסידים הרוקדים בהתלהבות.

וכמו בלילה ככה גם בבוקר. אותה התלהבות והשתלבות, אותה כמיהה, אותו רצון עז שבא לביטוי נעלה עם קריאת ושירת ה"יחי". זה יכול היה להמשיך עד הלילה. אלא

"הדבר היחיד שמעכב עדין את הגאולה הוא, הצורך שכל בני יבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה להביא את הגאולה האמיתית והשלמה" (תורה מסתם מ"ה חלק ב' קט"ו 168)

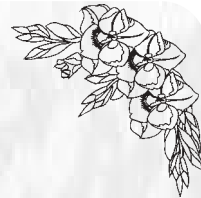
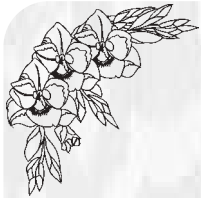
**דאג גם אתה
לסביבתך!**

גם משפחת _____ מבקשת

משיח עכשיו

סדריקת ו.ו.ט. יפה וסיועיות לזולת חבר

להזמנות: משה ברדוגו
054-521852, 04-6545052

ברכת אחים

מעומק ליבנו משתתפים אנו בשמחתם של גיסנו היקר מטובי המחנכים ב"אהלי מנחם"

הרה"ח ר' **לוי יצחק** הכהן וזוגתו אחותנו היקרה מרת **קריינא** שיחיו

בארנשטיין

בנשואי בתם הכלה **חי' שרה** תחי' עב"ג החתן הת' הנעלה **אריה לייב** שי'

פערלאו

בן שולחים אנו ברכת מזל טוב לאבינו היקר והאהוב, מזכיר כ"ק אדמו"ר מה"מ קרוב ליובל שנה, ממונה על-ידו להנהלה הראשית של ה"מרכז לעניני חינוך", ורב דבית הכנסת אושן וויו גו'איש סנטר

הרה"ח הרה"ת ר' **שלום מנחם מענדל**

ואמנו היקרה מרת **רחל** שיחיו **סימפסון**

יהא רעוא מן שמיא, שיזכו להקים בית נאמן בישראל על יסודי התורה והמצוה, בנין עדי עד מלא ברכת ה' ברוב טובה וברכה ויזכו בתוך כלל ישראל לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ממש בהגלות נגלות עלינו מלכנו משיחנו תיכף ומיד ממש

שמעון אהרון וחנה סימפסון
משה יצחק ומאשא פרעגער
דוד ונחמה דינה סימפסון

יוסף יצחק וסימא סימפסון
חיים אליהו ופינגא ווילשאנסקי
אברהם וציפורה סימפסון

עד גיל 7 הייתי "ילד טוב ירושלים". אבי, צייר במקצועו, העתיר עלי שפע אהבה אל הטבע ונופיו, בטיוולים ארוכים ובהסברים על שיח עצים וגלים. הוא הוריש לי את המכחול ואת הדימיון. בשבתות – בית הכנסת וקידוש. בגיל 7 בא המפנה הראשון בחיי: נבחרתי בתיאטרון "הבימה" ומאז נקשרתי לעולם התיאטרון והשתתפתי בהצגות ידועות רבות.

עולם התיאטרון ניתק אותי, למעשה, מהבית החם והמסורתי. יחד עם התיאטרון פיתחתי כשרונות אחרים, כמו מוסיקה – פריטה על גיטרה, הציור, המלווה אותי עד היום, וכתבת שירה מלאת רגש וגעגועים.

בסיום כיתה ח' הצטרפתי אל הפנימיה הצבאית בהרצליה, אותה עזבתי בכיתה י', לאחר שוויתרתי על האמביציות המיליטריסטיות.

כאן בא המשבר הגדול ביותר בחיי: השיער גדל פרא, הצוואר עוטר במחזורות והלבוש הפך לגיינס דהוי. ירדתי מדחי אל דחי ועצב, ייאוש ודיכאון היו מורי הדרך שלי בגיל העשרה. בתקופה זו ניתקתי מהבית כמעט לגמרי.

חייתי בצריף על נהר הירקון בתל-אביב. בחוץ, על הדשא, היה לי סוס צולע, אותו הייתי מאכיל בפיתות וקפה באבאי הסמוך. חשבת ששך אפשר להתמוגג עם הטבע, למצוא את הבדידות אותה חיפשתי כל כך. לפעמים הייתי מוצא את עצמי שוכב על הדשא ובוהה שעות ארוכות בצבא השמים, מתמלא בגעגועים אל אותו בלתי נודע, מתמלא בדיכאון ושוב נוחת.

לפרנסתי ציירתי, פוסטרים, דבר שהיה באופנה. כן פתחתי 2 דיסקוטקים על שפת הים בתל-אביב, ואילו בקיץ הייתה לי רשת למכירת פרי הצבר וכסאות נח להשכרה בים. "קיטבג הרס", "קיטבג הורד" והדרך לגולני עברה דרך הספר בבקו"מ, שם הותרתי

את מחלפות השיער וניחוחות הנעורים. החיל הקשוח הזה גרם לי לתהיות ולשאלות. בין אימון הררי למארב לבנוני היו נזרקות אל הסלע שאלות נוקבות כמו: למי אני רץ, על מי אני שומר ועל מה ולמה כל הקריעה הזאת? לאחר כשנה התנדבתי לקורס חובלים של חיל הים.

לאחר חודשים ספורים על הים, מצאתי עצמי שוכב פצוע בבית הרפואה רמב"ם, מחליף את ריח הים המלוח בריח תרופות חריף. התקופה בה בהיתי אל תקרת בית הרפואה מתוך מיטה צחורה, תרמה ללא ספק להחלטה – לחפש את היהודי שבי.

חב"ד'ניק זקן עם מפוחית

חמשת החודשים בהם הייתי מנוטרל מכל פעילות, חילצו אותי במובנים רבים מן המיצר. עד היום אני זוכר את אותו חב"דניק זקן עליו עם המפוחית שהניח לי תפילין בבית הרפואה בכל יום, בדיוק של שעון, ללא אומר ודברים. ללא שיכנועים, היה שם את המפוחית בפה, מפום ניגון מרנין ובאותה חיוניות מפשיל לי השרוול ומקשר אותי אל הבורא.

קצינת הנפגעים של חיל הים הפנתה אותי אל הגיבו הבא בצבא – כתב צבאי. עורך העיתון, היה איש ישיבת סלבודקא לשעבר, ושעות ארוכות היינו מתווכחים על האמונה, מצוות מעשיות וכו'. במישורים רבים הוא שיכנע אותי אך הדרך לא מצאה חן בעיניי. מעניין שעורך העיתון מצא לנכון באחת השיחות הארוכות שלנו להזכיר אותי: נסה הכל, רק לא חב"ד!

ערב שבת, ה-18 ביוני 1976. בסיס חיל הים בחיפה הומה ככוורת, בולע את שאגות מנועי הסטיילים בטרם ייצאו אל המסע הארוך ביותר שידע החיל מעודו. היעד: מבצע "פעמון החירות", משט הצדעה לאומה

האמריקאית ביום הולדתה המאתיים. בתום חמישים ותשעה ימים, בהם עשו צוותי ספינות הסטיילים אחי"י "תרשיש" ואחי"י "יפרי" דרך בת 27,000 ק"מ, ואשר בה פקדו את נמלי גיברלטר, ברמודה, נורפולק, ניו-יורק, פילדלפיה, בולטימור, קולומביה והאיים האזוריים – הושגו מטרות המבצע במלואן, אולם לכתב הצבאי של הספינות, צילצל פעמון החירות בניגון שונה לגמרי. עבורי, התמקד המסע ההיסטורי בנקודה אחת: המפגש עם הרבי מליובאוויטש!

כששואלים אותי איך וכיצד, מדוע ולמה אירע המהפך הזה בחיי, אני חייב לשוב לאותן שניות בהן לכד אותי הרבי במבטו. נכון, השאלות והתהיות היו עוד לפני כן. מדוע נולדתי, מה עושה אותי ליהודי, מי אני מלבד שם ותעודת זהות, מדוע אני חייב למות, מי הוא המניע הראשון מאחרי מערכות טבע אדירות, יקום אין סופי ומדוע על רצונות ראשוניים אי אפשר לשאול שאלות. שאלות לא חסרו, פקפוקים – גם הם לא נפקדו.

באותו שבוע, שהחל ב-4 ביולי 1976, יום העצמאות האמריקאי, געשה ורעשה ניו-יורק, ולא רק בשל ימי החג. באותו יום בדיוק, שוחררו חטופי אנטבה והחגיגה הייתה שלימה. יהודי ניו-יורק יצאו מכליהם מאיימים לחנוק אותנו, הימאים הישראלים, בגלי אהבה והערצה. כך התקשו "קומנדו שרגא" וחיים החב"דניק לשכנע אותי לקפוץ לביקור ב-770. מלבד העבודה הרבה שהוטלה עלי – שפע צילומים וכתבות – משלל האפשרויות של ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. "מה יש", שאל חיימקה, "במוזיאונים היית, בהבלי העולם הזה שחית, בוא לראות את הרבי".

נו, למרות שמעולם לא רחשתי סימפתיה מיוחדת ללובשי השחורים והגרבים הלבנות, היוו עבורי החב"דניקים קטגוריה אחרת. השם חב"ד היה קשור קשור בקשר אמיץ עם

הרב רחמים אנטיאן ע"ה

איש עם עוצמות אמונה

שמחה, כשלעולם לא אשכח את הלילה המשכר אותו העבירו איתנו בטירונויות הפלדה של גולני שלושה חב"דניקים עליזים מציפי ריח וודקה חריף. עברנו את הגשר לברוקלין.

כאן "גן עדן התחתון", ושם "העליון"... קלחו ההסברים ואני רק הרחתי ריח עץ טחב של קירות 770. שעת תפילת הערבית קרבה, קול המולת חסידים הנדחקת בבית הכנסת הזעיר שליד מזכירות הרבי. אווירת מתח החלה נישאת בחלל אווירו החדוס של בית הכנסת. פחד מהול ביראה. החסידים החלו נדחקים אל הקיר האחורי במין דחף בלתי מובן. מה קורה פה? הס, אפילו זבוב לא נשמע, והנה הרבי נכנס.

עיני נפגשו בעיני הרבי, חוקרות וחודרות, נוברות במעמקי נשמתו.

הדרת מלך. ידיו כאילו נחצבו משיש לבן, אצבעותיו נעות בתנועות חדות, צעדיו מדודים ומחושבים, צעידה של מצביא עליון, ואילו פניו זכות שופעות אהבה וחום והחלטיות. באותן שניות חשתי שידיי נשרפות. שעוד רגע קט והסידור יפול מהן. תשובה, תשובה כבר עשית, שידרו אלי עיני ורקותי ההולמות כתוף גיונגל פראי, עונות בפעימות קצובות: לא, לא, לא.

לקורא היקר, אני לבטח מצטייר ברגעים אלה כבעל דימיון פראי. אז ראשית, נכון, אני בעל דימיון, אבל... עליך לזכור כי באותן שניות עמד מול הרבי פרא אדם שלוח רסן, שאמנם היה לבוש מדים וחבוש כומתה, איך היה כפשוטו: פרא! ואם לא די בכך, אני מוכן להעמיד כל יהודי באשר הוא מול עיניו החודרות של הרבי למשך שניות ספורות, הנראות כנצח, ואחר-כך נתדיין: מי הוא בעל הדימיון...

"קירור" בירושלים...

עם השחרור מהצבא, החלטתי לחפש ישיבה ולממש את ההחלטות. נסעתי אל "מרכז הרב" בירושלים. באותו יום, היו ראשי הישיבה בלווייה של אחד הגדולים ז"ל. הפנו אותי אל תלמיד חכם. הלה, לבש ארשת חשיבות מנופחת, החליט לאחר דקות ספורות כי מוטב שאעבור השתלמות ב"מכון מאיר", בטרם אבוא לחבוש את ספסלי בית המדרש במחיצת גדולים. יתכן שצדק. מכל מקום, אותי הצליח לקרר. הייתי בטוח שברגע בו אעבור את מפתן הישיבה מיד יזנקו לעברי ויתחילו לשנן עמי משניות. הרגשתי לא רצוי. התחלתי לעבוד ככתב עיתון "חדשות הספורט". בין כתבה לכתבה, תקפו אותי הרהורי התשובה במשנה מרץ. קראתי בעיון

בשמחת תורה, עם דמדומי חמה, שקעה בטרם-עת שמשו של אחד מגדולי מפיצי בשורת הגאולה בשנים האחרונות – הרה"ח ר' רחמים (רמי) אנטיאן ע"ה • את קורות חייו, עד לחזרתו בתשובה וחתונתו, כתב רמי ע"ה לבטאון 'ברשת חב"ד', ואנו מפרסמים אותם כאן. על פעילותו העניפה לאחר החתונה, מספרת לנו רעייתו, תבלחט"א, מרת יונה דורית תחי'

טיסה במטוס ירדני

בפורים תש"מ, ברך אותי הרבי בנסיעה טובה ובפסח כשר ושמה. היה יום מושלג, טיסות רבות בוטלו. את נוסעי ק.ל.מ. ללונדון העבירו למטוס הירדני "ג'ורדנין אייר לייאנס". ניסיתי להכנס לטיסה. בתחילה סירבו. עמדתי לחזור ל-770, כשנשארה רק קושייה אחת: מדוע ברך אותי הרבי בנסיעה טובה, אם זו אכן לא יוצאת לפועל. לפתע רצה אלי דיילת קרקע נרגשת. "בוא מהר. הצלחנו להעלות אותך".

הטיסה לא הייתה נעימה. אווירה ערבית עוינת ומבטים מלאי שיטנה. כ-5 שעות אמרתי תהילים ומשעלה השחר פרשתי את הטלית כשאני נזכר שיש לי דוגמא טובה: הרבי שליט"א, שהניח תפילין ברכבת גויים מלאי שנהא בתקופה לא הכי סימפטית ליהודים. המרחק העצום, הדמיון אינו דימיון, אבל ב"ה יש מורה דרך לרגעים כאלה – הרבי.

•

לחתונה שלי בלונדון, עם אשתי היקרה וונה דורית שתחי', שהיא כיום המנוע האמיתי שלי, הגעתי מניו-יורק אחרי שבועות תשל"ט לפי שערון חב"ד: 4 שעות לפני החופה...

ע ל פעילותו העניפה של רמי לאחר החתונה, מספרת ל"בית משיח" ווגתו תחי':

עוד בטרם התחתנו, ידעתי שצפויים לנו חיים של עסקנות ציבורית. רמי היה מסור בלב ונפש לרבי מלך המשיח, והוא הקדיש את עצמו לפעילות של הרבי. כך, פחות משלושה שבועות לאחר החתונה, עזבנו את לונדון ועברנו לצפת, שם ניהל רמי קייטנה גדולה. בתום הקייטנה לקח רמי פסק זמן של שנה ללימוד ככולל, כהוראתו של הרבי.

בתשרי תשמ"א נסע רמי לרבי. לאחר שחזר פנה אליו הרב אריה לייב קפלן ע"ה, והציע לו ליטול על עצמו את ניהול ישיבת חב"ד ובית לוי יצחק בצפת. רמי הביע את הסכמתו בתנאי שיוקם צוות הנהלה בן שלושה חברים, והוא יהיה אחד מהם. הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי והרב אליהו אריה ע"ה פרידמן הצטרפו לצוות, והשלישייה יצאה לדרך.

החלו שבע שנים של פעילות ללא לאות. רמי ערך מסעות לגיוס כספים, באירופה ובארצות הברית. הוא הקריב את הקן המשפחתי החם לטובת המוסדות של הרבי.

בתשובה את אחי הצעיר, משה.

הצעדים הראשונים בישיבה היו כרוכים בהלם. איזה עולם נפלא, איזה שכל אלוקי חבוי בכתובים. כמו ב"פאזל" מותך חשתי כיצד מוצאת סוף סוף נשמתו את החלקים האבודים זמן כה רב. להכנס אל "זאלי" בחורבות העיר העתיקה ולפתוח ספר חסידות חב"ד, הוא כמו כניסה אל חללית והמראה אל האין סוף. הייתי בעננים, הייתי מלא הערצה את האברכים השולטים בגמרא כל כך בקלילות, שעה שעבורי הייתה זו "תורקית". הייתי מאושר.

לישיבה בצפת מעלות שאין לאף ישיבה אחרת בכלל, וחב"דית בפרט. מלבד אווירת הקדושה בה חוננה צפת, מחוננים ראשי הישיבה בהמון המון אהבה ורצון לכל תלמיד תוך הענקת ההרגשה כי הוא כמו "בן יחיד".

דוגמא אישית

של ראש ישיבה

לראש הישיבה, הרב היקר יוסף יצחק ווילשאנסקי, חלק גדול בעיצובי כחב"דניק. לאט ובסבלנות תוך שימוש בדוגמא אישית למופת, ריסן את הנפש הבהמית שבי, לימד אותי לדון כל אחד לכף זכות, במין מבט אופטימי על הבריאה והאנושות, בו חונן החסיד האמיתי הזה. הוא לימד אותי שחב"דניק חי דווקא עם העולם הזה ולא בחיפוש ההתבודדות וההסתגרות. עבורי, עד היום, הוא אבא טוב, יועץ ומשפיע.

את הרב ווילשאנסקי, אני זוכר עוד מהתקופה הטרומ-ישיבתית, כשמשה דיקשטיין לקח אותי להתוועדות בבית הכנסת החב"די שברחוב נחלת בנימין שבתל-אביב. דרך ריחות בצלצלים ודגים בשמן, עם וודקה חריפה – בקע קולו המלטף, המסביר והנכון, שליכד סביבו כתריסר נשמות שהיה להן באותו ערב כל כך טוב ביחד.

נסיעתי אל הרבי

תשרי תשל"ט. לפני כוס של ברכה במוצאי שמחת תורה, הבעתי באזני חב"די פקפוק אם הרבי מכיר את כל אלפי החסידים, וכמובן אותי, שרק לפני 6 חודשים הגעתי לחב"ד. ניגשתי לקבל כוס של ברכה. הרבי זקף ראשו, חייד אליי, ושאל אותי תוך הרמת אגרוף קמוץ: מה שלומך, רמי?! הייתי בהלם ונוקקתי לדחיפות.

את ספריו של קורמן "יהודי מיהו מהו" ו"אבולוציה ויהדות". קניתי את "שער הגילגולים" לרבי חיים ויטאל, מתוך ניסיון למצוא מרווח לצמאון. הריקנות בתקופה זו שיגעה אותי. סלדתי מהחברה בחוץ. הבילויים הפכו עלי לטורח. הייתי בוכה בלילות, מבקש מהי שימצא לי תשובה. התחלתי לשמור שבת, ואף חבשתי כיפה. במערכת העיתון קיבלו זאת בהערכה, למרות שהייתי משוכנע שמסתכלים עלי כמסובב. אני זוכר את היום הראשון שחבשתי כיפה. כל אחד שאל במבט מרחם: "קרה משהו?..."

חב"דניק שבא לבדוק אצלי את המזוזות, הפגיש אותי עם משה דיקשטיין. סוף סוף דתי כלבבי. עליו מלא חיים ושמחה, בעל מרץ ומאמין באמונה שלימה שיעזור לרבי לתקן את העולם. כל שעה שלי בחברתו הייתה סם חיים. הצחוק המתגלגל שלו, הריצות לבדוק מזוזות, הנחת תפילין על זרועות יהודים. פעם הייתי משוכנע שכל הדתיים הם אותו דבר. דיקשטיין שינה אצלי את הדעה.

כתבנו לרבי. המכתב שלי היה מלא ספיקות. לא האמנתי שליהודי כמוני, שעבר כמעט כל סוג עבירה אפשרית, יש תשובה. תשובת הרבי לא איחרה להגיע

.. אמרו רז"ל ובפסק-דין, אשר אין לך דבר העומד בפני התשובה, וכשעושים תשובה, אזי בוודאי ובוודאי אשר הקב"ה מוחל וסולח. ותשובה, הרי זה חרטה גמורה על העבר והוא עיקר, וקבלה טובה אל-הבא (קיום התורה ומצוות על-פי שולחן ערוך) ומתוך שמחה וטוב לבב!

עוד הוסיף הרבי, שכדאי שאתחתן בקרוב, ועל השאלה אם ללמוד בישיבה, לעשות כעצת רב בארץ הקודש. לרב אשכנזי מכפר-חב"ד לא היו ספיקות.

בערב הי באייר תשל"ח, בעוד ההמון ברחובות מכה איש על ראש רעהו בפטישי פלסטיק, עשיתי דרכי עם משה דיקשטיין אל ישיבת חב"ד בצפת. נולדתי מחדש.

...ומקלחת בבית

על הבית ירדה אווירת דיכאון קודרת. אימי הזילה דמעות. אבי לא רצה לדבר איתי. "מה יש"י? הייתי שואל, "מה, הלכתי למיסיון"י? אבל הוריי בשלהם. היו בטוחים שאהיה עורך-דין גדול, עיתונאי גדול, רופא... אבל דתי, ועוד אלה עם החליפות השחורות והציציות המתבררות ברוח? – לא ולא.

לאחר שהתחתנתי במזל-טוב בחתונה חב"דית, השתנה המצב ללא היכר. אבי, הוא חב"דניק אמיתי, ביקש ממני שאחזיר

ההתמודדות הייתה מאוד קשה. כל שנה שנתיים נולד ילד למזל-טוב, ורוב הזמן רמי לא היה בבית. ידענו שזאת שליחות וזכות גדולה. במקביל, המוסדות שיגשגו, מי שביקר בישיבה לא פסק מלהלל ולשבח, והידיעה שאנחנו שותפים להצלחה של הרבי מילאה אותנו סיפוק. כל אותן שנים קיבלנו עשרות מענות ברכה ועידוד מהרבי, שהעניקו לנו את הכוחות לעמוד במשימה.

כמוכן שהשגשוג של הישיבה היה כרוך בהוצאות כספיות אדירות, ובשלב מסויים הצטברו חובות של קרוב לשני מיליון דולר. בסיכום עם הרב קפלן, פרש רמי מהנהלת הישיבה ולקח על עצמו לשלם את החובות העצומים של הישיבה.

עברנו מצפת לתל-אביב. החיים היו קשים ביותר. הנושים התדפקו על דלתנו ודרשו את כספם. היו גם איומים, והמצב בכלל לא היה נעים. בינתיים ניסה רמי את כוחו בעסקים, מהם קיווה להפיק רווחים גדולים שיכסו את החובות של הישיבה.

באלול תשמ"ט העתקנו את דירתנו לשכונתו של הרבי, קראון הייטס. שנה לאחר שהגענו, הוצע לרמי שותפות ברכישת מפעל לחומרי ניקוי בשם יו-אס-איי. לאחר שקיבל את ברכת הרבי, נכנס רמי לעסק, שהצליח

למעלה מן המשווער. לאחר שלוש-ארבע שנים עלה שווי המניות, רמי יצא מהשותפות, ובשוויים הרב כיסה את החובות האדירים של ישיבת חב"ד בצפת, ואף סייע למוסדות חב"ד נוספים, כמו ישיבת חב"ד במגדל העמק.

המנהל של ישיבת חב"ד במגדל העמק, הרב לוי ווילמובסקי, היה ידיד אישי של רמי. באחת הפעמים כאשר עברו יחד בחלוקת הדולרים, ביקש רמי מהרבי ברכה עבור לוי

לזרעא חייא וקיימא, לאחר שחלפו שנים רבות מאז נישואיו ועדיין לא נפקד. הרבי בירך אותו, ואכן 14 שנה לאחר נישואיו נולדו לו ילדים. לאחר מכן פנה הרבי לבנו מנחם, ואמר לו: אתה תעזור לאביך להיות גביר גדול.

מנהג היה לו לרמי בעסקיו: כל איש עסקים שעמד איתו בקשר, היה מוזמן לעבור יחד איתו בחלוקת הדולרים אצל הרבי. באחת הפעמים הללו, בתחילת תש"י, כאשר עבר רמי עם מנהלי בנקים לפני הרבי, נתן לו הרבי דולר, ולאחר שהחל לצאת, קרא לו הרבי שוב, הביא לו דולר נוסף, ואמר: אתה איש כללי.

בחלוקת דולרים עם הרב לוי ווילמובסקי

בית כנסת "בית משיח" בשערי תקווה, והפעיל את כל המערכת כמו בימים הטובים. היו אורחים בשבת, התוועדות ארוכות, והייתה אמונה ותקווה לטוב. בד בבד השקיע רמי את עצמו בלימוד תורת החסידות. מידי יום הקדיש שעות ארוכות ללימוד מאמרים עם ידידו מוטי גל, מנהל בית חב"ד ברמת-גן. בשנה האחרונה החל רמי למסור שיעורי חסידות ברחבי הארץ, והשתתף גם בתוכניות מיוחדות של רדיו "זמן הגאולה", שם ניצל את כשרונותיו כאיש תקשורת.

רמי היה בטוח שהוא אחד השליחים של הרבי להביא את המשיח. כך הוא פעל, כך הוא עשה, וכך הוא בוודאי ממשיך לעשות גם עכשיו.

בסוף הכתבה שהייתה עליו ב'ברשת חב"ד' הוא מצוטט כאומר: "לחב"דנקים עוד צפויים ימים קשים. בימות המשיח לא רק שניאלץ ללמד רבבות ומיליונים את השולחן-ערוך, אלא שנשמע גם טענות כמו: אז למה לא אמרת את זה קודם, איפוא היית, למה לא הגעת אלינו לפעולה?..."

רמי נולד בג' תמוז, ובשמחת תורה, יום האושפיזין של הרבי, השיב את נשמתו ליוצרה. אם אפשר לסכם את אישיותו בשתי מילים: "מקושר לרבי". בימי השבעה התבטא עליו מישהו שבענייני הרבי רק השמים היו הגבול בשבילו. אחד הילדים תיקן אותו ואמר, שגם השמים לא היו הגבול...

כאשר נפתח שבועון "בית משיח", תמך בו רמי בסכומים גדולים, ובמשך כמה שנים מימן את הדפסת העיתון וההוצאות הרבות הכרוכות בו, בסכומי עתק.

במקביל, עסק רמי בהכנסת אורחים. זכיתי לעמוד לצידו ולסייע בפועל בקיום מצווה נעלית זו. עשרות בחורים היו אוכלים על שולחנו מידי שבת, ובחגים הגיע מספרם למאות. רמי ביקש כל הזמן שלא אחסוך בכמות ובאיכות. שהאורחים יקבלו את המיטב שבמיטב. כולם ידעו שהבית שלנו פתוח לכל דכפין. מי שהיה זקוק לעזרה כלכלית, קיבל גם את זה מידו הרחבה של רמי.

השלב הבא של התפתחות העסק, היה ההנפקה לבורסה. כאן אירע דבר מדהים: כל מי שבחן את העסק היה מלא התפעלות, והפוטנציאל היה עצום, אבל מאת ה' מצעדי גבר כונונו, וההנפקה לא הצליחה לאחר שהבנק לא מילא את התחייבותו להעניק את ההלוואה הדרושה לצורך ההנפקה. העסק עבר למצב של פשיטת רגל עסקית, ועבור המשפחה החלה תקופה קצת טראומתית.

חזרנו לארץ הקודש. למרות המצב הקשה, רמי לא איבד מכשרו והמשיך בפעילות להפצת בשורת הגאולה ככל האפשרי. הוא ניסה גם את כוחו בעסקים, כדי להחזיר את החובות הרבים שנוצרו לאחר נפילת העסק, אך ללא הצלחה.

רמי התמקד איפוא בפעילות. הוא פתח

החל משנת תנש"א החל רמי לעסוק בחיות מיוחדת בענייני גאולה ומשיח. הוא תרם מאונו והונו להפצת בשורת הגאולה, ובשלב מאוחר יותר אף הקים קרן מיוחדת – קרן המיליון – לתמיכה כספית בפעולות שנעשו לזירוז הגאולה.

אני זוכרת את אותו יום בו עזב רמי את השותפות בחברת יו-אס-איי, ולקח את מניותיו שהיו שווים מליוני דולרים. הייתה לנו שיחה על דרכנו בעתיד. יכולנו להפקיד את הכסף הרב בבנק ולחיות ברווח רק מהריבית, אבל לא אדם כרמי ינוח על זרי הדפנה. הוא החליט להקדיש את כל הכסף לפעילות בענייני משיח.

הוא פתח עסק חדש בשם גי-אס-אן, שהתמחה בשיווק ופירסום בטלוויזיה. העסק הצליח למעלה מהמשוער, והרווחים הרבים זרמו לפעילויות משיח ברחבי העולם. עיסוקו החדש בעולם המדיה העלה לו רעיונות חדשים ומקוריים להפצת בשורת הגאולה. כך נוצרה הפרסומת בת הדקה, בה מועבר המסר של הרבי בצורה וויזואלית מוחשית ביותר; כך נולד מעמד הסטלייט העולמי ביו"ד שבת תשנ"ו, שאיחד את כל יבשות תבל בקבלת המלכות של הרבי מלך המשיח, וכך גם נולד הרעיון שלבסוף לא הוגשם: מטוס הגאולה. הרעיון היה בשלבים מעשיים, והתוכנית הייתה להעלות על המטוס עשרות רבנים ואישי ציבור לצד אנשי תקשורת, ולערוך מסע עולמי להפצת בשורת הגאולה.

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

אבד חסיד מן הארץ

בזעזוע הולם ותדהמה הננו מפטירתו הפתאומית בדמי ימיו של ידידנו הנעלה והיקר, ממקימי ותומכי שבועוננו 'בית משיח' וכל פעולות המרכז, מפזר צדקה באופן נפלא לכל פעולות ומבצעי הקודש ובמיוחד בהפצת בשורת הגאולה וזירוז התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

הרה"ח הרה"ת ר' רחמים ע"ה אנטיאן

ושלוחים אנו את תנחומינו הכנים
לזוגתו, לבניו ובנותיו, לאימו ואחיו שיחיו

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ותיכף ומיד ממש נזכה לקיום הייעוד "ובלע המוות לנצח"
והוא - מראשי פעילי חיילי בית דוד לזירוז ההתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א - בתוכם תיכף ומי"ד ממ"ש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

נתינה של רחמים

חברים וידידים מספרים על ר' רחמים (רמי) אנטיאן ע"ה וחושפים טפח ממעשי הצדקה המופלגים שלו

ואז, כאשר הישיבה עמדה בפני סגירה מוחלטת, הודיע רמי – שכיהן אז כמנהל ישיבת חב"ד בצפת – כי הוא לוקח את הישיבה תחת חסותו עד שיימצא מנהל חדש, ולמרות שהוא עצמו היה נתון בחובות כבדים עבור הישיבה בצפת (חובות שלוה בשוק האפור ובגלל זה היה נתון לאיומים ממשיים מצד בעלי החוב).

ואכן, הוא פנה שוב לגורמים שונים ונטל על עצמו הלוואות נוספות של מאות אלפי דולרים, עמם החזיק את הישיבה עשרה חודשים נוספים עד שהגיע מנהל הישיבה הנוכחי הרב לוי וילימובסקי, ונטל לידיו את המושכות. גם אז לא עזב את מימון הישיבה עד שהמנהל החדש התברג היטב לתפקידו ויכל לנהל את העניינים בעצמו.

מכניס אורחים

אנשים רבים ידעו כי בבואם לארה"ב הרי ימצאו מקום אכסניה מכובד בביתו הגדול של רמי, כאשר כל מחסורם עליו. ניכר היה שהאירוח נעשה מכל הלב.

מאות חתנים יכולים להעיד כי את היקידושה רבאי שעשו בשבת האיוריפרי שלהם, עשו בבית הכנסת שהיה מתחת לביתו

הצלה!

אחד השלוחים בארה"ק שניהל מוסדות מפוארים, נקלע לחובות כבדים עד שנאלץ היה לעזוב את ארה"ק מבלי יכולת לשוב אליה מפני הנושים הרבים. מצבו האישי ומצב המוסדות היה בכי רע.

רמי החליט לקחת על עצמו את המשימה. הוא קרא לכל בעלי החובות למשרדו שם הגיע עמם למשא ומתן על החזר הכספים, החתימים כי אין להם טענות ומענות לשליח, ובו-במקום רשם להם צ'קים וכיסה את כל חובותיו של השליח, אשר נאמדו בקרוב למליון דולר!...

'לכתחילה אריבער'

במשך שנים מספר עמדה ישיבת "תומכי תמימים" במגדל העמק תחת חסותו של הרב יצחק דוד גרוסמן, רב העיר, וזאת כחלק מקבלה שקיבל על עצמו בפני הרבי שהוא ידאג לקיומה של הישיבה. בשלב מסויים נפרדה החבילה, והישיבה החלה לתפקד בצורה עצמאית. במשך תקופה ארוכה מאד התקיימה הישיבה ללא תומך ומממן, והיתה נתונה במצב כספי קשה. צוות הנהלת הישיבה ועובדיה הגיע עד פת לחם.

פותח את ידך...

מספר ידידו הרב משה דיקשטיין:

כידוע לרבים, בכל מוצאי שבת רמי היה יושב בביתו ומחלק צדקה בעין יפה לכל אדם שהגיע לבקש את עזרתו. אנשים היו מגיעים אליו והוא היה רושם להם צ'קים כמעט מבלי שהיו צריכים לספר על מטרת בואם. הסכומים המינימליים היו של מאות דולרים...

אני אישית, למרות ידידותי הטובה עמו, לא ניצלתי זאת ומעולם לא ביקשתי ממנו תרומה עבור פעילות שלי או עבור אחרים. כאשר פנו אלי שאבקש כסף עבורם, אמרתי שליבו וכיסו של רמי פתוחים לכל דכפין והוא איננו צריך פרוטקציונרים' בשביל לתת צדקה בעין יפה.

אלא שפעם פנו אלי בבקשה שאמליץ על יהודי מסויים שהסתבך בחובות כבדים, והדבר פגע בפרנסתו, במשפחתו ואף בבריאותו עד למצב של סכנה. זו היתה הפעם הראשונה שהתקשרתי לרמי ולאחר שתי משפטים שלי ביקש שאשלח אליו הביתה מישהו שיקח את הצ'ק.

מבלי שרמי ידע מי האיש וכמובן מבלי להכירו, הוא רשם צ'ק בסך עשרים וחמש אלף דולר טבין ותקילין...

מאד בכספים, הוא שילם בעין יפה למדריכים, וממני ביקש שתמורת זאת אתבע מהמדריכים השקעה יתירה ועבודה רבה".

בבית אלמוני באישון לילה

במשך שנים רבות שימש רמי כמנהל הגשמי של ישיבת חב"ד בצפת. לצורך כך הרבה לנסוע במדינות שונות כדי לגייס כספים – דבר שעלה לו בעמל רב. לעתים זכה גם לראות ניסים בעיניו.

פעם מישהו נתן לו כתובת של גביר מסוים שהתגורר בכפר רחוק בגרמניה. הוא נסע אפוא עם נהג מונית, כאשר בדרך החל לרדת שלג סמיך. נהג המונית טעה בדרכו, וכך נתקע באישון ליל בכפר קטן לא-מוכר בגרמניה, כאשר בידיו רק חליפה ותיק.

במשך הלילה הקור הלך והעצים, ובלית ברירה דפק על דלת של בית שהאור עדיין דלק בו. כשנפתחה הדלת סיפר לבעל הבית כי נתקע במקום וכי הוא מבקש רק להכנס ולהתחמם עד אור יום. בעל הבית הסכים ואירחו בסבר פנים יפות.

השניים פתחו בשיחה ורמי סיפר לבעל הבית על אודות ביאתו לגרמניה. כאשר שמע זאת בעל הבית אורו עיניו. הוא סיפר לרמי כי

פרוייקטים שונים בענייני גאולה ומשיח, שלא קיבל את עזרתו המיוחדת. מעיד הרב זמרני ציק: "קשה לאמוד ולהעריך אפילו מספרית, את רבבות הפעולות שנעשו על-ידי בתי חב"ד בארץ ובעולם בתמיכת "קרן המליון" – שמומן חרטה ממליון דולר – שהוקצו על ידו למטרה זו".

כאשר נאלץ לעזוב את כל עסקיו בארה"ב ולחזור לישראל, נותר בידו סכום מוקצב כדי להעביר את משפחתו לארץ ועוד יתרה קטנה. אדם רגיל היה שומר את הכסף כדי להתחיל ולהתבסס מחדש, אולי רמי העדיף לתת זאת לאחד הארגונים הבולטים שמפיץ את בשורת הגאולה, באומרו: "זה הכסף האחרון שנותר לי, וזה מוקדש לענין הזה בלבד!"...

השקעה ועבודה רבה

במשך שנים רבות סייע רמי במימון הקייטנות לילדים שנערכו בחודשי הקיץ בצפת, כאשר את הפעילות עצמה ריכז ידיו הטוב הרב משה דיקשטיין. "תמיד הוא התנהג באופן של 'לכתחילה אריבער', נזכר הרב דיקשטיין, "הוא דאג שנפתח את הקייטנות לילדי כל השכונות בצפת, כנען, דרום ומרכז העיר. למרות שהוא היה דחוק

של רמי, כאשר עשרות, ולעתים מאות, אורחים (ובעיקר בחורים שלא היה להם היכן לאכול) הגיעו וסעדו סעודת שבת הגונה במאכל ובמשתה, וזאת ללא כל תשלום מצדם.

בהזדמנות סיפר פעם כי שאל את הרבי מהי שליחותו בעולם. הרבי במכתבו השיב לו שלושה דברים – אולם רמי הסכים לגלות רק אחד מהם: התמימים.

ואכן, תלמידי התמימים התארחו בביתו בתדירות רבה. מאות ואלפי תמימים זוכרים את סעודות השבת שהתקיימו בביתו, והכל מתוך שפע רב ועין טובה, סעודות שנמשכו מצהרי השבת ועד מוצאי השבת.

יקר וקרוב ללב – הגאולה

הדבר העיקרי והחשוב שהיה קרוב ללב של רמי הוא משיח וגאולה. לשם כך השקיע את מיטב הונו ואונו כדי לקדם פרוייקטים שונים שמטרתם היתה להפיץ את בשורת הגאולה.

רבים זוכרים את "קרן המליון" שהקים לצורך מטרה זאת. במשך מספר שנים העביר דרך קרן זו קרוב לארבע מליון דולר! לא היה שליח שפנה אליו בעזרה לצורך קידום

אב ובנו...

מספר אחד מידידי הקרובים: בתקופה בה התקרב ליהדות, הגיע אלי רמי באחד הימים כשעל פניו סבר של רצינות. הוא ביקש ממני לשבת עמו ולכתוב מכתב לרבי, "כמו בן שכותב לאביו", כלשונו, "ובו הוא ביקש מהרבי תיקון תשובה על כל חייו בעבר. ואכן, הוא ישב וכתב לרבי כמו בן המתחטא לפני אביו.

אני שידעתי את שיטתו של הרבי שהשיב לכל הפונים כי עליהם להסיח דעתם ולהסתכל בעתיד, שיערתי שזו תהיה התשובה שיקבל, אלא שהרבי השיב לו כמו אב הכותב לבנו, ונתן לו דרך תשובה על כל דבר ודבר שכתב – עובדה נדירה ביותר...".

שעות ארוכות והחל להכניס אותי לכל ענייני הניהול, גיוס כספים וכו'.

"פעם נסעתי לצרכי גיוס כספים בשוויץ, שם פגשתי את רמי, ששהה בעיר לצורך אותה מטרה. כשראה אותי אמר לי "חבל על הזמן שתבזבז כאן, שמע לעצתי וסע לאסוף כספים במילאנו". בתחילה היססתי אך לאחר שכנועים רבים מצידו עליתי על רכב ונסעתי למילאנו שם ראיתי הצלחה גדולה מאד, וברוך ה', עד היום אני רואה הצלחה באיטליה.

"הדבר המאלף מבחינתו, כי למרות שלכאורה גיוס כספים של אדם נוסף באותו מקום יכול היה להיות על חשבוננו, הוא עשה זאת בלב שלם". כזה היה רמי".

הוא עצמו יהודי איש עסקים, וכאשר שמע את מטרת ביאתו התלהב, תרם סכום כסף נכבד ואף ארגן קבוצה של חברים בעלי עסקים לידינו מפואר, ואסף כסף רב עבור הישיבה החב"דית בצפת.

טוב עין הוא יבורך

בהקשר לנסיעות איסוף תרומות אלו, מוסיף ומספר הרב בועז קלי:

"כאשר התחלתי לעבוד במוסדות חינוך בחב"ד, נשלחתי על ידי מנכ"ל המוסדות הרב לייבל שילדקרויט לפגוש את רמי ולהתייעץ איתו בנושא של גיוס כספים. רמי שימש באותה עת כמנהלה הגשמי של הישיבה בצפת וצבר נסיון רב בתחום. בידידות רבה ישב עמי

ישיבת חב"ד בית לוי יצחק צפת ת"ו

כוס תנחומין

בצער רב ובועזוע קיבלנו הבשורה המרה על הסתלקותו בטרם עת של בוגר ישיבתנו שגם ניהל אותה במשך זמן, איש החסד אשר השקיע מהתנו ומרצו לסייע בהבאת בשורת הגאולה והגואל

הרה"ט **רמי אנטיאן** ז"ה

ושולחים את תנחומינו הכנים לזוגתו תחי' ולמשפחתו שיחיו

ובמיוחד לבניו הת' אהוד ויואב שיחיו תלמידי ישיבתנו

ואחיו ר' דוד בן יואב שי' ור' משה שי'

המקום יתם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד, תזכה סולנו לראות תיכף

ומיד ממ"ש בקיום הייעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא בתוכם.

הר' משה אורנשטיין הר' שלמה זלמן לבקיבקר הר' יוסף יצחק וילשאנסקי

המטה העולמי להבאת המשיח

אגרת תנחומין

בצער רב ובתדהמה קיבלנו את הבשורה המרה והמחרידה על פטירתו
הפתאומית של ידידנו עוז בעל צדקה וחסד באופן הנפלא ביותר ובפרט
בכל הנוגע למבצע משיח והגאולה האמתית והשלימה מקושר בלב
ונפש לכ"ק אדמו"ר מה"מ

רה"ח הרה"ת רחמים ע"ה אנטיאן

**ובזאת שולחים אנו את תנחומנו לזוגתו הנכבדה,
לבניו ובנותיו וכל המשפחה הנכבדה שיחיו**

מי יתן ומעתה ועד עולם אך טוב וחסד ימצאכם תמיד כל הימים ובזכות
פיזור הצדקה והמשך במעשיו הכבירים נזכה תיכף ומי"ד ממ"ש להתגלות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח מלך ביופיו במהרה ממ"ש

הרב שמואל מנחם מענדל בוטמאן, יו"ר

כוס תנחומין

בצער וביגון רב הגיעתנו השמועה המרה על פטירתו של ידידנו היקר והאהוב, איש התסד והצדקה, ראש וראשון להפצת בשורת הגאולה והגואל, מקושר בלב תפיש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו.

הרה"ח רחמים אנטיאן ז"ל

ושולחים אנו את תנחומינו הכנים למשפחתו היקרה שיהיו.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד, ומעתה ועד עולם אך ששון ושמחה ישיגוכם כל הימים ויקריים במהרה היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפרי" והוא בתוכם - בהתגלותו השלימה והמיידית של כ"ק אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח שיל"ו.

הרה"ח מרדכי גל ומשפחתו שיחי' - רמת-גן
 בית חביד רמת-גן
 חברי כולל "דעת מנחם" - רמת-גן

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המטה העולמי להבאת המשיח

כסא דנחמתא

יחד עם עדת ישראל מבכים אנו מרה את פטירתו של האי גברא רבה, אחד ומיוחד, מרביץ תורה ויראת שמים לעדרים, ראש ישיבת בריסק המפורסמת בשיקגו, גאון אמיתי, ידיד נאמן לבית חיינו ללא חת

הגאון רבי אהרן זצ"ל סולובייצ'יק

**ושלוחים אנו את תנחומינו הכנים
למשפחתו הנכבדה והמפוארת שיחיו**

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד ובוודאי ימליץ וירעיש עולמות במרומים למען זירוז גאולת בני ישראל ויקויים הייעוד "והקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם

הרב שמואל מנחם מענדל בוטמאן, יו"ר

להתאחד על-ידי זעקה ותפלה לקבלת פני משיח

בעוד פחות מחודש ייפתח כינוס השלוחים העולמי. זו השעה לפנות אל כל השלוחים בהצעה לאחד את השלוחים, אנ"ש ויהודי העולם כולו, בשורת כינוסים שייערכו בו זמנית ב"בית חיינו", במושבות אנ"ש ובכל נקודה על הגלובוס בה קיים בית חב"ד. בכינוסים אלה ידונו באפשרויות לממש את הוראת הרבי לעשות ככל אשר ביכולתנו להביא את משיח בפועל ממש, ובעיקר – יזעקו להשי"ת שאי אפשר להמשיך בגלות, ויתבעו את ההתגלות השלימה של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש

מאת הרב זלמן יודא דייטש

והנהגתם של בני משפחתי וידידי השלוחים היקרים.

אבל, וכאן אני רוצה להעלות על הכתב את הרגשתי האישי: הרי חונכנו כחסידי הרבי בדור השביעי, אשר תפקיד דורנו הוא הבאת הגאולה בפועל ממש. והעיקר – הרי שאיפתו של הרבי היא: ביאת משיח צדקנו.

בכל שנה מחדש, כאשר מתכוננים לכינוס השלוחים, הנני מתפלל ומקווה, ובוודאי זוהי הרגשתו של כל אחד ואחד מהשלוחים והחסידיים, שבסיום הכינוס נראה כבר עם הרבי מלך המשיח ונוכה להתגלותו השלימה. הרי סוף סוף זוהי בודאי מטרת הכינוס, כפי שכל אחד מבין, שלא עבור מפגש חברים אורגן הכינוס, וכל התוכניות והסדנאות מטרתם העיקרית אחת היא: להתוות ולחפש את הדרכים, איך לזרז את ביאת המשיח, עד להתגלותו בפועל ממש.

אך עם תום הכינוס, ביום בו השלוחים

קיבלו הוראה חדשה, מבצע חדש – הביאו את דבר הרבי לאלפי נקודות על פני הגלובוס, ומליוני יהודים זכו להשתתף במילוי הוראות הרבי. האם יש תקדים לדבר זה בכל הדורות שלפנינו?!

בימי הכינוס רואה אני במוחש כיצד התוכניות המגוונות שבמסגרת הכינוס, מוסיפים חיות אצל השלוחים. במשך השנה נאבקים השלוחים מול שלל בעיות גשמיות ורוחניות, שלקוראי השבועון מיותר בוודאי לפרטם, וכאן נפגשים כל החיילים אצל מצביאם, ובדי אמותיו שומעים על התמודדות עמיתיהם לעבודת הקודש, ומחליפים רעיונות חדשים ומקוריים להגברת הפעילות, כל אחד במקומו.

והעיקר, שבעת שמתאספים בלע"ה אלפי שלוחים בבית חיינו, הגן-עדן שבעולמנו, כאיש אחד בלב אחד, רואים במוחש איך שכל שליח מתעלה מבעיותיו המקומיות והוא מקבל חיות להמשך עבודתו בשנה הבאה. שוב, דברים אלה אני חש מדיבורם

מתקרבים אנו לימים בהם יתקיים אי"ה כינוס השלוחים. עבורי, מדובר בימים שמחים ביותר. ביתי הומה ב"ה מאורחים חשובים, כאשר אני זוכה לאירוחם של עשרות שלוחים, ולביקורם של המוני שלוחים שפוקדים את ביתי שבשכונת קראון-הייטס – ביניהם חמי שיחי, בניי, חתניי, חברים, ידידים ומכרים, שלכולם יש את הזכות המשותפת להיות שלוחים של הרבי.

זוהי אחת התקופות היפות ביותר בלוח השנה שלי. עצם המפגש עם חברי כיתה לשעבר, בני משפחה, שכנים ומכרים שבמהלך השנה נמצאים אי-שם על פני הגלובוס, מהווה סיבה מספקת לרוממות הרוח. אם נוסיף לכך את סיפורי הניסים והנפלאות שאפשר לשמוע לעשרות מכל שליח – הרי זה ממש כאילו נשמה יתירה ניתנת לנו בשבוע מיוחד זה.

בימים אלה אני אוהב לחשוב על הצבא האדיר שמתאסף בפלטין של מלך. הכח החזק ביותר בעולם, החיילים של הרבי, שכאשר

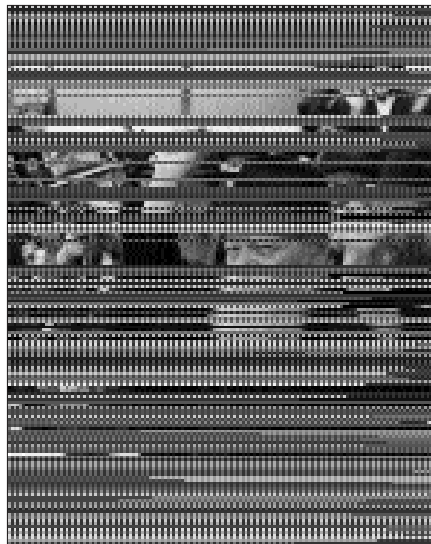
חוזרים איש איש למקומו, ועדיין לא זכינו להתגלות – אני חש שהמצנו הזדמנות אדירה. זוהי תחושה של כאב איום ונורא, תחושה של נפילה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא.

אני יושב בביתי לבד, אחרי שנפרדתי עם בני משפחתי וידידיי השלוחים, ומתבונן איך זה קורה שוב שעוברת עוד שנה, ופספסנו את העיקר, ולא השגנו עדיין את התוצאה הסופית של הכינוס – ביאת משיח צדקנו! איך זה קרה שישבו ביחד אלפי שלוחים, למדו ושוחרו, אכלו ורקדו, אבל את העיקר – ביאת משיח כפשוטו – לא פעלו!

וכך עובר עוד כינוס ועוד כינוס, ועדיין לא נשענו!

אין כוונתי לעמוד כמוכיח בשער. אני פשוט מעלה על הכתב את רגשותי, ורגשות על עוד כמה מידידי.

אי"ה בעוד שבועות אחדות יתאספו כאן שוב פעם השלוחים לכינוס השלוחים. מכיוון שכולנו יודעים מהי השאיפה של הרבי, ומהי מטרת כל המבצעים ועבודת השליחות – משיח כפשוטו – הרי צריכים לראות שלא להחמיץ את הנקודה העקרת: הצעתי היא, שיקבעו זמן במהלך הכינוס, בזמן הנוח והטוב ביותר, "פריים טיים", שכל השלוחים יועדו ביחד,

לצעוק – "בזעקיך יצילוך קיבוציך" – דבר אחד: שמשיח חייב להגיע. במשך כמה שעות, יבואו ויצעקו, ויתפללו שהרבי חייב להתגלות, שמשח חייב לבוא – כל אחד במילים שלו.

השלוחים הם הרי הכוח הגדול ביותר של הרבי. הקב"ה בודאי מתחשב בכוח הכי חזק זה בעולם הזה, כפי שהרבי התבטא כמה פעמים שהמהפכות בעולם לטובה הם תוצאה מעבודת השלוחים.

על כל העניינים הטובים דנים בעת

הכינוס, אך סוף כל סוף לא רק את זה מבקשים מהם. תכלית הכל ומטרת השלוחים היא להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו. צריך להקדיש במסגרת הכינוס משך זמן, שיגידו תהילים, שידברו, והעיקר שיצעקו "שרייען מיט אַ געוואַלד": עד מתי! ולהביא בפועל ממש את ההתגלות של מלך המשיח.

בד בבד, באותו זמן שהשלוחים יתאספו ויצעקו את הצעקה הזאת, רצוי שגם בכל קהלות אנ"ש ברחבי תבל, אנשים נשים וטף, ובמיוחד ילדים, "הבל שאין בו חטא", יתאספו באותה שעה, ויצעקו-יתבעו מהקב"ה את התגלות המשיח. חשיבות מיוחדת לכינוסים אלה בשנה זו, שהיא שנת הקהל.

יותר מכך, כל שליח במדינתו ועירו הרי הוא הבא-כח של הרבי, והוא האחראי על כל ענייני היהדות במדינתו ועירו – ולכן יראה, שבכל המוסדות שנמצאים תחת הנהלתו, אם זה בית חב"ד או ישיבה, תלמוד תורה וכיו"ב, יארגנו כינוסי הקהל גדולים. באותו זמן ממש שהוא בניו-יורק אצל הרבי, ועושה רעש על משיח – יתקיים אצלו בעיר כינוס. כשבכל העולם יצעקו באותו רגע, הרי ברור שמשח יבוא.

ובודאי שעצם ההחלטה על-זה תזרו את התגלותו של הרבי מלך המשיח, כך שבכינוס השלוחים נזכה כבר לשמוע את התורה חדשה מפיו של משיח צדקנו.

מרכז נפש חיה - חב"ד ליובאוויטש הקריות
 ישיבת לחוזרים וכולל אברכים - ישיבת "תומכי תמימים" ליובאוויטש
 בית הכנסת המרכזי חב"ד - הילת חב"ד קרית שמואל
 מטה משיח הקריות

צר לי עליך אחי... נעמת לי מאד

המומים ומזועזעים מפטירתו הפתאומית של איש החסד שעמד בכל כוחו בפרץ, להביא לגילוי משיח צדקנו לעין כל, מסר נפשו לכ"ק אדמו"ר שליט"א המלך המשיח כחצי יובל שנים

אחינו אהובנו

הרה"ח רחמים ע"ה אנטיאן

ושולחים בזה תנחומנו הכנים מעומק ליבנו

לרעייתו מרת יונה דורית תבדלחט"א ואמו מרת אסתר תחי'

אחיו הרב דוד שליט"א והר"ר משה שי'

ילדיו היקרים שי' אסתר רבקה, עובדיה מנשה, יואב, מנחם מענדל דוד, יחיא יוסף יצחק, משולם משה חיים, שלום דוב בער, מרים חיה מושקא, איתמר שניאור זלמן, ישראל לוי משיח, שמואל אליהו, רחל גאולה שיחיו

בהתגלותו השלימה של הרבי שליט"א מלך משיח- ננוחם

יהי רצון שתיתכף ומיד ממש יקיים היעוד הקיצו ורננו, שוכני עפר והוא בתוכם ובראשם יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בשם המוסדות אנ"ש והתמימים

הרב ינאל פיזם

מרא דאתרא

הרב בועז קלי

ר' חיים מזרחי

ר' מאיר חמו

הרב ליבל שלדקרויט

ר' יצחק דיין

הרב יוסף א. פיזם

ר' דוד מרציאנו

ר' אליהו מקמל

הרב איתן פיזם

הרב ישראל דוד

הרב שמואל פרומר

הרב שמשון פיזם